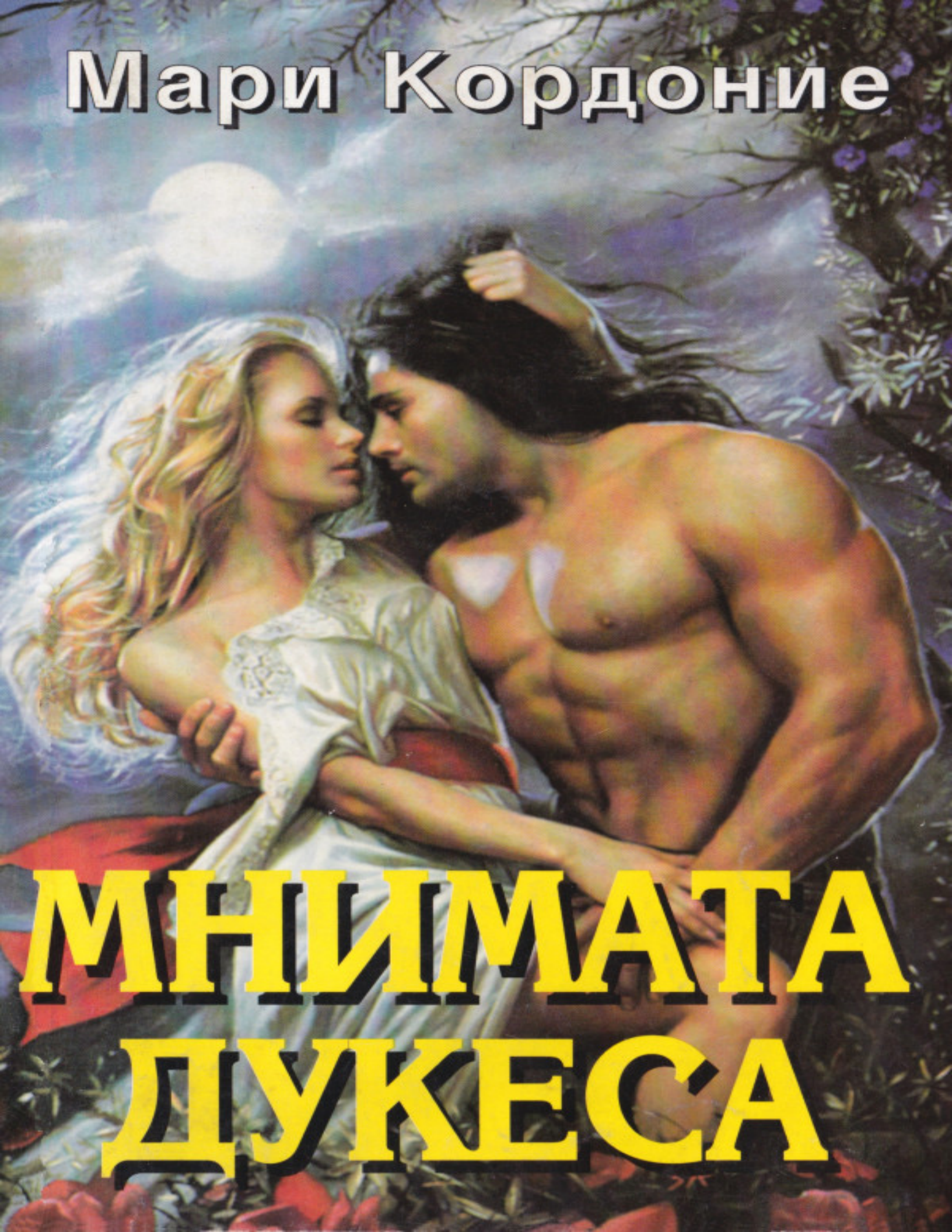

Мари Кордоние

**МНИИМАТА
ДУКЕСА**

МАРИ КОРДОНИЕ МНИМАТА ДУКЕСА

chitanka.info

Бляскавият Париж от времето на Краля-слънце Луи XIV показва на бедната Виолен само своите сенчести страни. Тя трябва да отблъсква перверзните домогвания на самозабравили се властници. А когато подарява сърцето си на чаровния виконт Дьо ла Шез, научава, че той също участва в кликата на развратния кралски брат, устройваща дяволски литургии и загадъчни жертвоприношения. Виолен трябва да се бори за своя любим...

ПЪРВА ГЛАВА

Рамбуйе, 1666 г.

— Това друсане ме съсипа! Не можете ли да кажете най-сетне още колко път има до Поншартрен?

— Но откъде мога да зная аз, скъпа! Кочияшът каза, че някъде привечер...

— Мръкна се, а още се люшкаме из тази гора. Дървета, накъдето погледнеш, само дървета! Прилошава ми от тях! Та направете нещо, Еркюл! Накарайте кочияша да кара по-бързо!

Виолен дьо Сен Хеде прехапа устни, вперила очи в някаква незабележима цепнатина в тапицерията на раздрънканата карета. Именно подскачането и люшкането на тази карета бе причина за нервните изблици на изтънчената мадам дьо Рамортен. Достопочтената дама, вечно мърморещата съпруга на господин Еркюл дьо Рамортен — не някой случаен човек, а събирач на данъци за Негово величество, всеблагия крал Людовик Френски — приемаше цялото това пътуване като издевателство върху самата нея. Докато си бе у дома в Авранш, чудесата на столичния град, на кралския двор, ѝ изглеждаха толкова привлекателни! Ала това безкрайно пътуване, мръсните страноприемници и триж по-лошите пътища заличиха всичко и от възторзите на госпожата не остана и помен.

Виолен, която ѝ бе постоянно под ръка — някаква смесица от компаньонка, лична прислужница и безплатна робиня, трябваше да понася безропотно не само непрекъснатото мърморене на госпожата, но и да стане жертва на нейните истерични вече капризи. Всъщност маститата фигура на мадам дьо Рамортен, цялата тапицирана в значителен слой сланина, надали страдаше толкова много от ямите по пътя, колкото крехката, тъничка като дете девойка, облечена в проста вълнена рокля, цялата изкърпена.

— Солите ми, мадмоазел! — изплака жално дамата и Виолен безмълвно измъкна изрисувания флакон от кошницата до себе си. Госпожата отвори шишето и го заразмахва отчаяно под носа си.

Разнесе се пронизваща миризма на камфор, мента и някакви други, не по-малко силни съставки.

— Това пътуване е истински кошмар! Ще благоволите ли поне да ми кажете, Еркюл, защо мосю Колбер настоява да му се явите лично? Достатъчно би било просто да изпратите някого.

Еркюл дьо Рамортен, който бе не по-малко обезпокоен от настъпващия здрач, бе също на края на силите си, и то не толкова от пътуването, колкото от това непрекъснато хленчене на съпругата си. Той бе набит, як мъж, със зачервено лице, което свидетелстваше за обезпокоително високо кръвно налягане. Тънките му безцветни устни почти никога не се разтягаха в усмивка. Всеки път когато го погледнеше, Виолен не можеше да не си спомни, че всички в Авранш го наричаха зад гърба му кръвопиец и мошеник. Какво ли не се говореше! По тъмни пътища се стичали богатствата в джобовите му. Където, впрочем, потънаха и последните мизерни су на покойния Хюго дьо Сен Хеде. Сега Виолен тайничко лелееше надеждата, че мосю Колбер, всесилният министър на търговията и финансите на Негово величество, може да е научил за тези машинации и може да поиска сметка...

Виолен броеше часовете, който ѝ оставаха да прекара принудително в компанията на тази двойка, преливаща от претенции за изтънченост. Това се бе оказала единствената възможност да се добере до Париж. Смъртта на баща ѝ я остави без нищичко, без подкрепа, без близки и приятели, отшелница в един полусрутен леден замък. Изправена да избира дали да последва двете си сестри в манастира, или да търси убежище при Елен, най-голямата си сестра, везните на решението натежаха в полза на по-малко благочестивата алтернатива.

От петте дъщери на графа единствено Елен дьо Сен Хеде бе успяла да се омъжи за добра партия. Тя живееше с богатия си съпруг в Париж и малкото писма до семейството разказваха за един безгрижен, тънещ в разкош живот. Елен сигурно щеше да сметне за съвсем естествено да приеме в дома си най-малката си сестра, която се бе грижила за баща им до последния му час.

— Ами защо не се оплачете на самия господин Колбер, след като пристигнем, скъпа моя? — избухна най-сетне кралският бирник. Знаеше си, че неговата благоверна ще се разлее в комплименти и

славословия, стига изобщо да има възможност да се доближи до такъв важен мъж като генералния интендант на кралските финанси и стопанските дела на кралството.

Виолен познаваше вече много добре двете лица на мадам: нейното подлизурско мазнене с високопоставените и безмилостната ѝ свирепост към клетниците. Само като разбра, че младата графиня дьо Сен Хеде освен благородното си име не притежава дори втора фуста, дето да не е цялата в кръпки, госпожа Рамортен моментално бе сменила тона. О, Виолен вярваше, че това пътуване все някога ще има край и тогава най-сетне ще може да каже на тази пренеприятна жена всичко каквото мисли за нея!

Тя точно изреждаше с наслада мислено подходящите епитети, когато силен трясък прекъсна това приятно занимание. В първия момент Виолен помисли, че се е строшила ос или нещо друго по каретата. Колата наистина се люшна и рязко спря. Пътниците едва успяха да разменят недоумяващи погледи, когато събитията се разразиха с такава бързина, че младата жена не бе в състояние да каже по-сетне какво точно бе станало.

Груби крясъци и подвиквания на дрезгави мъжки гласове показаха, че са попаднали навярно на засада. Последваха нови изстрели, някакъв мъж изкрещя в смъртен ужас. Вратичката се отвори и пред сипаничавото зло лице зейна дулото на пистолет.

— Излизай! — Подканата бе съпроводена с недвусмислено движение на черното матово дуло.

Еркюл дьо Рамортен рипна толкова бързо, че се препъна в бухналите тафтени поли на жена си и едва не се стовари върху Виолен. Явно, бе разбрал по-бързо от своите две спътнички, че бандитът не се шегува. Едно грубо дръпване го просна навън в прахта. Виолен се почувства удовлетворена — така му се падаше на този мизерен страхливец.

— Веднага долу! И ти старо, и слугинчето! Да не взема аз да ви изхвърля!

— Света Богородице! Нападнати сме! — Мадам дьо Рамортен успя най-сетне да издаде звук. — Знаех си аз, че не биваше... — Гласът ѝ ставаше все по-писклив. — Не биваше да минаваме през тази гора! Ох, ще припадна... Ама помогнете ми, де!

Тя с мъка промуши през тясната вратичка на каретата едрото си тяло ведно с всичките бухнали фусти. Виолен просто изчезна зад тях, докато и тя изпълзя навън. Един поглед бе, достатъчен, за да разбере ужаса на катастрофата. Каретата с багажа и двамата слуги лежеше полегнала настрани в канавката. На гърдите на кочияша, увиснал на капрата, наполовина в прахта, аленееше кърваво петно. Същата съдба навярно бе сполетяла и втория кочияш. Четирима парцаливи мъже ровеха из куфарите и сандъците на Рамортенови. Други двама се бяха заели с кралския бирник и съпругата му. Зловещото острие на камата убеди набързо разтрепераната дама да се раздели с перления си наниз, повесен върху гърдите ѝ, стегнати във виолетово кадифе. Но явно не успя да свали достатъчно бързо тежките обеци, та разбойникът се пресегна и дръпна нетърпеливо. Мадам Рамортен изпищя пронизително. Ала само Виолен, вкаменена от ужас, видя ножа, който се заби във виолетовото, кадифе. Писъкът се превърна в гъргорене, дамата — купчина от кърваво кадифе — рухна на земята, докато убиецът се мъчеше да смъкне от пръстите ѝ и съпротивляващите се пръстени.

Виолен затисна устата си с ръце, ала задушеният вик бе достатъчен, за да привлече вниманието на разбойника. Той изостави жертвата си и пристъпи към Виолен. Кървавата кама проблесна пред очите ѝ, но той не замахна, а само натисна, да свали с острието ръцете от лицето ѝ. Вцепенено от ужас, младото момиче се взря в едно тъпо лице, цялото в белези. Малките лъскави очички ѝ напомниха за зъл плъх.

— В това пиле тука май няма нищо за скубане — извъртя се мъжът към своя другар, който бе отнел живота на мосю Рамортен със същата брутална ловкост, с каквата бе убита и съпругата му. — Ама малката все пак става. Кльошавка е, ама пък не е много употребявана. На девиците кожичката е една такава мека... Хайде, прибирайте багажа, разпрягайте конете и да изчезваме!

Виолен не бе в състояние да се съпротивлява. Той я сграбчи грубо за китката и я повлече след себе си. Тя се препъна в роклята си и падна на колене, като отчаяно опитваше да се задържи за повлеклата на дивите къпини наоколо. Болката от бодлите им я накара да се окопоти. С всеки нов удар на сърцето разтрепераното момиче се превръщаше в бясна фурия, която се нахвърли с ръце и крака върху

вонящия изверг. Тя имаше предимството на изненадата, така че наистина успя да вземе камата, която бандитът бе пхнал обратно в пояса си. Виолен замахна слепешком. Див вой ѝ показва, че е улучила. Изведнъж се оказа свободна. Но точно когато понечи да замахне повторно, се разнесе гърмеж и главата на похитителя ѝ се превърна в отвратителна маска от кърваво месо.

Конникът, който изникна измежду дърветата в полумрака на настъпващата лятна вечер, се спусна като светкавица, с два пистолета в ръце, към изумените разбойници. Втори изстрел и убиецът на мадам Рамортен се строполи на земята. Останалите бандити захвърлиха плячката и измъкнаха ножове и шпаги. Новодошлият хвърли празните пистолети и с един скок слезе от коня, за да приеме боя.

Дори за Виолен стана ясно, че този човек владее майсторски шпагата. За кратко време той простря на земята още двамина, а останалите бандити хукнаха през глава и бързо изчезнаха в гората. Младото момиче изведнъж се озова само с чужденеца, всред толкова много мъртъвци, колкото не бе виждало през целия си живот. Внезапната тишина на гората след звъntenето на оръжията, дивата врява и предсмъртните викове сякаш я оглуши. Виолен погледна кървавия нож в ръката си и дърветата изведнъж се завъртяха пред очите ѝ.

— О, не така! Бяхте толкова храбра. Да не вземете сега да развалите това впечатление и да припаднете! Хайде, съвземи се, девойче!

Виолен чу думите като през було. Ядоса се — като че ли чуваше баща си, той никога не допусна и най-малкото оплакване от оскъдния живот, който той и последното му дете водеха в полусрутения замък.

„Само без глупости, момиче! Аз на кого ще се уповавам, ако не на тебе? Ти си една Сен Хеде, никога не забравяй това!“

Не ѝ се видя никак странно, че не ѝ позволяват да припадне сега при вида на толкова много кръв и трупове. Дори успя да потисне изблика на гняв срещу непознатия. Тя само пусна ножа и се взря в ръцете си — изподраскани от къпините, толкова разкъравени и мръсни, че не посмя да разтърка с тях пулсиращите си слепоочия.

— Браво, добро момиче! — похвали я непознатият, като че тя бе някаква кучка-шампион, изпълнила отлично своя номер. — А сега ми кажете кои са тези нещастници?

— Мосю Рамортен и съпругата му. Той е кралски бирник в Авранш. Сега отиваше при мосю Колбер... О, Сен Мишел! Те са мъртви! Всичките, слугите, кочияшите...

— Да, негодяите са си свършили добре работата. Почакайте, ще внесе мъртвите в каретата. Не бива да ги оставяме така, докато дойдат жандармите да се погрижат за тях...

Виолен се зае механично да бърше ръцете си с малката ленена кърпичка, която измъкна от чантичката на колана си. Чак сега тя вдигна очи да погледне човека, който я бе спасил от смърт, а сигурно и от нещо много по-страшно. Не смееше да помисли дори каква ужасна участ я грозеше в ръцете на тези зверове...

Видя пред себе си висок мургав млад мъж, черните кожени дрехи усиливаха впечатлението за жилавост и пъргава сила. По време на боя бе изгубил някъде шапката си, и Виолен видя гъстата му черна коса, необичайно късо подстригана. Той точно набутваше тялото на госпожа дьо Рамортен в каретата. Виолен с ужас си спомни, как точно в момента на нападението си бе мечтала пътуването да е свършило, та да не види никога повече тази дама. О, Франсин би я укорила за тези нехристиянски помисли, Франсин... тя непрекъснато говореше за смирение и послушание. Ала и едното, и другото се струваха на Виолен еднакво непостижими. Сега обаче тя побърза да се прекръсти и зашепна молитвата на Пресветата Дева. За момент се бе поддала на своята неприязън, но действително не желаше смъртта на тази нещастна жена.

— И вашият багаж ли е тук?

Вместо отговор Виолен взе една оръфана платнена чанта, която изглеждаше толкова незначителна, че не бе привлякла вниманието на разбойниците. В тази чанта бе цялото ѝ имущество.

Непознатият смръщи лице и тръгна бавно към нея със странно скована походка. Чак сега Виолен забеляза, че той влачи единия си крак. Видя също и как зеленият му поглед изведнъж потъмня и той се хвана за дясното бедро.

— Кракът ви! Те са ви ранили! — извика Виолен.

— Не. Стара рана. Нещо не зараства... Но не понася дуелите. Хайде, сега да тръгваме, малката! Искане ми се да закарам каретата до Поншартрен, преди да се стъмни съвсем. Предполагам, че ще предпочетете да седнете до мен на капрата, а не вътре в тази компания.

Те са съвсем кротки сега, но не всеки би понесъл да пътува с половин дузина трупове.

Твърде странно се изразяваше този господин. Но Виолен бе дълбоко покрусена от случилото се, за да се опита да възрази. И все пак начинът, по който той се бе обърнал към нея, разбуди съпротивата ѝ.

— Името ми е Виолен дьо Сен Хеде, мосю.

На лицето му се мярна бегла усмивка, толкова бегла, че Виолен дори не бе съвсем сигурна, че я е видяла. От отговора му обаче пролича, че той изобщо е пропуснал край ушите си нейното възражение.

— На самарянка ще се правите, след като сме в безопасност, малката! Гората на Рамбуие не е точно мястото, където бих искал да замръкна. Откакто полицаите на краля погнаха измета на Париж, сума бандити се хвърлиха отново да върлуват по шосетата. Опасно е да се пътува без екскорт, а види се вашият приятел кралският бирник е направил икономии точно от каквото не трябва...

— Трябва да ви благодаря... — Най-сетне Виолен си припомни обноските, на които са я учили. Отначало Франсин, с нейната прекалена благочестивост, а по-сетне баща ѝ, макар че той все повече занемаряваше изисканите обноски. — Вие спасихте живота ми.

— Не бързайте да го твърдите, преди да стигнем живи и здрави до Поншартрен! — прекъсна я той и Виолен объркано млъкна.

Вкопчила се с две ръце в седалката, тя се взираше уплашено в гората, която се издигаше като стена от двете страни на пътя. Всяка сянка, всяко очертание можеше да крие опасност... Едва когато гората се поразреди, а след това излязоха на открито, тя се поотпусна. Но все още не се чувстваше в безопасност. Още се мяркаха пред очите ѝ ужасните сцени. Напразно стискаше колене под тъмната си груба рокля, опитвайки се да не проличи, че трепери.

Животът ѝ през нейните деветнадесет години бе скромнен и беден, но все пак закрилян. Не се бе срещала лице в лице нито с брутално насилие, нито със смърт и убийство. С изключение на сестрите си, баща си и малцината селяни по тяхната неплодородна земя, с други хора не бе общувала. Гордостта на маркиза не му позволяваше да поддържа приятелствата и контактите, които

подобаваша на ранга му. Хората нямаше защо да знаят, че няма средства, за да си го позволи.

Смъртта на баща ѝ дари, наистина, свободата на Виолен, ала не и средствата, за да си позволи да ѝ се наслаждава. Допускала бе, че няма да ѝ е лесно, когато напусна дома си и закрилата, която намираще в него. Но не и че това решение може да ѝ коства живота. С един замах всичко бе станало толкова объркано и опасно! Дори не знаеше името на мъжа, с когото сега пътуваше в сгъстяващия се мрак.

— Вие пропуснахте да ми се представите — каза тя най-неочаквано с такъв тон, сякаш се намираха на дворцов прием, а не на капрата на призрачната карета, която спокойно би могла да бъде наречена сега кола за прибиране на мъртвите.

— Простете моята невежливост! — Изпод сянката на черната периферия проблеснаха бели зъби, този път той наистина се усмихваше. — Името ми е Раймон дьо Мариво, виконт дьо ла Шез. На вашите услуги, мадмоазел! Но не търсете у мен префинения дворцов кавалер. Аз съм войник, а не придворен.

— Войник?! Но нали сега не водим война? — възкликна Виолен.

— О, водим война, но отвъд морето — отвърна виконтът сериозно. — През последните няколко месеца, воювах в Алжир срещу езичниците. А това се отрази твърде зле на придворните ми обноси. Но ако говорим честно, малката ми, преди малко вие имяхте нужда не от царедворец, а от боец.

— Вие се шегувате с мен — прошепна Виолен обидено. — Тя притежаваше нищичко друго освен тази своя твърде ранима гордост, която така трудно понасяше зле прикриваното презрение на кралския бирник и неговата съпруга. Сега обаче безпardonността на този мъж наистина я вбеси. Нещо вътре в нея искаше той да ѝ се възхищава и да я уважава... „Каква нелепа идея!“ — опита се да се овладее сама тя и по-изпъна тесничките си плещи толкова силно, че излинените шевове застрашително пропукаха.

— Забелязали ли сте, че гневът крепи човек по-добре от всякакви утешения? — попита мъжът, сякаш прочете мислите ѝ. — Утешенията отслабват човека, а гневът ти дава сили и те зарежда с енергия, за да се справиш дори с най-безизходни положения.

— Искате да ми препоръчате да живея постоянно с гняв? — Да, този човек наистина бе твърде особен! — Но нали църквата ни учи на

християнско смирение и скромност... — *Поне така я поучаваше Франсин преди да стане монахиня.*

— И на свещен гняв! — добави мъжът и изплющя с камшик над гърбовете на конете.

Имаше нещо в гласа му, което накара Виолен да замълчи. Какъв странен, необикновен човек!

ВТОРА ГЛАВА

Вниманието, с което бяха посрещнати мосю Рамортен и съпругата му в странноприемницата „При златния кръст“ в Поншартрен, би ги накарало приживе да се чувстват особено поласкани. Стопанинът, метр Тибо, изпрати дори един от слугите в жандармерийския пост, а друг до свещеника, та да бъдат прочетени заупокойни молитви. Младата дама, която се бе отървала от кланицата благодарение на виконта, сега получи най-добрата стая на първия етаж, самата стопанка се втурна да я обслужи.

Макар и да не държеше чак толкова много на водата, мадам Емили добре разбираше, защо малката мадмоазел дьо Сен Хеде толкова много настоява да се изкъпе. Ами ясно е, че иска да отмие от себе си чернилката на онези ужасии. Знае ли човек какво е преживяло горкичкото, я какво е раздърпано и прибеляло.

Виолен поблагодари на стопанката за грижите и я отпрати набързо толкова категорично, че госпожа Емили се върна в кухнята, без да има какво да разправа. Виолен бе свикнала сама да се грижи за себе си. Стесняваше се да се съблича пред чуждата жена, за да влезе в застлания с платно чебур с гореща вода.

Чак след като вратата се затвори зад госпожа Емили, Виолен развърза връзките и разкопча кукичките на роклята си, измъкна се от скромните си фусти и развърза елечето. Внимателно праметна ризата на един стол, освободи косите си и се плъзна в топлата вода, ухаеща на лавандула и розмарин.

Със затворени очи тя облегна глава на ръба на чебура, опитвайки се да съсредоточи изцяло в това удоволствие. Но се оказа невъзможно да прогони образите, които изникваха отново и отново пред очите ѝ, щом само затвореше клепачи. О, Сен Мишел, не бива да допусне събитията от този ужасен ден да я сломят! Страхът би бил последното нещо, което ще ѝ трябва, ако иска да вземе живота си в свои ръце!

Някакъв шум до вратата я стресна и преди да успее да издаде звук, на вратата застана Раймон дьо Мариво. За миг като че времето

спря да тече и за двамата. Уютно подредената стая, с широкото легло, полираните мебели и весело припламващия огън в камината, бе добре осветена. Свещите в многоръките големи стоящи свещници бяха запалени и осветяваха и двамата — момичето във ваната, и мъжа на вратата.

Едва сега Виолен видя истински смуглото лице с остри черти и неочаквано зелени очи под черните коси. Лице на воин с очи на вълшебник. Досега не бе виждала такъв божествено красив мъж. Неспособна да помръдне, тя можеше само да го гледа.

Раймон дьо Мариво обаче реагира съвсем земно. Досега бе възприемал Виолен като храбро, по-скоро невзрачно момиче с остър език. Но онова, което видя там във ваната, полуприкрито от водата, бе всичко друго, но не и невзрачно! Размъкнатата рокля бе скривала едно съвършено оформено, нежно тяло, с дълги бедра и пълна гърд, увенчана с очарователно розови пъпки.

.Невероятната хармония на това изящно тяло го накара да си глътне езика. Той потърси погледа ѝ и потъна, напълно объркан, в светлите като пчелен мед очи на котка, в които мяха тъмни отблясъци буйните къдрици, полепнали по раменете и по лицето ѝ. Венера! Нимфа! Невинна и съблазняваща нимфа, с коси, греещи с всичките топли тонове на есенна гора!

Ала нимфата се окопити значително по-бързо, отколкото Раймон дьо Мариво.

— Излезте! — изкрещя тя побесняла от гняв. Бързо скочи от водата и се пресегна към ленената кърпа, приготвена от ханджийката. Мократа кърпа залепна на кожата и очерта още по-съблазнително всяка гънчица на тялото ѝ. Дивият звяр на желанието впи остри зъби в сърцето на виконта. Желанието гореше в очите му и Виолен не можеше да помръдне, похитена от този страстен поглед, запленена до дълбините на съществото си.

Изведнъж зеленият блясък помръкна, очите му потъмняха. Тялото на мъжа се олюля. Чак сега Виолен забеляза капчиците пот по челото му и видя каменната бледност под загара му. Този човек едва се държеше на краката си! Тя се отказа от всичките зли обвинения и проклетия, които ѝ бяха на езика.

Затисна кърпата над гърдите си, излезе от ваната и се спусна към него. Придърпа около раменете си ръката, с която се бе подпрял на

рамката на вратата, и го повлече към леглото. Босото момиче едва стигаше до раменете му, но незнайно откъде намери сили да придърпа младия мъж върху леглото. Той остана да лежи отпуснат, със затворени очи, дишайки тежко. Виолен внимателно докосна ранения му крак и усети на пръстите си мокра, лепкава кръв.

— Това вече е истинско безумие! — изрече тя гневно, без да я е грижа повече, че е завита само с мократа кърпа и косите ѝ обвиват лицето и раменете ѝ като облак. — Оставете ме да ви помогна! Не, лежете си! Ще разрежа този панталон...

Тя не обърна внимание на вялата му съпротива и извади от чантата си ножичката за бродерия, едно от малкото ѝ богатства. Франсин ѝ я бе оставила, когато тръгна за манастира. Но нейната скъпоценност не бе в състояние да среже твърдата кожа на панталона за езда. Тя събу ботушите му и взе неговия нож. Мъжът лежеше неподвижно, като мъртъв. Виолен не можеше да разбере дали е припаднал или само лежи, без да помръдне.

На твърдото бедро зееше страховита гноясала рана, точно над коляното. Виолен изкриви лице от ужас. Някой се бе опитвал да изгори раната, ала го бе направил грубо, като касапин. Болките сигурно са непоносими! Не бе чудно, че му прилоша на клетника.

Виолен бързо превъзмогна объркването си. Достатъчно дълго бе гледала баща си, беше се справяла и с рани, и с какво ли още не. Преди много години Хюго дьо Сен Хеде бе нападнал по време на лов от разярен глиган и носеше всъщност последиците от тази рана и до последния си час. Пари не стигаха — нито да викат някой от учените доктори, нито за странстващ лечител. Виолен трябваше да търси помощ от знахарките. За едно агънце или за бучка масло те се съгласяваха да ѝ разкрият тайните си. Тя слушаше внимателно и попиваше. И когато се случеше баща ѝ да се почувства малко по-добре и да започне да кове планове за тяхното бъдеще, Виолен се чувстваше възнаградена.

Всъщност пътната ѝ чанта бе натъпкана със скъпоценните остатъци от домашната ѝ аптека. И ето че сега Раймон дьо Мариво щеше да се възползва от тях.

Когато се посъвзе, виконтът видя само една чиста платнена превръзка, под която болката бе отстъпила място на някакво леко пристягане.

— Благодаря ви — прошепна той уморено. — Къде успяхте да намерите лекар по това време?

Той потърси погледа ѝ и установи, че тя отново е облякла протритата си безформена рокля, вече грижливо изчеткана и закопчана чак до врата. Косите ѝ бяха сплетени и забодени здраво под бонето — образ на благопристойна стеснителна девойка, която свежда очи, щом я заговориш.

— Аз ви превързах — отвърна Виолен тихо. — Надявам се, че ще ми простите, наложи се да разрежа панталона ви. Загубихте съзнание, а нямаше как да открия раната. Във вашето състояние би трябвало да сте на легло, а не да препускате по света. Това е истинско лекомислие!

— И това ми казвате точно вие, малката! — Думите прозвучаха саркастично. — След като трябва да сте ми благодарна за това лекомислие. Или копнеете за изисканите забавления, които щяха да ви предложат онези обесници в бърлогата си?

Виолен не можеше да отрече, че му дължи благодарност. Но я подразни арогантното му високомерие. Ранен и отпаднал, той пак не се отказваше от непочтителната си надменност. Това бе човек, който наистина не би търпял да бъде поучаван какво бива и какво не бива да прави.

— Името ми е Виолен дьо Сен Хеде — натърти тя. — Не съм свикнала да ме наричат малката. И ще ви бъда признателна, ако благоволите да го запомните. Това не ми се нрави.

— Не ви се нрави?! Я гледай ти...

Сдържан дрезгав смях разтърси тялото на мъжа. Той се понадигна на лакът. Преди Виолен да има време да реагира, той я хвана за рамото и я притегли към себе си.

Полулегнала и притисната към гърдите му, на Виолен оставаше само или да рита безпомощно и смешно, или да си кротува. Тя избра второто, само го изгледа с изпепеляващ укор.

— Имате обноски на дукеса, мадам — ухили се той срещу този обвиняващ гневен поглед, — гардероб на прислужница и тяло на съблазнителка! За съжаление, аз не съм дук, а войник. Войниците са свикнали да вземат онова, което пожелаят.

Преди Виолен да разбере какво иска да каже, той притисна устните си върху нейните. Откакто преди много години и последната ѝ

сестра отиде в манастир, никой не я бе целувал. Само при много специални случаи баща ѝ докосваше челцето ѝ със сухи, безстрастни устни, а задявките на овчарите и селските момци си бяха за момите от техния свят, а не за последната Сен Хеде. За първи път Виолен усещаше устните на мъж върху устата си.

Младото момиче потрепери в ръцете на Раймон дьо Мариво. Обхвана я някакво непознато и тревожно чувство. Някаква смесица от любопитство, желание и страх я накара да се стаи и да издържи на това интимно докосване на чуждото лице, на устните и на езика, които завладяваха дъха ѝ. Знаеше, че трябва да се брани, че този човек упражнява насилие. Но имаше и някакво друго пронизително усещане. Чувството, че се разтваря и разцъфва като цвете под жадувания дъжд, нещо, което се бе таило дълбоко в нея и което никога не бе намерило възможност да се изрази. Това чувство ѝ диктуваше сега да се свие в тези мъжки ръце, да разтвори устните си под алчната страстна мъжка уста, да се покори на езика, който я търсеше и я покоряваше.

Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, топла вълна заля цялото ѝ тяло. Мина време, преди да осъзнае, че тази жарава се сипе по тялото ѝ не само от властната му целувка, но и от ръцете му, обхванали гърдите ѝ през плата. Гърдите ѝ сякаш сами напиреха към дланите му и търсеха сладката треска, която те причиняваха.

Тих дрезгав смях върна Виолен към действителността. Полузамаяна, останала без дъх, тя изведнъж усети, че вече никой не я държи, че вече няма ръце, които я насилват...

Тя се отдръпна рязко и прекара длани по слепоочията си. Пръстите ѝ провериха машинално добре ли са закрепени плитките ѝ и най-после пое дъх. Бяха ѝ нужни само няколко секунди, за да се овладее.

— Войниците също трябва да спазват добрите нрави и приличието! — Сега вече говореше сякаш не тя, а Франсин. Франсин, която се бе подстригала и сега бе сестра-портиерка в един францискански манастир, бе отгледала всъщност малката си сестричка до тринадесетата ѝ година, след като майка им бе починала. Нейният строг морал, педантичната ѝ любов към реда и набожността ѝ се бяха превърнали за Виолен в мерило за всяко нещо, независимо от това, че тя все не успяваше да ги постигне.

— Приличието! Господи! Добрите нрави! — Мъжът на леглото се разтресе от смях. — Ти наистина си странно създание, малката! Какво ще рече добри нрави? Животът е суров и брутален. Та помисли си за ония клетки дяволи, които се простиха с живота си днес! Пак ли ще твърдиш, че Бог е всеблаг? Каква заблуда!

Виолен долови някакво скрито обвинение в думите му, някакво огорчение, която тя не може точно да схване.

— Човек би помислил, че никога в живота си не сте почувствал ласкавото влияние на майка или сестра...

— И не само това — прекъсна я виконтът саркастично. — Не само на майка, но и влиянието на баща, което просто отказах да приема в младежката си глупост. Бях твърде горд, за да му се доверя и съдбата ми представи сметката, която трябваше да заплатя за това. Не ме карайте сега да философствам, малка дукесо! Трудно бихте го понесли. Препминах към школата на циниците, след като имах ред поводи да се усъмня в мъдростта и благостта на Бога.

— Не съм дукеса — коригира го Виолен наставнически.

— Аз съм ви обявил за моя дукеса — отвърна младият човек упорито. — Или предпочитате да се отнасям към вас като към прислужницата на госпожата на кралския бирник? Ами добре! Ще бъдете ли така любезна да помолите стопанина на страноприемницата да ни донесат нещо за ядене? Струва ми се, че мога да изям половин вол! И ако му се намира в избата вино от Лоара, няма да е зле. Повече от година бях лишен от това удоволствие. Е, какво се бавите? Какво има?

Виолен цяла пламна.

— Простете... но... имате ли пари? Аз не притежавам нищо, затова и пътувах с тази неприятна компания. Просто им предложих в замяна да помагам като камериерка и компаньонка. Аз не смея... да помоля стопанина, след като зная, че не сме в състояние да възнаградим услугите му...

Отново смях. Или беше кашлица този път?

— Нямайте грижа, малка дукесо. Ще възнаградим царски добрия метр Тибо. От него се иска само да обере за нас де що има в кухнята и избите си. След като няма да имам друго удоволствие, поне на масата ни да има изобилие!

Виолен тръгна, без да каже нито дума повече. Така и не разбра какво точно искаше да каже нейният спасител. Но остана с впечатлението, че ще е по-добре да не пита, защото би могъл да промени намеренията си.

Всъщност, страхува ли се тя от този човек или не? Ако това е страх, то той бе съвсем различен от онова, което бе изпитала при нападението на разбойниците. Не, сега беше друго — усещане непознато, но не по-малко тревожно. Нещо съвсем ново бе нахлуло в живота ѝ и то я изпълваше с безпокойство.

ТРЕТА ГЛАВА

В светлината на свещите смарагдово-зелените очи на виконт дьо ла Шез изглеждаха още по-невероятни. Виолен усещаше погледа му върху себе си, но това не можеше да ѝ попречи да отдаде необходимото внимание на ястията, сервирани от метр Тибо. Клетата мадам Рамортен и покойният ѝ съпруг не се престараваха в усилията си да утолят апетита на младото момиче, привикнало на обилната, макар и не кой знае колко изтънчена селска храна. До сега Виолен се бе опитвала да приеме празния си стомах като неизбежно зло, ала при вида на отрупаната маса в „При златния кръст“ тя вече не можеше да се сдържи.

Изглеждаше обаче, че виконтът изобщо няма апетит. Той се наслаждаваше на златистото лоарско вино, което бе пожелал да им сервират. Само отпиваше от чашата си и се взираше безмълвно в своята сътрапезничка. Да, Виолен отлично долавяше погледите му, докато изгребваше супата си, докато разчупваше печения гълъб, а и когато си досипваше от телешкото рагу и от блюдото с печени речни раци.

И когато накрая тя се облегна на стола си, все още с една малка прясна пастичка в ръка...

— Боже мой, това бяха първите череши тази година! — виконтът най-сетне не можа да прикрие усмивката си. — Кажете, дукесо, във вашето имение изобщо ли не сервират месо или се е случила гладна година?

Виолен се бе зарекла да не се ядосва повече. Тя грижливо обърса пръстите си с кърпата за хранене, след като бе изплакнала връхчетата им в поднесената розова вода.

— Ако вие, виконте, наричате обилие няколкото залчета, които благоволихте да хапнете, съвсем не е чудно, че тази рана ви е омаломощила до такава степен. Как искате да заздравее, след като сте само на вино?

— Я гледай! — Той вдигна вежди развеселен. — Дори и пълният стомах не е в състояние да притъпи поне малко острия ви език. А сега искам да ми разкажете, как една толкова добродетелна девица пътува в антуража на госпожа бирницата.

Виолен сгъна салфетката си, избутвайки да го погледне.

— Отивам при най-голямата си сестра. Омъжена е в Париж за един заможен благородник.

Виолен напълни още веднъж чашата си от стомната. Студената кладенчова вода ѝ беше по-вкусна от виното, зърна насмешката в лицето на виконта — не беше ясно какво го развесели толкова, дали думата благородник, или думата заможен. Като че да се защити, тя добави:

— Баща ни почина тази пролет и Елен е единствената, която може да ме приеме. Две от сестрите ми са в манастир, третата е омъжена съвсем скромно във Вир.

— Как така баща ви не е задомил и вас, след като ви е липсвало подобаващото смирение за манастир?

Сухият, напълно безразличен тон я вбеси. Този тон даваше надменна оценка както на баща ѝ, така и на нея, и то за неща, за които един чужд човек не би могъл да съди. Дори и ако този чужд човек ти е спасил живота, фактът, че кожената кесия на колана му е натъпкана с жълтици, не му даваше право на това.

— Съпрузите и манастирите търсят зестра — изфуча тя. — Трудно е да се задоми безимотно момиче, освен ако не надарено с особена хубост!

Това „особена хубост“ моментално извика пред очите на младия човек болезнено ясно образа на едно изваяно, примамливо тяло, по което блестяха като перли капчиците вода. Напразно се опита да пропъди онзи образ и да се съсредоточи в откритото личице, от което го гледаха златните очи на едно упорито дете.

Небеса! Къде се реят мислите му? Като каква преценява той това същество? Като съпруга или като любовница? Безсмислица! Нито като едното, нито като другото! Съпруга той никога няма да има, а с любовници не е свикнал да се занимава...

Мълчанието му подведе Виолен да помисли, че той е съгласен с нейните доводи и сега мълчи просто от вежливост. Тя стана от масата и пристъпи до прозореца, който гледаше към двора на

страноприемницата. На трепкащата светлина на фенера, окачен над входа, можеха да се видят само смътни очертания. Ала оскъдната светлина не ѝ пречеше, защото пред очите ѝ сега се рисувахе съвсем друга картина... В ясни дни от най-високата кула на стария замък Сен Хеде можеше да се види — далеч някъде, между океана и хоризонта — изящният силует на върха Мон Сен Мишел.

Като дете Виолен дълго бе вярвала, че сигурно там е вратата към небето. Наистина по-късно, когато отиде с благочестивите си сестри на поклонение в древното абатство Сен Мишел, носещо името на покровителя на техния край, тя бе по-скоро разочарована, отколкото просветлена. Огромното абатство на върха на острова всред морето, до което можеше да се стигне по тясна пътечка, и то само при отлив, бе същинско чудо, ала все пак то бе населено само с хора. Всеки ден ята поклонници влачеха най-светотатствено сандалите и ботушите си и мъкнеха тинята на отлива. Те се блъскаха из просторните зали на манастира, припрени и ядни един на друг. Бяха по-скоро любопитни, отколкото набожни. Вместо молитви се носеше невероятна глъч... О, малката Виолен си бе представяла небето по-иначе...

Трябваше да мине доста време, за да превъзмогне детето това отрезвяване и да намери отново утеха при вида на вълшебството на Мон Сен Мишел. Утеха, която трябваше да дири скришом, защото ѝ бе строго забранено да се катери по полуразрушената кула, която, както и всичко в древната крепост застрашаване да се срути всеки момент. Бащата на Виолен нямаше средства дори за най-неотложните поправки. Малкото, което бе успял да скъта, той даде като зестра и като дан за постъпване в манастирите. Не притежаваше вече нищо, въпреки че можеше да назове имената на дедите си до най-дълбока древност. И славата, и богатствата на семейството бяха останали в миналото.

Ето, че бе изминала само седмица, откак Виолен бе напуснала дома си. Но вече болезнено ѝ липсваха мирисът на морето, далечните хоризонти и вятърът, идещ от безкрайността. Но какъв смисъл да съжаляваш за неотвратимото? Може би там, в големия град, под крилото на Елен ще намери нещо, което да замести онова, което е оставила. Дори съпруг, може би... Съпруг, дом и деца, на които да даде цялата любов, която чувстваше в себе си и която никой досега не бе пожелал да получи...

— Толкова сте мълчалива, малка дукесо? — Дълбокият мелодичен глас на нейния спасител я откъсна от меланхоличните мисли. — Навярно сте уморена след толкова много вълнения. Кажете на прислужницата да прибере масата и си лягайте.

Прав беше. До този момент Виолен отказваше да признае изтощението си — и физическо, и душевно. Но сега изведнъж го осъзна. Широкото легло с резбовани колони и бухнали меки възглавници изведнъж започна да я привлича с неудържима сила. Само строгото ѝ възпитание я задържаше все още на крака, докато слугинята на метр Тибо разчисти всичко и най-сетне затвори вратата след себе си. Виолен объркана се взря в Раймон дьо Мариво, който си седеше на високия стол и явно не се канеше да си тръгва.

Защо стои още?!

Стопанката ги бе въвела в тази стая, но тя положително не е очаквала, че Виолен ще спи в едно легло със спасителя си. Та тя изобщо не познава този господин! Или поне не го познава достатъчно добре... Волностите, които си бе позволил преди малко, още я караха да пламти от смущение. Не означаваше ли това, че той и сега... няма да се отнесе с подobaващото уважение?

Виолен не подозираше, че по погледите ѝ, по лицето ѝ и по цялата ѝ поза въпросният господин чете като в отворена книга. Той не би се отказал да потърси под непривлекателната рокля отново онази очарователна нимфа, която бе зърнал във ваната. Но болката отново бе впила зъби в крака му и му напомни, че като нищо може пак да падне в несвяст... Изобщо не бе в състояние да се бори с някаква си упорстваща девица. А и съвсем не му беше до романтични авантюри.

— Лягайте си, малка дукесо! — подвижна той и се надигна от стола с едва потиснато стенание. — За утре ще наредя на ханджията да ни наеме екипаж до Париж. Струва ми се, че няма да е разумно да яздя до там. А и на вас ще е нужна закрила, докато стигнете у сестра си. Лека нощ и не позволявайте на кошмарите да смутят сънищата ви. Вие сте в безопасност.

— Бог да бди над съня ви, мосю! — промълви Виолен. А сетне с някаква сянка от високомерие успя да добави: — Ще ви затрудни ли особено, ако ви помоля да се обръщате към мен с името ми и се откажете от тази нелепа титла? Нямам право да се наричам така.

— Колко жалко! От вас би излязла великолепна дукеса, моя малка! — Явно, Раймон дьо Мариво бе решил да има последната дума. Той бавно, куцайки тежко, напусна стаята.

Виолен се отпусна с подкосени колене на ръба на голямото легло, което още пазеше отпечатъка на тялото му. Чу как в съседство се отвори врата и подът пропука под тежките неравни стъпки. Значи от самото начало е наел две отделни стаи за тях... Разбира се, че е човек, който знае какво е редно. Само че го прави, когато благоволи да си спомни.

Какъв смисъл, Господи, да мисли сега за този непонятен войник? Утре пътищата им ще се разделят и никога вече няма да го види. Макар Елен и съпругът ѝ да се движат сред благородниците в двореца, виконт дьо ла Шез не ѝ приличаше нито на придворен, нито на дипломат.

С натежали ръце младото момиче извади фуркетите, които придържаха бонето ѝ, а след това освободи закопчалките на дрехата си. Сгъна грижливо, с педантичност, на каквата я бяха учили сестрите ѝ, всяка дрешка и останала само по риза, се отпусна на колене на дървения под, за да каже вечерната си молитва. Ала ритуалът от детските ѝ години за първи път наруши своя ход. Сега тя имаше да благодари не просто за един обикновен, изпълнен с труд ден, а за спасението на живота си. Опитва се да прогони от сърцето си всяко огорчение към ненавистната мадам дьо Рамортен и прошепна набързо молитва за успокоение на душите на загиналите. А след това се помоли смирено и за здравето на своя спасител. Този човек наистина имаше нужда от Божията помощ, ако иска някога отново да може да ходи.

Виолен се отпусна в ухаещите на лавандула възглавници и духна последната свещ. Стараеше се да не мисли за ужасите от този ден, но несъзнателно се сблъска със спомена на друго едно преживяване, не по-малко разтърсващо, макар и далеч не толкова ужасно. Не бе забравила палещите целувки и призивното безпокойство, което разливаха по тялото ѝ дръзките ласки. Под грубото платно на ризата и сега я побиха странни тръпки, сякаш усещаше отново онова докосване.

Какво става? Нима под привидната и добродетелност се е крила всъщност просто една лекомислена жена, на която може да се хареса такава възмутителна постъпка? Или пък този благородник е някакъв

всемогъщ вълшебник, който може да я накара да забрави всичко, което е управлявало целия ѝ живот досега?

Дължеше му страшно много, не би седнала да отрича това, но имаше странното усещане, че този човек има някаква необяснима власт над нея. От него се излъчваше една непозната сила, някаква заплаха, по-опасна от всичко, което бе изпитвала досега...

Сънят, за който толкова бе мечтала, бягаше от клепките ѝ.

— Това Париж ли е вече? От известно време селата, дворовете и къщите се редяха все по-нагъсто. Селищата се бяха слели в един единствен непрекъснат низ. Житните ниви бяха отстъпили място на зеленчукови и овощни градини. Движението на колите по шосето надвишаваше всичко, което бе виждала досега — екипажи, каруци, странстващи занаятчии, селяни, комедианти, благородници и войници, коне, овци, крави и волове — те всички се блъскаха да си проправят път, хората крещяха и ругаеха, ако някой ги избута в прашната пушилка на пътя.

Сложил ранения си крак на възглавница, Раймон дьо Мариво, който седеше срещу нея, се усмихна развеселен. Надали някоя от сестрите му би изпаднала в такъв детински възторг от едно междуградско шосе, колкото и оживено да е то.

— Наближаваме града, но там ще стигнем чак следобед. Това тук са села и предградия. Виждате ли там тези ковани решетки и алеите? Това са дворците за забавления, които парижани си построиха през последните години. Сега стана модерно да се живее на: село. Като нослето ви усети миризмите на града, бързо ще разберете защо бягат.

— Защо наистина? — попита все пак Виолен, която не проумяваше как така човек може да изпитва желание да напусне такъв забележителен град като Париж.

— Поизчакайте само! — отвърна виконтът кратко и отново изпадна в мрачното мълчание, което бе пазил през по-голямата част от пътуването.

А когато най-сетне каретата им, притисната между каруци, каляски и пешеходци, мина през една от най-големите градски порти, Виолен вече нямаше сили дори да задава въпроси. Тесните улици, безбройните притиснати една до друга къщи, глъчката, хората,

блъсканицата и най-различните миризми и подејстваха като неочакван удар. Не би могла да знае в този момент, че сред тези градски стени живеят повече от половин милион души. Ала и така ѝ се стори, че тук се е стекла навярно половината Франция.

— Казах на кочияша да остави най-напред мен в Отел дьо Мариво. — Тонът на спътника ѝ изобщо не допускаше възражения. — Ще предпочетете навярно, да не сте принудена да давате обяснение на сестра си относно моята особа. На кочияша е заплатено, само ще му кажете адреса на сестра си, той ще ви закара.

Виолен само кимна като в транс. Не бе в състояние да отговори. Беше си представлявала, че Париж е голям, много по-голям от Авранш и останалите градове, през които бяха минали, но действителността превишаваше и най-смелите ѝ представи. Сградите, между които се провираха екипажите, се издигаха толкова високо в небето, че стрехите им скриваха слънцето. Нито светлина, нито въздух! Наоколо имаше само сенки, само тежка смрад — най-добре е да не се опитва дори да познае на какво вони...

Но когато излязоха на широките булеварди, водещи към Плас Ройал, Виолен разбра, че Париж има две лица. Париж на обикновените граждани, на занаятчиите и простолюдието, с тесните като тунели улички, без светлинка, и Париж на аристокрацията, издигнала дворците си по бреговете на реката и в новите просторни квартали. Човек можеше само да си представя, че зад високите стени зеленее короните на вековни дървета, предлагайки сенките на грижливо поддържани паркове. Към улицата гледаха само разкошните каменни фасади с широки стълбища, колонади и високи, увенчани с пиластри прозорци, чиито обрамчени в олово стъклъца блестяха на слънцето като скъпоценни камъни.

Отел дьо Мариво бе една от най-импозантните сгради. Елегантната класическа фасада на два етажа завършваше на покрива с корона от мраморни балюстради и статуи.

Кочияшът спря пред острата дъга на входа откъм двора, който му посочи виконтът. Раймон дьо Мариво хвана ръката на Виолен и духна закачливо в дланта ѝ вместо целувка, преди тя да успее да се възпротиви.

— За мене беше удоволствие да се запозная с вас, малка дукесо! — Гласът му бе станал неочаквано хрипкав. — Сигурна ли сте, че не

бих могъл да направя още нещо за вас? Ако вашата сестра...

Виолен енергично поклати глава и го прекъсна, преди да е доизрекъл думите си.

— Безкрайно съм ви задължена за подслона и за изключително приятното пътуване до Париж. Да не говорим за това, че вие ми спасихте живота.

— На вашите услуги! Готов съм да го сторя винаги, когато стане нужда. Бог да ви пази, дано намерите при сестра си дом и бъдещото си щастие.

Преди Виолен да успее да отговори, той слезе от колата и посегна към юздите на черния жребец, завързани за каретата. Тя чу гласа, който каза на човека на капрата да изпълни нарежданията на госпожицата относно следващото спиране. След това виконтът се метна на седлото и с елегантен жест размахаша шапката си за сбогом.

Виолен видя отлично, как когато се качваше на коня той стисна устни от болка. Явно, държеше да се появи пред своите на кон, въпреки ужасната рана. Странен човек! Тя имаше чувството, че той гледа на тази рана като на някакво наложено му наказание. Предложила му бе сутринта да го превърже и да слои отново от онзи балсам, но той изкъсо отказа. Все пак не бе махнал превръзката и сега бе облечен в най-хубавите панталони за празник на ханджията. Виолен изобщо не бе настояла, а сега, при вида на гордите палати на фамилията Мариво, се успокои, че виконтът може да разполага с най-прочутите парижки лекари. Нейните тайни билки можеха да предизвикат само снизходителната му усмивка. Време бе да прогони от съзнанието си образа на този господин и да помисли за собственото си бъдеще.

Тя отвори прозорчето на предната стена на каретата, което служеше за връзка с кочияша, и му каза да кара на Рю Шапон. След това се облегна назад и се опита да пооправи поне малко външния си вид, за да не направи лошо впечатление на Елен. Провери положението на шапчицата си, изчетка полите на тъмната си рокля, под която се показваха единствените ѝ обувки. Не можеше да стори нищо, за да не се появи пред сестра си с явните белези на бедността, но не желаше да дава повод да бъде обвинена в немарливост. Помнеше много добре, че от четирите ѝ сестри Елен имаше най-остър език. Но този език бе

съчетан със сияйна руса красота, която бе станала всъщност причина да си намери такава добра партия.

Как ли изглежда сега Елен като майка на толкова дечурлига и съпруга на благородник, заемащ важен пост в двора на самия дук д'Орлеан?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато от тясната улица Бобур свиха в още по-тясната Рю Шапон, Виолен понечи да спре каретата. Не защото уличката бе някакво изключение — тя приличаше на стотиците други улици, които бе видяла. Но не бе възможно на такава невзрачна улица да се намира домът на един богаташ! Повечето от къщите бяха стари, строени преди векове може би. Те скланяха все по-близо и по-близо гредоредите на стъпаловидните си паянтови покриви и оставяха да се вижда само тясна ивица небе. Потискащо наблъскани едно в друго, високите опушени остриета на покривите се забиваха в синия небосклон и не проникваше никаква светлина.

До издадения напред тесен еркер на една от тези къщи, на която можеха да се преброят цели четири етажа, каретата спря. Виолен чу как кочияшът подвикна на конете, усети полюшването на колата, когато човекът слезе от капрата и отвори вратичката.

— Пристигнахме, мадмоазел! — Той кимна към мрачния зид, пред който играеха няколко улични хлапета, вперили сега любопитни очи в колата.

— Дали не грешите? — Виолен не можеше да повярва.

— Казахте Рю Шапон, нали така? — Човекът бе явно засегнат. — Питайте децата ако щете, те ще ви кажат че е тука. Е, аз си свърших работата, за която ми бе платено. Няма да е зле да се поразмърдате. Чака ме дълъг път до дома, не ща да окъснявам.

Виолен разбра, че учтивостта на кочияша бе спаднала рязко след като виконтът им бе обърнал гръб. Сега за него тя бе само едно досадно задължение, от което искаше час по-скоро да се отърве. В своята безпомощност Виолен наистина се обърна към играещите деца:

— Може ли някой от вас да ми каже къде живее господарят дьо Бавоало? — провикна се тя навън и изведнъж се озова пред пет еднакво мръсни личица, ококорили очи срещу нея. Бедните дрешки и босите им нозе им придаваха толкова изоставен и жалък вид, че

Виолен наистина съжали, че не е в състояние да им даде поне няколко монети, за това, че ще я упътят.

— Защо ви е? — попита най-голямото момче. Широките рамене и бухналите объркани кичури се сториха странно познати на Виолен.

— Това тебе надали те засяга, малкия — отвърна Виолен с най-решителния си тон и най-сетне се реши да слезе от каретата, за да поговори с децата. — Но въпреки това ще ти кажа. Идвам да посетя неговата съпруга, мадам Елен. Виждам обаче, че той не би могъл да живее тук. Сигурно сте се объркали, добри човече... Хей, чакайте! Хей!

Кочияшът бе вече на капрата. Тон освободи спирачката на колелото, подвижна на конете и потегли. Гласът на Виолен се изгуби в шума на колелата, обковани с метални обръчи. Тя бе толкова поразена, че дори не забеляза как едно от децата хукна към къщата и само след малко се появи с една жена, която, явно, разполагаше не само с креслив глас, но и с най-цветисти ругатни.

— Ушите ще ти скъсам, проклет лентяй, ако пак ме правиш на глупачка! Ще тръгне някой нас да.... — Жената млъкна посред тирадата си и се вторачи подозрително в прилично облечената девойка, с ръчно избродирана чанта и спретнато боне.

Виолен също се завъртя на токовете си, взряна в господарката на мизерния дом. Истинска повлекана, безформеното тяло свидетелстваше за много раждания. Черно боне покриваше безцветните, сякаш прашасали коси. Върху кафявата си рокля жената бе препасала престилка, а около раменете ѝ бе завързан тесничък шал. Дрехите ѝ просто плачеха за изпиране и мъничко кола. Жената бе непозната, но нещо в уморените, угаснали очи и тези бледи устни, стиснати в права черта, ѝ се стори мъчително близко. Не бе възможно! Или... все пак...

— Елен!? — ахна Виолен и сама не можа да познае собствения си глас.

— Какво ще искате? — бе недружелюбният отговор. — Вас не са ли ви учили на обноски? Ако търсите място за прислужница, дирете при богатшите, долу край реката. Такива като нас сами си вършат работата! Хайде, разкарвайте се! Гледай я ти! Ние нямаме какво да ядем, а тя...

— Елен, не ме ли позна? — Виолен пусна чантата си на земята и пристъпи към жената. Посегна и хвана ръцете ѝ, загрубели и подпухнали. — Елен! Аз съм! Твоята сестра Виолен!

— Виолен?! — жената рязко освободи ръцете си и отстъпи назад. При това неволно настъпи едно от скупчилите се около тях деца и реагира светкавично с една оглушителна плесница, която моментално накара децата да млъкнат.

Изведнъж Виолен разбра, защото момченцето и се бе видяло познато. Под цялата мръсотия и мизерия я гледаше широкото, добре познато, честно лице на господаря на Сен Хеде. О, Сен Мишел! Значи тази банда уличници бяха всъщност нейните племенници и племеннички, а мегерата насреща ѝ бе най-красивата от нейните сестри! Елен Маргьорит дъо Сен Хеде, по мъж мадам дъо Бавоало.

— О, Сен Мишел! — прозвуча като ехо гласът на по-възрастната. — Виолен? Наистина! Сега те познах! По очите! По твоите котешки очи! Как така? Откъде идеш? Не съм те очаквала. Хайде, влез, преди да сме накарали да облещят очи всички съседи. А вас да ви няма! Нали ви казах да слезете към пристанището, може да изкарате някое су...

Виолен с облекчение прие поканата. За миг се бе изплашила, че сестра ѝ може да ѝ хлопне вратата под носа.

В кухнята, която заемаше по-голямата част от приземния етаж, Виолен видя кошче с още едно бебе. На пода се мъчеше да пълзи поголемичкото, като напразно се опитваше да докопа котката. Виолен потисна въздишката си — спомни си за онези рядко пристигащи писма на сестра си, в които се говореше за лукс, празненства, разкошни дрехи и един безметежен живот, достоен за завиждане. Една измислена приказка, която нямаше нищо общо с действителността.

Тази кухня явно не познаваше излишества. На гредата висяха няколко сухи наденици и неголямо парче пушена сланина. Бухналите връзки сушени треви и плитките лук само създаваха впечатление за обилие, каквото всъщност нямаше.

На огнището къкреше котел с вода, в която се мяркаха зеленчуци. Каните и паниците по полиците бяха глинени, нито следа от сребро, та дори и от калай.

— Баща ни почина в деня на Сен Оноре — каза Виолен, когато мълчанието стана по-тягостно дори от непрестанното мрънкане на бебето. — Погребахме го до нашата майка.

Елен се прекръсти бързо, скочи и отиде да бърка супата. Търсеше си някакво занимание, за да не гледа Виолен в очите.

— И си дошла, за да ми съобщиш това, така ли? — Гласът ѝ прозвуча ядовито. — Можеше да ми пишеш.

Виолен чу много повече от онова, което казваха думите. Тя долови неприязънта, гнева, срама и несретата на Елен. Самоуверената красавица се бе превърнала в озлобена, изнурена жена, на която не бе останало нищо друго освен прословутата гордост на членовете на фамилията Сен Хеде, та е предпочитала по-скоро да си прехапе езика, отколкото да признае пред баща им, че господин дьо Бавоало им е наговорил куп лъжи, само и само да пипне жалката ѝ зестра.

Сега неочакваното появяване на Виолен я бе разкрило и унизило. Виолен съзнаваше, не би трябвало моментално да си тръгне, да си вземе чантата и да напусне дома на улица Шапон, колкото е възможно по-бързо. Ала разумът ѝ напомняше, че всъщност тя е по-бедна и от Елен. За нея нямаше друга възможност, освен да моли Елен за съчувствие, каквото тя може би не бе в състояние да покаже.

— Дойдох, защото смятах, че в твой дом може да се намери едно местенце и за мен — каза тя предпазливо. — Няма кого друго да помоля. Замъкът е в развалини, сестрите ни са в манастира, а Мари Клер се е превърнала в истинска селянка. Похарчих и последните си пари по боледуването и погребението на татко...

— Така, значи! А да ти е казал някой, че ние тука тънем в разкош и само търсим на кого да раздаваме милостиня? Защо не отиде при Мари Клер? Защо трябваше да е непременно Париж? Жал ти е, че ще се трепеш на село, така ли? Е, добре, казвам ти, че ще ти е триж по-жал, дето не си останала там!

Виолен също бе стигнала до това заключение. Мари Клер и съпругът ѝ, който бе наел под аренда един селски имот край Вир, бяха бедни наистина, особено в сравнение с онова, което описваше в писмата си Елен. Виолен си мечтаеше за блясъка на столичния град, а не за работа по нивите и в оборите. Било е една нелепа мечта, както се видя. Но дали трябваше да вини само себе си за това?

— Ти си ни лъгала в писмата си, Елен! Защо? — Бе решила да не задава този въпрос, но думите сами се изплъзнаха от устните ѝ.

— А какво, трябваше да пиша? Че разкошният дворец на Етиен в Париж е една мизерна колиба? Че прехваленият му благодетел си е

навлякъл гнева на краля и лежи в Бастилията? Че е направо щастие, дето Етиен успя да си намери работа като трети секретар при Мосю, брата на краля? Етиен почти не се мярка при нас. Пристига колкото да не престана най-редовно да забременявам и за да ми натяква час по час, че зестрата ми била малка. Омъжена ли си? Сгодена? Не, така ли? Тогава благодари се на Бога, че баща ни е починал, преди да ти стовари на гърба такова бреме като мъж и деца!

Изтощената и озлобена жена, която стоеше сега срещу Виолен, нямаше нищо общо с хубавкото, амбициозно момиче, което направо се бе хвърлило на врата на парижкия кавалер, който се бе подвизавал в Авранш. По онова време Виолен бе твърде малка, но в съзнанието ѝ се бе запечатал завинаги образът на сестра ѝ, преливаща от радост и гордост. Редките писма на Елен внасяха в самотата ѝ блясък и мечти. Стотици пъти бе препрочитала всяка дума, мислено се бе разхождала из красивия дом, управляван от сестра ѝ, възторгвала се бе от празненствата, сякаш и тя е там, виждаше се в елегантните дрехи, с които са препълнени сандъците ѝ...

— И да храня още едно гърло! Ти това как си го представяш? — Мадам дьо Бавоало не се отказваше от укоризнения си тон.

— Мислех, че няма да ти са излишни още две ръце в помощ — отвърна по-младата и бързо хвана детенцето, което се опитваше да пипне врящия котел.

— Е, аз не мога, разбира се, да те изхвърля на улицата... — Поканата прозвуча не много ентусиазирано. — Но съм сигурна, че много скоро ще пожелаеш никога да не бе напускала нашия стар замък. Там поне щеше да имаш въздух за дишане, простор за очите щеше да имаш, дето само хоризонтът може да ограничи...

Виолен дьо Сен Хеде твърде скоро разбра какво бе искала да каже Елен с тези думи. Тесните стаички над родителската спалня, изпълваха тавана като пчелна пита и се губеха чак някъде под островърхия покрив. Мебели почти нямаше. По-големите деца бяха завзели всяко по-свастно легло. За новопоявилата се леля се намери само един изтърбушен нар, който тя трябваше да споделя с онова малко същество, което бе видяла да пълзи из кухнята, и което сега, след появяването на новороденото, трябваше да напусне майчиното легло.

Детенцето беше момиченце, което Елен, от носталгия може би, бе нарекла Аурора. Едно мъничко крехко създание, което Виолен нощем гушваше в прегръдките си — за да го топли, а и за да прогонва собственото си отчаяние. Тази трошица човешко присъствие ѝ помогна да превъзмогне първоначалния шок и да проясни вцепененото си съзнание. Примирението и апатията на Елен — това бе първото нещо, с което тя влезе в люта и ежечасна борба. Най-напред с цели реки от чиста и бистра вода — вода поне имаше достатъчно, а от нея се нуждаеха въпиющо и хората, и къщата на улица Шапон.

Виолен не смяташе, че е постигнала кой знае колко много, но направеното бе достатъчно, за да накара да се стъписа на прага мъжът, който се появи на петия ден след пристигането на Виолен.

— О, позволяваме си и слугиня, скъпа моя? Нима е станало чудо някакво и нещо изведнъж сме се замогнали?

Виолен, която точно хранеше бебето с някаква рядка кашлица, се обърна и впери очи в Етиен дьо Бавоало. За разлика от сестра ѝ, зет ѝ си бе останал почти същия. Само дрехите му сега бяха по-скромни. Ала тъмният костюм, обточен с дискретни галуни и украсен с бяла колосана яка, му стоеше добре и прикриваше коремчето, поизпънало жилетката му. Зет ѝ имаше кръгло розово лице, кафява, грижливо сресана перука, скриваше собствените му коси. Държеше главата си леко приведена, сякаш и тук, в собствения си дом, не можеше да се отърве от привичната си поза на предан, най-покорен слуга. Само острият и яден тон, с който се бе обърнал към съпругата си, съвсем не се връзваше с това сервилно изражение.

— Не, това е Виолен, най-малката ми сестра — отвърна Елен кисело. — Не я ли помните? Баща ни е починал и я оставил без средства. Дошла е с надеждата да намери при нас свой дом и семейство...

— Бедничката ми! — Виолен се озова в една яка прегръдка, мокри устни я обсипваха с безброй целувки. По устните ѝ пълзеше сякаш някакъв лигав студен охлюв, тя едва се въздържа да не изтрие с опакото на ръката си местата, по които се бяха докосвали устните на мосю Бавоало. — Добре дошла под моя покрив! Каква сте хубавичка! Една скромна малка роза от провинцията!

Виолен едва не се препъна о неизбежната Аурора, докато отстъпваше назад пред толкова много любвеобилност. Зет ѝ

попипваше страните ѝ, раменете ѝ, за миг тя дори се изплаши, че ще провери и твърдостта на високо пристегнатите ѝ гърди — толкова интензивно я оглеждаше.

— Вие... преувеличавате... — каза тя беззвучно и избърса изцапаните си с детската каша пръсти в кърпата, която си бе вързала вместо престилка. Сега бе облечена в излинялата си пола и проста ленена блуза с избеляло от много пране елече — трябваше да щади единствената си рокля. Знаеше, че прилича повече на прислужница, отколкото на благородна дама. Не би могла да предположи, че у нея, за разлика от сестра ѝ, дори и в тези бедни дрешки имаше някаква изисканост, която привличаше окото. Гордо изправената глава, стройната бяла шия, правият малък нос и златните искрици на погледа ѝ правеха по-силно впечатление, отколкото проклетото вехто елече.

— Аз никога не преувеличавам — рече господинът покровителствено. Виолен добре съзнаваше, че той е в правото си, ако реши да я изхвърли от дома си, така че мълчаливо прие укора. Ала през всичкото време чувстваше как очите му зорко я следят. Възможно ли бе този човек да се опитва да прави сравнение между съсипаната си от работа, изтерзана жена и нейната по-малка сестра?

Събитията от последните седмици я бяха накарали да става все по-мнителна с всеки изминат ден. Бе ѝ дадено да разбере, че животът ти представя безмилостно сметката, която трябва да заплатиш за всяко благодеяние. Така че бе подготвена и за най-лошото, когато само няколко дни по-късно господин дьо Бавоало се надвеси до самото ѝ лице, за да ѝ каже нещо тайно. Виолен бе седнала пред огъна, примъкнала до себе си коша с бельо за изкърпване, заета с поредната детска риза. Зет ѝ обаче донесе този път една изумителна и твърде радостна новина.

— Не е точно подходящо място за благородна дама, но ми се струва, че вие имате вродено чувство за елегантност и се отличавате от другите с вашата спретнатост и чувството си за ред. Така че ви препоръчах, само като разбрах, че се търси надежден човек. Да се служи в дома на Принцесата, това не е малко. От вас очаквам да се окажете достойна за моето поръчителство и да служите вярно на госпожа дукесата.

Виолен просто не можеше да повярва на щастието си. Каквото и да бе накарало Етиен дьо Бавоало да предприеме тази стъпка, тя щеше

да му бъде благодарна до края на дните си! Вече се беше уплашила, че ще свърши като Елен. Изхабена, отчаяна, неспособна да скъта в себе си нито мечта, нито упование в бъдещето.

— Ще ти донеса пари веднага щом получа — обеща тя на сестра си на сбогуване.

— Ох, не бързай — промълви Елен с внезапен изблик на нежност. — Не ми се вярва да получиш и едничко су. Етиен ще получава заплатата ти вместо теб. Да не мислиш, че се е загрижил толкова заради тебе? Ние двете с тебе надали ще видим пара. Бог да те пази, сестричке! Прости ми че те подмамах с моите писма! Не ги пишех за това. Това беше моето бягство, когато животът ми станеше непоносим...

ПЕТА ГЛАВА

Дворецът в градините Тюйлери, издигнат само преди няколко години, за да се придаде завършен вид на огромното землище на Кралския Лувър, издаваше с фасадата си вкусовете на жената, която го бе построила. Катерина Медичи, великата кралица на Франция, се бе оттеглила в Тюйлери след смъртта на съпруга си и бе наредила да ѝ построят този летен дворец, обитаван сега от брата на краля, дук Филип д'Орлеан и съпругата му. Мосю, както го наричаха всички, бе женен за принцеса Хенриет Английска. Филип д'Орлеан, блестяща и разностранна личност, непроницаем и непредсказуем, живееше главно заради удоволствията на този свят. Пилееше луди пари за разкошни дрехи, за безкрайни празненства и най-вече за своя любимец кавалера дьо Лорен, който му бе по-близък и по-мил дори от английската му съпруга.

Дукът поддържаше дом, който по своето великолепие не отстъпваше по нищо на кралския двор в Лувър. Виолен дьо Сен Хеде влезе в този дом, разбира се, през една от многобройните задни врати — хофмаршалът, който я прие, я заведе веднага при някаква достолепна дама, тя пък я предаде на главната прислужница, която я разпредели към майсторката на шивалнята. Само в един миг новодошлата се превърна просто във Виолен, момиче без фамилия — от тези, които в двореца търпяха, без да ги забелязват.

Предупредена от сестра си, Виолен много добре видя монетите, които хофмаршалът тайничко плъзна в ръката на зет ѝ, но за момента реши да се прави, че не е забелязала нищо. Най-напред трябваше да се ориентира в този чужд свят, преди да може да мисли за това, как да се отбранява или как да отстоява правата си. Някой ден обаче Етиен дьо Бавоало щеше да си плати за всичко, което бе сторил на сестра ѝ. Виолен се бе зарекла това да стане.

Трябва да се признае, че бе продадена в дом, в който се грижеха за прислугата си. Веднага я облякоха в простичка кафява памучна рокля — униформа, каквато носеха всички жени от прислугата. Към

нея получи твърдо колосана бяла престилка и спретнато боне, което трябваше да носи върху стегнато прибраните си коси. Денят ѝ започваше още в зори и свършваше, когато започнат да палят свещите. Чак тогава можеше да се прибере в стаичката горе под самия покрив, където бяха наблъскани един до друг сламениците, на които спяха момичетата.

Тук също важеше правото на по-силния. Виолен успя да си намери един мизерен матрак, който другите бяха сметнали за много твърд или за прекалено сплъстен. Имаше обаче предимството, че се падаше точно под един от прозорците, а това вече означаваше и струя чист въздух, и мъничко светлина в пренаселения таван.

Първите безкрайни дни тя прекара под зоркия поглед на мадам Гобер, която управляваше шивалнята на двореца. Непрекъснато се трупаха купища чаршафи и покривки, които момичетата трябваше да поръбват. Ден след ден, докато гърбът ти започне да вие от болка, докато очите ти се зачервят и започнат да болят повече дори от избодените ти пръсти...

Отначало Виолен бе твърде уморена и смутена, за да забележи, че другите момичета я избягват. Но постепенно започна да забелязва и злобното просъскване, и неприязнените погледи, и секването на разговорите, щом тя се приближи. Никой не споделяше с нея клюките, които вълнуваха цялата прислуга. Само ако дочуеше случайно нещо оттук-оттам.

В момента принцеса Хенриет не напускаше покоите си. Била оскърбена заради новоизгряващата звезда в двора. Луиз дьо ла Валиер, новата красива любовница на краля, властваше триумфално в двореца. Вече принадлежаха на миналото онези дни, в които мадам Хенриет можеше да се похвали с един влюбен крал в нозете си и с неизменното си място до неговото рамо при всички празненства и пиршества. Като си помисли човек, че същата тази Луиз бе придворна дама на мадам Хенриет и кралят именно тук се бе запознал с нея! Сега вече Луиз дьо ла Валиер се мяркаше съвсем рядко тук, колкото да се спазва етикетът или когато кралят специално бе настоял за това.

Мадам се топеше от мъка, но лекарите, които сновяха наоколо, не идваха само заради тази болка. Говореше се, че слабите дробове на благородната дама с всеки изминал ден стават все по-зле и по-зле, раздирала я упорита кашлица, не намирала облекчение в нищо.

— Жюлиет! Виж си работата! Това бодове ли са? Веднага всичко да разпориш! Накарай Виолен да ти покаже как се прави подгъв! — Нито едно погрешно бодче не се изплъзваше от орловото око на мадам Гобер.

Виолен сведе още по-ниско глава над плата, усетила отново невидимата вълна на всеобщата неприязън. Похвалите на мадам Гобер ѝ създаваха само повече врагове. Отровното съскане на Жюлиет, когато отиваха на храна, също потвърди това:

— Мислим се за нещо по-голямо! Не говорим с другите! Какво си си навирила носа? Ще ми се прави на дукеса!

Виолен изтръпна от тази подигравка. С мъка си бе наложила да забрави виконт дьо ла Шез, но думата отново отвори едва зарасналата рана. Тя се препъна в нечий нарочно подложен крак и падна на каменния под. Изплака от болка, но това предизвика още по-злорадия кикот на момичетата от шивалнята.

Тя бавно се надигна, премигвайки за да възпре сълзите от болка и от отчаяние. Би предпочела изобщо да не ходи с другите на храна, но гордостта ѝ я възпираше да покаже такава слабост. Няма да се осъди на глад, само защото ѝ се подиграват! Враждебността на момичетата я объркваше и нараняваше. Какво им е сторила? Защо е тази злоба, тези подигравки?

Когато се върнаха в шивалнята, мадам Гобер я повика с ръка при себе си и с мрачно изражение ѝ посочи цял облак от бухнала най-нежна кремава коприна:

— Ще можеш ли да направиш нещо с разпорения шев на тази фуста? Но си кажи направо! Фустата е на Мадам и ако я съсипеш, изхвъркваш от тука.

— А ако не я съсипя?

Нещо подсказа на Виолен, че това предложение би трябвало да има и друга страна. Тънката усмивка на Гобер потвърди това.

— Хофмаршалката на Принцесата търси свястна шивачка, която да поддържа дрехите на нашата господарка. Нещо не е доволна от камериерката си, която го е вършела досега. Споменах ѝ, че имаш ръка и ако издържиш сега този изпит, разделяш се с шивалнята. Или ти е страшно добре всред тия празноглави гъски, та предпочиташ да си останеш?

Виолен поклати глава.

— Защо ме мразят?

— Защото усещат, че си различна — отвърна мадам Гобер и тънката усмивка отстъпи място на по-скоро замислен, изпитателен поглед. — Ти не си като тях. Би трябвало да се научиш да попревиваш малко врат, ако искаш да имаш приятелки. — Гордите винаги са самотни. Но стига сме бърбили! Захващай се за работа и направи най-доброто, на което си способна.

Виолен не бе докосвала досега такъв вълшебен плат! Лек като перце, копринено гладък, прошумяващ тайнствено в пръстите ѝ, като че живееше свой собствен живот. Какво ли е да облечеш такава дреха? Никога няма да го изпита, може да се смята щастлива, че може да държи в ръцете си това вълшебство, за да поправи разпрания шев... Ала за първи път изпита удоволствие от работата. Нещо от блясъка на онзи безметежен лукс, в който живееше жената, която щеше да носи тази дреха, озари и момичето, което я поправяше сега.

— Гобер казва, че си най-добрата ѝ шивачка. Да се надяваме, че не е преувеличила с хвалебствията си. Облечената в черна коприна матрона, която управляваше гардеробната на принцесата, прониза с поглед Виолен. — С фустата на Мадам се справи добре, признавам. Ще те взема за проба, но очаквам да ми се отблагодариш с прилежание и преданост. Може да си внесеш вещите в малкия килер зад гардеробната. Не бих искала да спиш при другите момичета. И без това достатъчно се клюкарства.

Виолен потъна в благодарствен реверанс, безкрайно облекчена, че се спасява не само от убийственото еднообразие на шивалнята, но и от злобата на момичетата. Нищо че вътрешният ѝ глас ѝ нашепваше, че е твърде нелепо благородната Виолен дьо Сен Хеде, дъщеря на един пер на Франция, да се кланя на една камердинерка. Един преобърнат наопаки свят, с който трябваше да се примири, ако не иска да умре от глад или да свърши на улицата. Само с гордост не се живее.

— Първо се заеми с онзи тоалет! Донесе го днес камериерката. Мадам иска да се махнат тези дантели по ръкавите. Намира ги прекалено претенциозни. От тези рюшове не се виждат изящните ѝ ръце.

Виолен неволно погледна собствените си злощастни пръстчета — не ги бе пощадила нито работата на Рю Шапон, нито дните в шивалнята. Не биха стигнали дантели, да се прикрият тези избодени и

изподрани ръце. Но в себе си благодареше на сестра си Франсин, дето я бе тормозила най-безмилостно с най-сложни и фини ръкоделия. Франсин все повтаряше, че една Сен Хеде трябва да умее да бродира... Тогава и на двете надали е минавало и през ум, че ще дойде ден Виолен да си изкарва прехраната с това.

— О, ето къде сте били! Принцесата иска веднага бледолилавата си рокля. Възнамерява тази вечер да вземе участие в играта на карти у Негово величество.

Виолен се отдръпна още по-навътре в своя ъгъл, когато в стаята прошумоля импозантната фигура на една придворна дама и облечената в черно тяхна матрона потъна пред нея в реверанс точно толкова сервилно, колкото самата Виолен бе сторила пред нея само преди малко.

— Играта на карти у Негово величество? — повтори матроната. — Та нима тя е вече толкова добре със здравето, че може да си го позволи?

— Не ме питайте! — Дамата изобщо не обърна внимание на това, че Виолен присъства. — Нали знаете, че е бясна от ревност заради кротката Луиз дьо ла Валиер? Търси сега да блесне, да си върне загубеното и да докаже, че си остава най-красивата, най-съблазнителната и най-елегантната жена в двора!

Виолен се смая при вида на официалната рокля, която двете жени извадиха от сандъка. Цялата бе обшита с перли и дебели златни шнурове — кой знае колко ли тежеше! В такава зашеметяваща рокля и най-грозната жена би се превърнала в красавица.

Но Виолен трябваше да се откаже от тази мисъл, когато само малко по-късно бе извикана в салона за обличане на принцесата. Дори великолепната дреха не бе в състояние да превърне болната, изнервена дама отново в онази очарователна английска младоженка, която бе пристигнала на времето. Трескава, изпита и нетърпелива, Мадам само подръпваше елечето на роклята и се оплакваше с плачевен гласец:

— Ето! Широко е. Този шев трябва да се вземе! Господи, изглеждам като някаква дебела матрона! Бързо! Няма ли в тази къща някой, който да може да го направи?!

Остър пристъп на кашлица разтреса високата фигура на мадам Хенриет и Виолен видя трескавите червени петна, които избиха по пребелелите ѝ страни. Мястото на Хенриет д'Орлеан бе в болничната

стая, а не в Лувр! Тази жена изгаряше от треска, едва се държеше на краката си. Няма ли кой да ѝ каже, че се погубва?!

Едно властно кимване на придворната дама даде смелост на Виолен да се захване с работа. Знаеше, че Мадам няма да ѝ остави време да стесни и двата шева отстрани, затова реши само да прихване по друг начин покрития с тежка бродерия пластрон, прихванат с банели към роклята. Сега разкошната, обсипана със скъпоценни камъни предница не само повдигаше бюста на дамата, но и създаваше впечатление за обилие, каквото всъщност липсваше.

— Добре! Нали? — Зарадвана от този умел трик, принцесата запляска с ръце. — Сега онази плоска глупачка Дьо ла Валиер ще разбере къде са прелестите на една истинска жена. О, Негово величество умее да оцени една красива гръд! Момичето има ръка, Трувен! Можете да ѝ дадете онзи ужасен костюм за езда, дето го хвърлих. Може да намери начин да го спаси някак.

Виолен сведе скромно очи, макар че ѝ костваше огромно усилие да го стори. От работа не се боеше, но твърде болезнено понасяше пренебрежителния тон, с който се отнасяха към нейната личност. Сякаш бе само някакъв предмет, който има свое предназначение. Бе отпратена да си върви, докато Мадам ровеше в една голяма кутия, за да си търси подходящи перли и пръстени за бледите си тънки ръце. Една единствена от тези скъпоценности, един единствен камък, би бил навярно достатъчен, за да се иззидат полусрутените кули на Сен Хеде. Дори няма нужда да бъде най-големият!

„Престани вече с тези фантазии!“ — заповяда си строго тя. Нали видя при Елен какво става, когато човек сбърка мечтите с действителността? Ако си гледа работата, ако направи така, че да стане необходима и не дава повод за укори, възможно е все някога да успее да се изкачи нагоре по йерархията в този дом. Да стане лична прислужница или дори втора камериерка като мадам Трувен, над която бяха фактически само придворните и благородните дами от свитата на принцесата.

— Какво си се замислила, дете? Това, че те похвалиха, не значи да скръстиш ръце и да чакаш. Ето, това е костюмът за езда.

Пред Виолен бе стоварен цял наръч тежко зелено кадифе, кремави дантели и тежки златни бродерии.

— Ловът е утре сутрин и Мадам ще иска тази дреха. За Мадам най-важна е елегантността. Това тук ѝ се струва прекалено натруфено и вулгарно. Потруди се, но гледай да свършиш до сутринта.

Виолен впери безпомощни очи в зеления костюм, за чийто моден шлейф и пристегнатото в кръста жакетче бяха отишли навярно безброй лакти най-скъпо венецианско кадифе. Свети Михаиле! Какво може да се направи за няколко часа?!

Мадам Трувен прочете отчаянието в ясното личице и почувства сянка от някакво необичайно за нея състрадание към малката прилежна шивачка.

— Не е необходимо да разпаряш всичко, дете. Промени само нещо в общото впечатление. Мадам ще остане доволна.

Тя остави Виолен сама в гардеробната, но когато се свечери се погрижи да занесат там достатъчно свещи, та дори и нещо за хапване.

Виолен бе прекалено отчаяна, за да изпитва глад и жажда. Тя прекара разтрепераната си ръка по широката ивица, избродирана със златни нишки по целите поли на жакета. Тежката бродерия само подчертаваше ханша и би направила всяка фигура да изглежда по-ниска и по-широка... Ясно е, защо Мадам не иска да носи този костюм. Никой не би се съгласил да се напъха в нещо като бъчва, дори и да е изтъкана от чисто злато.

До зазоряване тя успя да превърне този широк обръч в тясно коланче, което пристягаше жакета точно в тънката талия на дамата. Богат водопад от дантели, прихванат с една брошка високо на врата, отрупваше гърдите и щеше да придаде на дукесата онези богати форми, на които тя толкова държеше.

Виолен едва държеше отворени възпалените си очи. Не чувстваше гърба си от болки. Когато втората камериерка влезе в гардеробната, Виолен точно се опитваше с мъка да се изправи от стола.

— Надявам се, че си готова — каза дамата вместо поздрав и заразглежда с критично вдигнати вежди работата, отнела една безкрайна нощ. — Хм, ще видим какво ще каже Мадам. Това скъсяване на жакета е твърде необичайно. Дано само да не си прекалила! Къде е златната сърма от бродериите? Само не мисли, че можеш да отмъкнеш нещо. В този дом кражби не се търпят, разбрано ли е?

Доплака ѝ се. Дори и през онази първа вечер на улица Шапон не се бе чувствала толкова злощастна и изоставена. Само бе заменила едно робство с друго, а сега дори я подозираха, че може да открадне. Всъщност, нима имаше изобщо избор? Имаше възможност да избира между онази тъпа слугинска работа и постоянните обиди и презрение тук — каквото и да избере, то не разкриваше пред нея нищо, за което би заслужавало да се живее.

„Гневът е този, който ти вдъхва сила и ти дава енергия да се справиш с дори безизходни положения...”

Кой го бе казал? Виолен се вслушваше сякаш в ехото на един глас, ала бе твърде изнурена, за да може да мисли сега за това. Нямахте сили за гняв дори. Искаше само да заспи и никога да не се събуди.

ШЕСТА ГЛАВА

— Значи ти си новата прислужница, на чиито шивашки умения Мадам дължи толкова много?

Виолен се вцепени — в мекия, обработен глас се таеше злост. Точно поръбваше с дантела подгъва на една бална рокля, не можа дори да направи изискващия се реверанс, за да не смачка богатите фалти на жълтата като слънце коприна.

Опасно бе да привлечеш с нещо вниманието на кавалера дьо Лорен. При среща с любимеца на дук д'Орлеан всички заставаха нащрек.

Изпод сведенияте си мигли Виолен забеляза злобата, изписана на неговото красиво, поувяхнало лице. Говореше се, че той прави компания на кралския брат не само в развлеченията, но и в леглото. Виолен не можеше да повярва такова нещо, ала властта, която този човек имаше дори и над Мадам, водеше именно до такива заключения. Напоследък бе виждала неведнъж как дори английската принцеса замръзва на мястото си при появата на този човек. Какво ли пък оставаше за една прислужница.

— Ваша милост! — прошепна тя чинно, без да се осмели да вдигне очи. Не можеше да предположи, че кавалерът машинално отбеляза с изненада гордата стойка на тази глава и елегантната поза.

— Можеш да дадеш на моя камердинер рецептата за сместа, с която колосваш дантелите на Мадам.

Виолен изтръпна. Мадам Трувен ѝ бе забранила изрично да споделя с някого тайните на гардеробната на принцесата. По всичко личеше, че в този дом се води постоянна надпревара за короната на елегантността и на дворцовата мода.

Дук д'Орлеан пилееше луди пари, за да облича себе си и своя любимец с ослепителни, все по-нови и по-смайващи дрехи, докато Мадам пък правеше всичко възможно, за да не се остави да я надминат. Хенриета Английска бе заложила цялото си честолюбие, за да представи двамата млади мъже като суетни, натруфени пауни, като

до краля блесне самата тя с безупречното съвършенство на своята сдържана елегантност.

Откакто онзи необичаен костюм за езда бе привлякъл дори вниманието на Негово величество, Виолен бе включена в редовете на личните ѝ прислужници. Мадам допускаше дори да се чуят предложенията на новото момиче. Виолен не бе и предполагала, че има някакъв талант. Ала докосването до фините материи, до скъпите аксесоари и до красивите вещи ѝ доставяше някакво едва ли не физическо удоволствие. Беше като светъл лъч в мизерното ежедневие.

— Какво е това сега? Така сгъваш плисираните маншети, така ли? Ще си помисля, дали да не помоля Мадам да разреши да ползвам твоите услуги.

Виолен мъчително преглътна. Макар че сега живееше по-изолирано дори от преди и нямаше почти никакви контакти с прислугата на дома, и тя бе по-дочула за странните неща, които ставаха в апартаментите на кавалера.

Едно младо момиче не би трябвало да пристъпва неговия праг. Разправяха се страхотии за разпътните забави и жестоките шеги на благородните господа. На разсъмване изхвърляли безжизнени тела в Сена! Поне досега се бе чувствала в безопасност. Смяташе, че не е достатъчно красива, за да привлече с нещо вниманието на този човек.

Коленете ѝ трепереха, когато с мъка се изправи от своя поклон, след като кавалерът напусна стаята. Помагай, Сен Мишел! Какво ще прави сега? Мадам Трувен, която бе започнала да питае известни симпатии към момичето, тъй като новото благоволение на Мадам към Виолен се отразяваше и върху матроната, веднага я предупреди да внимава.

— Мадам и бездруго е извън себе си от гняв. Тя таеше надежда, че все някога ще успее да свали Валиерката от трона, но, както изглежда, Негово величество сега пък бил насочил вниманието си съвсем другаде. Разправят, че сега ухажвал красивата маркиза дьо Монтеспан, приятелката на Луиз. Какъв скандал! След като маркизата е омъжена! А отгоре на всичко и Валиерката е бременна.

Виолен не се осмели да каже, че и мадам Хенриет си има съпруг. Кралят, който досега бе за нея истинско божество, недосегаемо и всевластно, сега се превръщаше постепенно в благороден господин от

плът и кръв, който се възхищава от красавиците на кралството не само отдалече.

— Казаха, че Луиз дьо ла Валиер помолила краля да ѝ разреши да иде в манастир. Ама кралят не позволил.

Виолен отдавна бе установила, че мадам Трувен умира да клюкарства. След като бе разбрала, че новата ѝ помощница може да пази тайна, мадам ѝ доверяваше всички тайни и клюки на двореца. Та дори и това, че *сега Мосю замислял за утре вечер страхотно празненство в чест на своя любовник, представяте ли си?!*

— Това е направо предизвикателство към Мадам. Тя, горкичката, пак има пристъп и е на легло. Той би трябвало поне да се съобразява с болестта и да не иска тя да изтърпи и това. Но не! Няма как да ѝ се помогне. Кашля така, като че ще изхвърли и душата от тялото си. Нищичко не помага, поне за малко.

— Мадам, аз зная една смес, помагаше на моя баща... И него го мъчеше кашлица. Извлек от мак. Като се пие редовно, успокоява малко кашлицата. Човек може поне да спи. Взимат се корените и ако...

— Дай ми рецептата! — оживи се мадам Трувен.

Виолен моментално съзря решението и на собствения си проблем.

— Тази рецепта срещу рецептата за сместа за колосване на дантели! Мадам няма и да забележи, ако в бъдеще дантелите на кавалера стоят по-добре. Той и без друго се е накачил с толкова много финтифлюшки, че нищо не се откроява.

Мадам Трувен се наежи, но бързо смени тона.

— Какво хитро коте си ти, момиченце! Добре. Ще направим размяната. Стига твоята настойка да донесе поне малко облекчение на Мадам, всичко ще е наред. Виждам, че имаш и куп други таланти. Дали не знаеш нещо за болки в гърба? Поне малко да ме облекчи. Съсипва ме това вечно ровене из сандъците.

Виолен обеща. Тя записа прилежно на едно малко късче хартия инструкциите за забъркване на колата и го предаде на камериера на кавалера, който явно очакваше рецептата. Мъжът я изглежда отвисоко, копирайки комично високомерното изражение на господаря си. Явно, очакваше тя да се разтрепери от благоговение пред толкова важна личност, като първия прислужник на господаря Дьо Лорен.

Но Виолен я бяха прихванали дяволите. Беше ѝ дошло до гуша от тези перचेци се лакеи, които виреха нос, опитвайки се напразно да имитират господарите си. Имаше моменти, когато забравяше всяка предпазливост. Тя хвърли на слугата сгънатото листче и подметна презрително през рамо:

— Можеш ли да четеш?

Усмихна се в облещеното му лице, врътна дръзко кафявите си поли и се отдалечи с изпънати рамене и вирната брадичка. Истинска дама до мозъка на костите си, от смирената прислужница не бе останала и следа.

— Това ще ми го платиш, фалшива дукесо! — изскърца със зъби камериерът и стисна юмруци. И той бе дочул за прякора ѝ, а сега му стана и ясно, защо я наричат така. — Слугинска паплач! Ще ти се дръпне усмивчицата, госпожичке!

Младото момиче изобщо не разбра, че му е обявена непримирима война. Напротив, съзнанието, че си е извоювала една малка победа над обстоятелствата, повдигна духа ѝ. За първи път, откакто се бе разделила на Рю Шапон с всичките си илюзии, Виолен се осмели да погледне с надежда към бъдещето. Маковата настойка бе дарила на Мадам най-сетне жадуваната спокойна нощ, а ето че с тази рецепта за колосване бе успяла навярно да се отърве и от опасния кавалер дьо Лорен.

Ала още на следния ден ѝ бе дадено да разбере, че поне за последното се е лъгала.

— Виж ти! Самата селска невинност! — Подигравателният глас едва не накара Виолен да изпусне горещата ютия. Точно изпичаше внимателно току що пришитите дантели, за да щръкнат.

В гладачницата нямаше никой и щом влезе, кавалер дьо Лорен побърза да затвори вратата зад себе си.

— Ваша милост!

Виолен бързо отстъпи назад, но посетителят се приближи, хвана я с два пръста за брадичката и я обърна към светлината, струяща от широко отворения прозорец с изглед към градината. Беше се изпотила от гладенето, а и въздухът, който идваше от вън, не носеше прохлада. В горещия летен ден трудно се дишаше, Виолен бе развързала корсажа си, бе завила нагоре ръкавите си, разкопчала най-горните копчета на скромната си униформа.

Кавалерът впи лакоми очи в копринената кожа, изпъната върху закръглената гръд. Покрита с лека влага, тя изглеждаше сега още по-съблазнителна. Той хвана Виолен за рамото и я дръпна с една ръка към себе си, докато най-безцеремонно пхна другата си ръка в деколтето ѝ и стисна силно, като че да провери нещо.

— Чудесни твърди ябълки! Така и предполагах. Девствена ли си още? Една девица би ни дошла чудесно тази вечер.

— Моля ви! Не! Оставете ме!... Но престанете, вие не можете...

Гласът ѝ се скъса. Все едно да се молиш за милост на каменните зидове. Смесицата от сладострастие и злорадство от бруталното насилие, която бе изписана на лицето на господина, накара Виолен да замлъкне. Нищо не бе в състояние да спре този човек.

Звукът на раздран плат и внезапния полъх на въздуха върху разголените ѝ гърди, мачкани болезнено от наглите пръсти, я изтръгна от вцепенението. Тя изпищя и вдигна дясната си ръка, която все още стискаше ютията. Нагорещеното желязо се плъзна по ръката на кавалера. Воят му се превърна в рев, когато ютията падна върху крака му и върху белия копринен чорап зейна огромна дупка.

— О, Боже! — ужасена, Виолен затисна с ръка устата си. И остана така, неподвижна и замаяна, докато побеснелият мъж изхвърча от стаята, сипейки заплахи и проклетия.

Сега вече Виолен знаеше, че си е спечелила непримирим враг.

Тя се отпусна на колене, за да вдигне ютията. Миризмата на изгоряло раздразни дробовете и очите ѝ. Или страхът бе този, който извика тези сълзи в очите ѝ и я накара да се разридае? Не се замерва с ютия любимецът на дук д'Орлеан! Той не бе човек, който би простил такава обида. Какво ли правят с непокорните слугини в този дом? Дали ги бият с тояги? Или ги изхвърлят?

.Трябваше да извика на помощ всичките си сили, за да продължи да работи, сякаш че нищо не се е случило. Въпреки че всичко в нея трепереше, тя покорно помогна на мадам Трувен да приготвят тоалетите на дукесата за утрешния ден. Покровителката ѝ я възнагради с пресните клюки, особено за „онова празненство“. Чак в покоите на Мадам не могли да мигнат от музиката и от крясъците на компанията.

Това празненство бе провокация и никой не разбираше по-добре това от Хенриета Английска. Тя мразеше съпруга си точно толкова, колкото обичаше своя девер. И това съвсем не бе първата вечер, в

която тя трябваше да се мири със съдбата, която бе избрала за съпруга на красивия и жизнерадостен крал не нея, а грубата и скована Мария Терезия Испанска.

Но поне през тази нощ и двете трябваше да се томят в самотните си легла, докато синовете на Ана Австрийска се отдаваха на своите забавления. Людовик — с красивата Атене дьо Рошешоар, възхитителната маркиза дьо Монтеспан, а брат му Филип — със своя любовник Дьо Лорен, в компанията на група самозабравили се, преситени благородни млади хора и техните съмнителни дамички...

— Просто не проумявам как небето може да позволи такива гадости, без да ни порази с гръм и мълнии! — заключи втората камериерка и се прекръсти, ужасена от собствените си думи. — Благородниците от свитата на краля би трябвало да се занимават с богоугодни дела, а не да се напиват до смърт и да петнят този славен дом с безчинствата си и безпътните си игри. Ти знаеш ли, че на такива вечери Мосю се обличал като жена и карал да го ухахват? Да му правят комплименти, да го задирят... Ужас!

Виолен бе чула приказките, но и досега не можеше да повярва. Братът на краля, вторият човек в кралството! От друга страна пък бе виждала неведнъж от далеч тъничката, средна на ръст фигура, облечена в труфила и коприни, когато се случеше принцът да дойде при съпругата си, за да настоява за нещо или да направи поредния скандал. Един брак, сключен по държавни съображения, пропит с отровата на взаимната омраза.

— Не мога да повярвам, че един мъж може да постъпва така — промълви Виолен, осъзнала внезапно, че жената очаква нейния отговор. — Защо го прави? От скука? От пресищане?

— Майка му, която почина в началото на тази година, имала казват голяма вина за това — прошепна, въртейки очи Трувенката. Наистина считаше се за непростима грешка да се осмелиш да кажеш в Тюйлери нещо против Ана Австрийска, защото любовта към майка му бе едно от малкото истински чувства, които Филип д'Орлеан бе изпитвал през живота си. — Тя го научила да се гласи и да се гизди. Като бил малък все го обличала като момиче, защото не искала синът ѝ да стане войник. А истината е, че кралицата не е искала да има конкуренция за най-големия ѝ син, да няма по-сетне интриги в семейството за короната и за властта! Това е. Поставила е политиката

над интересите на най-малкия си син. Затова се е погрижила да ожени него за принцесата, а не Людовик. Види се знаела си е, че те двамата никога няма да се съюзят...

— Не мога да схвана... — прошепна Виолен, откъснала се за миг от собствените си проблеми. — Как е възможно една майка да стори това?

— Една майка не, но една кралица! Такива като нас никога няма да проумеят какво става в главите на благородниците, малката! Бъди доволна и не гледай много-много нагоре!

Виолен сведе още по-ниско глава над работата си. Дали не трябва да последва този добронамерен съвет? Да се отрече от гордостта си, от благородното си потекло и да се устрои в нишата на новия си живот? О, то няма да има и смисъл! Само въпрос на време е, кога онзи зловещ човек ще нанесе удара на своето отмъщение заради днешната случка. Присъдата ѝ е прочетена.

— Съвсем побледня, дете! Легни си рано тази вечер, утре ни чака дълъг ден.

Бяха почти привършили и втората камериерка понечи дори да целуне майчински помощничката си за лека нощ. В последния момент обаче се сети за дистанцията и разликата между една важна матрона в дома на Хенриета Английска и една малка шивачка.

Виолен изгледа гърба ѝ, угаси свещта и се прибра в стайчето си зад гардеробната, където бе нейният дом сега. Беше заварила там само едно тясно легло с преплетени каиши, маса и трикрако столче. Сега се бяха появили глинена кана за вода и леген за миене, малък сандък за дрехи без ключалка и вълнена завивка, толкова приятна в студените дни. Мадам Трувен бе домъквала тези дарове един по един, като все се правеше, че това са вехти неща, които така и така ще хвърли.

Лятната вечер бе душна, въздухът в тясното помещение без прозорци бе тежък, като с нож да го режеш. Виолен прочете набързо молитвата си и легна, без да се завие. Но и така не можеше да заспи, обръщаше се ту на едната, ту на другата страна, мятеше се и си мислеше за Елен, за другите си сестри и — колкото и да се мъчеше да прогони този образ — за виконт дьо Мариво.

Нито душата ѝ, нито тялото ѝ бяха готови да прогонят завинаги спомена за него. Арогантният орлов профил присъстваше в съзнанието ѝ както и подигравателният му тон, зелените блясъци на погледа му и

атлетичното му телосложение. В неговите ръце не бе изпитала онази парализираща паника, която я бе връхлетяла в ръцете на кавалера дьо Лорен. А и виконтът навярно надали имаше благопристойни намерения... Не можеше да повярва, че е възможно да се отнесеш така безцеремонно с гърдите на една почтена жена. Но ето че бе забравила своето възмущение много по-бързо от чувствата, които той бе събудил у нея с ласките си.

Цялото ѝ тяло гореше, някакъв неведом копнеж дълбоко вътре в нея гонеше все по-далеч съня от клепките ѝ. Задухата в малкия килер бе непоносима.

Виолен нямаше представа кое време е, когато се надигна от леглото, нахлузи полата и блузата си и хукна навън, защото чувстваше, че се задушава. А може би и защото искаше да избяга от мечтите си...

Коридорът пред покоите на дукесата бе полуосветен от нощните лампи. Изпънатите стражи на главния вход и не забелязаха малката слугиня, която отвори зад гърба си вратата към стълбището за прислугата и се плъзна надолу. Освен разкошните зали и витите мраморни стълбища, дворецът криеше безброй стръмни стъпала, тесни коридори и още по-тесни вратички, направени, за да минават лакеите и слугините от едно крило в друго. Цял лабиринт, в който Виолен трудно можеше да се справи.

Най-сетне успя да отвори някаква вратичка и нежният бриз на лятната нощ облъхна влажното ѝ чело. Най-после излаз към градините, прострели сенките си в големия четириъгълник между Тюйлери и Лувър. Това бяха най-красивите градини в кралството. Денем тук правеха разходките си благородните дами и господа. Цял рой слуги поддържаха лехите, храстите, живите плетове и алеите. Тези градини бяха гордостта на краля, който се бе хвърлил в това увлечение със същата страст, с която бе започнал и обновяването на дворците си.

Сега през нощта надали имаше някой тук. Или? За миг Виолен се поколеба. На такива като нея положително не е разрешено да се разхождат из този рай. Но кой ще я види по това време?

На луната ѝ трябваше поне седмица, за да се напълни. На бледата светлина на звездите се виждаха само неясни очертания. Нощта бе приказна. Лекият ветрец донасяше аромата на разцъфнали рози, мекият плисък на многобройните шадравани само правеше да изглеждат още по-призивни глухите крясъци на совите и на другите

нощни птици в дърветата. Човек имаше чувството, че е сам-самин на света, далеч от шумния многолюден град, който се плискаше всъщност досами двореца.

Виолен избягваше да признае и пред самата себе си, колко много ѝ липсва природата. Заключена зад зидове и ключалки, тя си бе забранила да мисли за онова, което не можеше да има. Нямаше смисъл да жадува за морската шир, за вятъра в косите си, за дома. Или дори за целувките на един мъж. Не биваше да го прави дори в такава омайна нощ. Всичко това принадлежеше на миналото.

Тя повдигна полите си и се впусна боса от сянката на двореца в сенките на градината. Гладките каменни плочи отстъпиха място на бодлив чакъл, за да стигне най-сетне до кадифената прохлада на тревата. Там вече можеше да забави стъпките си, поемайки на дълбоки глътки въздуха, напоен с аромата на цветя.

Виолен отиде към басейна на един от малките водоскоци — бликащата вода проблясваше като тъмни диаманти. Хладната мъглица на водната струя навлажни разгорещеното ѝ чело и с дълбока въздишка на облекчение тя потопа ръцете си до китките във водата. Какво блаженство...

— Охо? Кой се появява? Нощна фея, нимфата на този извор или някоя малка вещица, която се е загубила?

Спокойният, леко подигравателен глас се заби като удар с меч в гърба на Виолен. Беше разкрита.

СЕДМА ГЛАВА

— От празненството ли бягате? — запита безтелесният мъжки глас, някак странно познат, въпреки че не бе нито кавалерът дьо Лорен, нито друг някой от членовете на този дом.

Виолен присви очи, взирайки се в тъмното да види човека, застанал недалеч под надвисналите клони на един огромен дъб.

— Простете, господарю, аз ще...

Виолен не успя да завърши изречението, защото с един само скок на пантера непознатият излезе от прикритието си и сграбчи ръцете ѝ. Тя се стресна и извика, вперила очи в тъмните очертания на главата и раменете.

— Малката дукеса! Наистина ли си ти?! Не съм и помислил дори... — Той рязко млъкна.

— Вие?!

Раймон дьо Мариво бе не по-малко поразен. Споменът за малката авантюристка от Рамбуйенския лес се бе почти изтрил от паметта му. Затова сега бе поразен от факта, че разпозна веднага ясното гласче от една само дума. Досега бе срещнал само една жена с такъв звънлив и звучен като камбанка глас. Беше го слушал с наслада дори когато малката фурията обсипваше с ядни упреци, когато я бе сварил да се къпе... Сега пред него изникна отново образът на онова мраморно съвършенство на нежното ѝ тяло и разбуди неутоления копнеж, който си бе останал в него. Безвкусната оргия, от която току що бе избягал, предлагаше обилие от женски прелести, но то му подежда отблъскващо. Не помогна дори огромното количество вино, с което се бе наливал, за да превъзмогне отвращението си. Не този вид задоволяване търсеше той.

— Значи сте от дамите, поканени на празненството? — Виконтът се опита да събере мислите си. — Не сте си губила времето, за да намерите къде да попаднете, малка дукесо! Още тогава си знаех, че онази история с благородното ви потекло нещо куца. Признавам, че не бих ви сметнал за толкова лесна плячка, макар че...

Смаяна и оскърбена, Виолен разбра заблудата. Мъжът се пресегна, обхвана тила ѝ и я притегли властно към себе си. Ръката му оскуба разпуснатата ѝ коса, но болката бе нищо в сравнение с онова, което лумна в душата ѝ. Той прилени устни върху устата ѝ, в дъха му тя усети същия онзи мирис на вино, същия незабравим аромат на неговата нежност, която бе вкусила вече веднъж... Обезоръжена, тя се отпусна върху тялото му, победена, преди да е завоювана.

— Ето, виждаш ли? Вече не се и браниш. Добре... Ето така... По дяволите! Какви са тези парцали? Това не е официална рокля! Или?

Виолен бавно изплува от мъглата на сладната омая, опитвайки се напразно да слепи парчетата от взривения си разум. Какво ѝ има на роклята? Дишайки тежко, тя отмести косите, нападали по челото ѝ, объркана от внезапния му гневен изблик.

— Аз нямам официална рокля — каза тя, по-скоро за да прекъсне тягостното мълчание, отколкото в отговор на грубия му въпрос.

— Облечена си като слугиня. — Констатацията бе изречена със сарказъм и Виолен чак сега регистрира провлачения му говор и острата миризма на алкохол. Този господин беше пиан. Добре познаваше признаците — когато започнеха болките, баща ѝ често посягаше към ябълковото вино на арендаторите.

— Като каква се явяваш в този дом, малка дукесо? Каква роля играеш?

— Не и ролята на придворна дама! — изфуча Виолен, засегната от високомерния му тон, а и поотрезвена от хладния нощен въздух. — Оставете ме на мира с вашите груби задявки и нелепи подозрения, мосю! Просто си влезте вътре, при другите, които са като вас, и продължавайте да се забавлявате! Досега се справях и без вас и ще продължа да го правя.

Най-ужасното бе, че той, явно, бе един от приятелите на Мосю! Бе запазила в себе си спомена за един благороден рицар, а сега трябваше да открие, че е просто един развратен пройдоха. Член на онази мръсна компания от преситени, аморални мъже. Имаше чувството, че е опетнил самата ѝ вяра, която бе носила в себе си като упование.

— Празникът не ми харесва — поклати глава той. — Не мога да ти кажа какво тръгнах да търся в градината, но мисля, че най-неочаквано го намерих.

Виолен схвана намеренията му твърде късно. Преди да може да побегне, бе окована в една желязна прегръдка, и дъжд от настойчиви целувки извика ледени тръпки по тялото ѝ. И велият ѝ протест стихна, когато езикът му потъна в устата ѝ и я подмами в една игра, чиито правила тя не знаеше, но я увличаше все повече в пламъците, изгарящи тялото ѝ.

Усещаше силните му пръсти, заплетени в косите ѝ така, че приковаваха главата ѝ. За нея нямаше друг изход, освен да се покори на тези трескави ласки. Нещо я принуждаваше да се прилепи към тялото му, да се притиска все по-силно, все по-близо, защото само така можеше да спре тръпките, които я побиваха от всяка негова целувка.

Тя сама се отпусна с него на тревата. Широката гъста корона на дъба не бе позволила да се образува роса на тяхното ароматно лятно ложе. Раймон дьо Мариво не можеше да се откъсне от тази мека, сладка уста, която просто разцъфваше под устните му. Ръката му намери връзките на грубата блуза и с едно дръпване я смъкна върху гладките кръгли рамене. В мрака на лятната нощ бялата кожа сякаш фосфоресцираше. Върху изящната закръгленост на гърдите тъмнееха възбудените пъпки, набъбнали под дланите му. От устните на Виолен се откъсна лека въздишка, когато мъжът впи страстни устни в тях. Виолен не разбираше какво прави той — цялата вдадена и покорна на неговата опожаряваща власт. Робиня на огън, изгарящ и подлудяващ.

— Колко си хубава, малка дукесо! — промълви той с прегракнал глас. — Сладка моя!

С един замах той смъкна блузата заедно с полата ѝ чак до бедрата. Виолен усети нощния хлад върху кожата си, преди ласките на ръката и устните му да я покрият като с мрежа от възбуда и жарава. Тези ръце я докосваха на места, които никога никой не бе докосвал, те събуждаха в нея призивно желание, което я караше да тръпне.

Ръката властно разтвори бедрата ѝ и сграбчи влажната топлина между тях. О, Боже! Трябва да се брани! Вълни от срам и страх я зашеметиха и тя остана така, предадена, очакваща, тръпнеща от блаженство.

Трябваше да се хване за нещо, да се опре някъде... Тя се вкопчи в раменете му, за да може да устои на това докосване. Извика задавено, извила се цяла към него, като дъга.

— О, моля ви! — простена тя, мятайки глава ту на едната, ту на другата страна. — О, помогнете ми...

— Ще ти помогна, сладка моя... Ела...

Но това не беше помощ, това беше някакво безумие, жарава, пламъци и дива наслада... А пръстите му, умели и силни, търсеха и намираха своя път. Виолен продължаваше да хълца, когато той я остави. В тъмнината тя не виждаше какво прави той, само чу шумоленето на дрехите му и той бе отново при нея. С триумфа на победител той я облада, диво, необуздано, разкъсващо...

— Не! Боли така!

Ужасеният ѝ писък бе затулен с бясна целувка, викът ѝ заглъхна и секна. Раймон дьо Мариво не можеше да се сдържа повече. Той преодоля бариерата, каквато не бе очаквал, и с един дрезгав вик изля дивото си желание в дълбините на нейното тяло.

Всичко изчезна. Сладката наслада, трепетните желания, събудени от ласките, сега се бяха превърнали само в пареща болка. Сълзи изблигнаха в очите ѝ, течеха по слепоочията ѝ, потъваха в косите ѝ. Сълзи на болка, на разочарование и на безпомощност.

Единственото ѝ желание в този миг бе да се освободи от смазващата тежест на това мъжко тяло. Ала не бе в състояние дори да помръдне, той трябваше да я освободи. Не можеше да издържи повече нито него, нито да лежи така на твърдата земя.

Може би защото неговите ласки преди това бяха толкова сладки, може би защото тяхното блаженство я бе накарало да очаква нещо друго, а не болка и насилие. Тя прехапа устни, за да спре изхлипването, което се надигна в нея. Едно непонятно движение, което обаче привлече вниманието на мъжа.

— Навярно ме смяташ за грубиян, мила — каза той тихо и се подпря на лакът, за да я освободи от тежестта си.

— Взехте думите от устата ми — каза със задъхана злоба Виолен и се изправи, щом можа да посъбере сили. В тъмнината на градината тя бе като бяло видение, като оживяла мраморна статуя. Но статуята обаче започна да се облича, прибирайки косите от лицето си. — Сама съм си виновна. След като патих вече веднъж с вас...

Смутен, но и ядосан, той се опита да се защити:

— Имах... Нямах... Смятах, че отначало нашата игра не ти бе толкова неприятна. Съжалявам, че загубих контрол върху себе си.

Обикновено не съм такъв...

Виолен изфуча и бързо намъкна полата си.

— Упреквате ме, че нямам достатъчно опит с хора като вас? Така е, мосю! Но вие се постарайте да ми помогнете да го добия. Благодаря ви, че ме научихте. Сега вече ще го имам предвид.

Тя побягна без думичка за раздяла или дори жест за сдобряване. Една бегла сянка, стопила се само в един миг в нощта. Твърде бързо, за да може той — без дрехи и с този болен крак — да я догони.

— Не бягай, моля те! Не знаех...

Нямаше кой да го чуе. И стъпките ѝ не се чуваха повече. Раймон дьо Мариво изруга през зъби и се зае да внесе ред в облеклото си. Пиян беше, сякаш тежки чукове блъскаха главата му, но нещо в помраченото му съзнание му казваше, че е допуснал съдбовна грешка. Не можеше да се освободи от чувството за собствената си низост. Реши да си тръгне веднага и да се махне от този разюздан гуляй у брата на краля.

Виолен дьо Сен Хеде се отпусна с натежало като олово сърце, цялата разтреперана, на тясното си легло. Бе тръгнала да търси малко свежест и разтуха, а ето че се завърна още по-угнетена и по-несчастлива. Изведнъж я побиха студени тръпки, придърпа завивката, но и тя не можа да прогони чувството на самотност и вкочаняващ студ — в душния, запарен от жегата малък килер. Студът струеше някъде от дълбините на тялото ѝ, там, където се бе таила една глупава детска надежда, разбита сега на късове. Тази болка се смесваше с болезненото пулсиране на раната в тялото ѝ, която ѝ напомняше само, че бе сторила непоправима глупост.

О, тя много добре знаеше защо се бе поддала без съпротива на бурните, жадни ласки на виконт дьо ла Шез. Защото тайно бе копняла за него. Защото той владееше сънищата ѝ. Защото споменът за неговата близост бе причината за неспокойните ѝ нощи. Защото в пристъп на отчаяние си бе помислила, че нейното отдаване може да сътвори чудо. Че това не е само желание, че той я обича. Че тази любов може да означава закрила и сигурност. Че като с вълшебна пръчка ще бъде сложен край на мизерните ѝ дни и на самотните ѝ нощи. Че той може да е блестящият рицар, който ще я отведе в един друг, по-добър живот.

Детска наивност, нелепи мечти! Действителността изглеждаше съвсем иначе. Покрусена, омърсена, тя бе оставена да лежи на тревата като някаква евтина уличница, след като той се бе освободил и от напрежението, и от любовното си желание — с един единствен животински рев в лятната нощ.

Помогни ми! Смили се над мене Сен Мишел! Какво всъщност търсят мъжете от тялото на една жена? Само собствената си наслада, собственото си удоволствие, за да дадат в замяна само болка и сълзи...

Виолен прехапа устни, за да не изхлипа на глас, и усети вкуса на кръвта. Вперила очи в непрогледната тъмнина над главата си, тя си мислеше, колко хубаво би било този мрак да се спусне над нея, да я обгърне и задуши завинаги. За какво да живее? Има ли някакъв смисъл да влачи жалкия низ на безрадостните си дни и нощи година след година, без край? Нима ще е грях да се опълчи срещу това ѝ да напусне този омразен живот?

ОСМА ГЛАВА

— Истински скандал, Мадам! — Дамата Дьо Сансе, изпълняваща почетните задължения на първа камериерка и придворна дама на дукеса д'Орлеан, приглуши гласа си до заговорнически шепот. — Господата замеряли танцьорките с пастет и плодове, а кавалерът дьо Лорен се хванал на бас с Мосю, който от двамата...

Придворната се приведе до самото ухо на благородната господарка и Виолен, която бе заета да закопчава стотиците телени копчета на светлокафявата атлазена рокля, така и не чу подробностите по този скандал, избухнал на празненството предишната вечер.

Принцесата стоеше неподвижна. Бледото ѝ, твърде продълговато лице, остана безизразно под дебелия слой пудра. Някаква тайнствена нова паста беше помогнала, за да грейнат в малиново-червено красиво изрязаните ѝ устни.

Тя провери с критичен поглед воланите на ръкавите от венецианска дантела и кимна благосклонно на Виолен.

Дукесата се пресегна и взе изящното ветрило върху коприната, опъната на пръчки от слонова кост, целите в резба, бе изобразена очарователна сцена от селския живот. И в този миг крилата на вратата на будоара се разтвориха, и се появи самият дук. Виолен и мадам дьо Сансе потънаха в дълбок реверанс, докато принцесата благоволи да отбележи присъствието на царствения си съпруг само с едно хладно повдигане на веждите. Не смяташе, че е необходимо да му демонстрира особено уважение.

— Имаме ли някаква уговорка, Мосю? — каза тя с тон, в който се долавяха ледени нотки.

— Една ваша прислужница, мадам, се е осмелила да оскърби кавалера дьо Лорен, мой добър приятел и прескъп другар. Настоявам да я накажете.

— Така ли? — Очите на Виолен, която погледна ужасено своята благодетелка, съзряха как на лицето на дамата просветна непривичен

интерес. — Ще сметнете ли че искам твърде много, ако ви помоля да ми кажете какво по-точно се е случило, мосю?

Филип д'Орлеан, облечен в отрупан с панделки костюм в крещящо розов цвят, закрачи нервно из будоара на съпругата си, качен на твърде високи, облечени също в розово токове. Приличаше на великолепен петел, перчещ се в кокошия двор. Сега той се взря в лицето на съпругата си с някакво изражение, смесица от отвращение и нетърпение.

— Заплашила го е с нажежена ютия, раната от изгаряне е просто ужасна! Това е злонамерено посегателство срещу скъпоценното здраве и личната сигурност на един твърде скъп за мен човек!

— Не бе заплашване, просто тя падна от ръката ми — Думите просто се изплъзнаха от устата на Виолен. Сама се издаде!

Три чифта смаяни очи се взряха в нея, сякаш че бе проговорила някоя от дамите, избродирани по тапетите на стената

— Вие?!

Бледите страни на дукесата порозовяха от нескрито задоволство, преди да се обърне отново към съпруга си. Играта на ветрилото в ръцете ѝ беше самата непринудена елегантност.

— Както чухме, става въпрос за нещастен случай, а нашият кавалер е побързал да се представи за жертва, мили мой. Каква глупост от негова страна, да ходи в стаята за гладене! Би трябвало да знае, че един блестящ кавалер като него ще стресне момичетата и само ще покажат колко са несръчни. Бих казала, че намирам за твърде опасно да върши такива неща. Бихте могъл да го предупредите. Кой знае какво може да му се случи следващия път.

Умелата защита успя да смае Негова милост дук д'Орлеан не по-малко отколкото и Виолен. И в най-смелите си очаквания тя не би могла да се надява, че ще намери подкрепа в лицето на господарката си. А ето че изглеждаше така, сякаш Хенриет Стюарт одобряваше от все сърце и раната, и изгорелите дрехи на кавалера. Виолен си спомни, какво се говореше за жестоката вражда между Мадам и обекта на противоестествената връзка на нейния височайш съпруг.

— Вие... вие ... Ние пак ще се върнем на това! — изскърца през зъби Филип и с бързи стъпки напусна стаята.

Едва след като вратата се затвори зад гърба му, дукесата си позволи да избухне в твърде не благопристоен кикот, към който

моментално заприглася и мадам дьо Сансе. Принцесата се отпусна на един стол и помахна развеселена на прислужницата си, да се приближи.

— Виолен... Така се казваше, нали? — Господарката се обръщаше към нея за първи път по име. — Направи ми удоволствието и разкажи най-подробно всичко, което се случи в гладачницата!

Виолен започна разказа си твърде колебливо, ала смеховете на двете дами я окуражиха. За един кратък миг отново блесна очарованието на онази далечна принцеса, която преди време — нямаше и пет години дори оттогава — бе омаяла целия френски двор, та и самия крал. За да се стигне до деня, когато собствената ѝ придворна дама, плахата Луиз льо Блан ла Бом, мадмоазел дьо ла Валиер ѝ бе отнела сърцето на краля. Раните на разочарованието и на поражението все още кървяха в това сърце.

— Върху крака? Наистина жалко! — каза тя с тон, пропит със злорадство. — Мисля си, че би имало други, далеч по-подходящи места по този пренеприятен господин където би трябвало да се залепи гореща ютия! Но нека да бъдем скромни. Поне успяхме да му причиним известна неприятност и би трябвало на теб да благодаря за това. Какво мога да сторя за тебе?

Виолен бе толкова зашеметена от тази внезапна подкана, че не намери какво да каже. Бе очаквала да я наругаят, да я накажат, но не ѝ да я възнаградят.

Хенриет д'Орлеан се взря в ясното мило лице на момичето, толкова различно от напудрените куклени лица на дамите си. С лека изненада установи благородното излъчване, кротката хубост и интелигентността на този поглед. Умееше да преценява хората около себе си, моментално разбра, колко различна е Виолен от останалите ѝ прислужници. Положително е незаконородена дъщеря на някой благородник — помисли си тя и кимна дружелюбно на Виолен:

— Служиш ми добре, Виолен. Не ще забравя това. Имаш моята дума, че при нужда можеш да разчиташ на моята помощ. Но да вървим, мадам дьо Сансе, бих искала да присъствам на сутрешната разходка на Негово величество. Нека се порадваме на слънцето, този ден е сякаш създаден точно за това!

Виолен потъна в своя реверанс. Прииска ѝ се да оципе ръката си, за да се увери, че не сънува. След една безсънна нощ на безкрайни терзания и самоосъждане едва успя да стане сутринта, за да се заеме с

работата си. Не смееше да лелее надеждата, която думите на Мадам бяха събудили в нея. Навярно съдбата ще ѝ изиграе отново някаква зла шега. За момента благородната дама е решила, че иска да я закриля, просто за да дразни кавалер дьо Лорен. Но какво би станало, ако се откаже от тази моментна прищявка?

Мъжът, който се събуди тази сутрин в Отел дьо Мариво, също започна деня си в мрачно настроение. Раймон дьо Мариво, виконт дьо ла Шез отдавна бе загубил младежкия възторг, с който постъпи преди години на служба при краля. Тласкаше го желанието да се сдобие с чест и слава. Да се прочуе с чутовни подвизи. Да завоюва уважението на своя крал и възхищението на собствения си баща. Каква детинска мечта!

Върна се от войната като инвалид, на когото надали някой във френското кралство изобщо обърна внимание. Човек, който бе станал причина да измрат в пустинята хиляди хора, завоювал болка и отчаяние, вместо слава. Никой не се интересувахе от дадените жертви. Сам се бе произвел за глупак и бе пожертвал собствените си крайници пред олтара на собствената си глупост. Режещата болка в крака му, чиято рана все не зарастваше, му напомняше за това всяка сутрин, още със ставането от леглото.

Тъй като бе забранил най-строго на лакея, който леля му му бе дала за камериер, да влиза в покоите му без да е повикан, младият човек се озова всред хаоса, който сам бе създал вечерта преди лягане. Дрехите му бяха разхвърляни по пода, ботушите му се мъдреха — всеки в своя ъгъл.

Бе хвърлил набързо всичко от себе си, воден от желанието час по-скоро да намери забрава в хладните възглавници. Напразно желание, защото сънят бягаше от него, а от алкохолното опиянение бе останал само неприятният вкус в устата му. Какво пиршество! Каква изкривена представа за онова, което радва и забавлява! Мосю дьо Шеврьоз, който по заобиколни пътища бе научил, че най-големият син на граф дьо ла Шез е в града, го бе открил, за да му предаде изричната покана. Братът на краля държал много да събере около себе си цвета на аристокрацията.

След снощната вечер обаче виконтът изпитваше огромни съмнения, че би могъл да се чувства добре точно в този кръг. Дори и тровен от безнадеждност, все пак имаше граници, какво е готов да понесе. Не смяташе, че единствената цел в живота ти може да бъде да се напиеш до безсъзнание, нито пък смяташе че е кой знае колко голямо удоволствие да вечеряш с дами, забравили отдавна всякакъв срам.

Тези мисли го отведоха точно до онзи момент, който всъщност му създаваше най-големия проблем. Наистина ли беше толкова пиян, че да изнасили малката в градината? Възможно ли бе онази сянка в тъмнината да е била наистина демоазел дьо Сен Хеде, която кой знае защо му бе останала в съзнанието? Какво ще прави тя в Тюйлери? Как е могла да постъпи в този дом, чийто разпътен живот караше да се изчервява дори един закоравял войник като него? Като каква живее тя там?

Ух, имаше чувството, че черепът му ще се пръсне, стомахът му се бунтуваше срещу всеки опит да се надигне от леглото. Може би ще е по-добре да отложи отговорите на всичките тези въпроси за след закуска? Многоуважаемата му леля можеше да бъде упреквана за много неща, ала тя все още притежаваше дарбата да намира най-добрите готвачи в града. След безпаметната жажда и неописуемия глад на онзи зле организиран военен поход, Раймон бе в състояние да оцени по достойнство заслугите на леля си. Възможно е на пълен стомах съзнанието му да проработи по-добре.

Баронеса дьо Мариво караше петдесетте. Бе изключително елегантна жена, но смъртта на нейната покровителка и приятелка, вдовстващата кралица на Франция, която бе напуснала този свят в началото на годината, бе засегнала баронесата много по-дълбоко от някои други люде. След кончината на Ана Австрийска в двореца — отличаващ се на времето със строгите си нрави — се тълпяха рой очарователно млади и лекомислени красавици. Сега всичко бе преминало в тяхната власт. Дами, до които зрялата хубост на бившата придворна дама просто бледнееше. Младежката свежест и непринуденият чар на тези момичета и доказваха, че собствената ѝ бляскава слава принадлежи на миналото.

Тъгата и собственото ѝ недоволство срещу тази тъга бяха оставили следи по някога свършеното лице. Към това се прибави и

фактът, че кралят изобщо не бе възразил срещу нейното отстраняване от досегашната ѝ почетна служба в двореца. Колкото и да обичаше своята майка, кралят се бе почувствал облекчен, че ще си отидат онези по-възрастни дами, които го знаеха от малко момче и у които не винаги се долавяше онзи респект, който той би желал да вижда.

Когато тази сутрин Диан дьо Мариво влезе в светлия салон за закуска, завари вече там своя племенник. Той ронеше машинално своя хляб, явно замислен за нещо. Баронесата спря на половин крачка. Крилата на вратите на красивия салон бяха отворени към терасата п лятното слънце огряваше разкошните килими и чернокосата, късо подстригана глава на младия мъж. Освен смарагдово-зелените очи, които бе наследил от майка си Ниниан, Раймон бе точно копие на своя горд баща, чийто вид само я караше понякога да изпада в паника.

Тя се боеше от съпруга на сестра си — с един единствен поглед той прозираше всяка нейна интрига, като не пропускаше да ѝ напомни, че живее в неговата къща, стига тя да се осмелеше да го ядоса с нещо. Баронесата искаше да вярва че зет ѝ няма да се разсърди, че Раймон се е настанил при нея, след като бе сигурна, че Ниниан и съпругът ѝ очакват нетърпеливо завръщането му у дома. Ала баронесата все не можеше да се реши да им пише, след като виконтът я бе помолил изрично да не го прави.

Какво е самочуствието днес, драги? — заговори го тя с лъчезарна усмивка, като му направи знак да не става, докато се настани срещу него. — Да станете толкова рано след един бал у Мосю! Обикновено той не пуска гостите си до разсъмване.

— Тръгнах си по-рано — отвърна Раймон и върна смачкания хляб в порцелановата чиния със златен кант.

— Наистина? — Сияйните очи на Диан бяха загубили с годините малко от своя пронизващ блясък, ала все още притежаваха онзи израз на учудено дете, който бе омаял на времето покойния ѝ съпруг. Раймон се насили да се усмихне и лицето на лелята просветна още повече. — Надявам се, че сте добре, скъпи мой? Или тази ужасна рана продължава да ви измъчва?

Младият виконт поднесе подобаващите уверения, които се очакваха от него, направи неизбежните комплименти на леля си и тръгна — тежко накуцващ — към градината, изпроводен от замисления поглед на Диан.

Колко жалко, все пак, че пострада толкова с тази рана! Ако кракът му остане вдървен — не е за мислене! Какво ще е това участие в дворцовите тържества, като няма да може и една танцова стъпка да изпълни? И в лова няма да участва, след като едва ли може да язди. Дали Ниниан знае, че първородният ѝ син се е завърнал дома като инвалид? Не навярно. Но и Диан нямаше кураж да ѝ направи такива разкрития. Просто няма да се меси. Бе преживяла живота си с този девиз, няма да се откаже от него и сега, заради буйните деца на тази невъзможна нейна сестра. И все пак трагедията си остава трагедия. Такъв красавец, поразен завинаги.

Раймон дьо Мариво не си правеше никакви илюзии относно чувствата на милата си, но толкова повърхностна леля. Тя обожаваше красотата и се отвърщаваше от болести и всяко грозно нещо. Отдавна бе забелязал, как Диан потръпва само като го погледне. Цялото ѝ поведение само потвърждаваше собственото му мнение, че наистина е успял да съсипе живота си.

Гордостта, която го бе прогонила от дома, само защото бе решил да докаже на баща си, че може сам да си извоюва и слава, и чест, не му бе донесла нищо друго, освен един сакат крак. Една зейнала гнойна рана, която, ако не зарасне в най-скоро време, сигурно ще го закара в гроба. Към това се прибавяше и ужасната сигурност, че баща му ще бъде не само разочарован, но ще го презре като ограничен глупак.

Е, добре. Но нима това му даваше право да затрива и други хора? Макар и да си спомняше твърде смъртно събитията от тази нощ, съзнаваше добре, че е изнасилил една девица. Не му трябваше потвърждението на издайническите кървави петна по дрехите му сутринта, за да разбере, че се е държал като леконравен подлец без чест, без съвест.

Макар и Виолен да се бе представяла — по-скоро плахо, отколкото убедително — за девойка от добро семейство, тази лъжа не му даваше право да я опропасти. Не вярваше на нито една дума от цялата фантасмагорична история за починалия татко и за богато настанената сестра. И най-бедното семейство с благородни предци не би допуснало негова дъщеря да стане прислужница на някаква си жена на кралски бирник, та отгоре на това и да тръгне да търси щастието си в Париж.

Но си оставаше факт, че тази малка лъжкиня наистина притежава свое собствено обаяние. Рано или късно Мосю и неговия развратен приятел не може да не открият това. Раймон дьо Мариво видя с очите си, каква наслада изпитва този неестествен млад мъж да измъчва жените. Мисълта, че има вероятност този преситен мръсник да играе подобни развратни игри и с малката демоазел, накара виконта да вземе решението си по-бързо, отколкото самият той бе допускал. Решение, каквото не бе и предполагал дори че може да вземе, когато предприеме тази малка разходка в градината.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Малкият паж бе облечен в ливреята на кралския дом. Появата на тези момченца не бе рядкост в Тюйлери. Въпреки всичко, Мадам продължаваше да има все още известни политически връзки с краля, за които Мосю не биваше да знае. А и чаровните придворни дами на дукесата продължаваха да бъдат достатъчно ослепителни, за да хванат окото на техния млад и жизнерадостен крал, въпреки увлечението му по красивата му любовница, която на времето беше също една от тях.

Виолен мина покрай пажа, без да обърне внимание, но гласът на младежа я спря.

— Демоазел Виолен! Вие ли сте демоазел Виолен?

Тя се извърна към момчето и кимна объркана.

— Нося известие за вас. Трябва да го прочетете и да дадете отговор.

— Известие за мене?! Навярно грешите...

Виолен се върна няколко стъпки назад и взе сгънатия лист, който ѝ подаде момчето. Прикрепен бе с тежък восъчен печат, ала адрес липсваше. Тя го отвори с нокът, разгърна го и прочете няколкото реда, написани с полегат, енергичен почерк по цялата ширина на листа.

Благоволете да дойдете за един кратък разговор.
Имам да ви направя предложение и ви очаквам при
големия фонтан.

Раймон дьо Мариво.

Виолен прочете писмото няколко пъти, съдържанието си оставаше същото. В името на свети Михаил, какво иска виконт дьо ла Шез от нея? Какво още? Не му ли стигаше това, че бе направил и без това тежкия ѝ живот още по-труден?

— Ще дойдете ли с мен? — прекъсна мислите ѝ малкият паж, пристъпвайки нетърпеливо от крак на крак. — Кавалерът ми нареди да

ви заведе. Ще получа жълтица, ако успея да ви заведе, така каза. Дава ли ви сърце да направите така, че да загуба цяла жълтица? Една жълтица е цяло имане.

Момчето надали бе по-възрастно от най-големия ѝ племенник, на когото Рю Шапон не обещавахе нищо освен безрадостно бъдеще. Наистина нямаше сили да откаже на умолителния поглед на тези детски очи, въпреки че би трябвало да върви на обяд в стаята за прислугата. И без това нямаше апетит, няколко крачки на чист въздух може би щяха да премахнат главоболието, стегнало челото ѝ като с обръч.

— Ами води ме тогава, за да си изкараш парите — усмихна се тя малко пресилено и сгъна листа, за да го сложи в джоба на престилката си. — Нямам много време за такива разходки, иначе пък аз ще си загубя работата.

Раймон дьо Мариво се бе облегнал на мраморния парапет на големия шадраван. Една атлетична, висока фигура в тъмен елегантен жакет — Виолен забеляза тъмночервените нюанси чак когато се приближи до него. Не носеше нито панделки, нито дантели и скъпоценности. Само един единствен великолепен смарагд блестеше в снежнобелите гънки на къrpата на врата му. Тази белота подчертаваше мургавата му кожа и ясните зелени очи, които не се откъсваха от нея. Виконтът беше без шапка, слънцето блестеше в гъстата му черна коса.

Сърцето на Виолен заби неравномерно. Отново трябваше да си признае, че е твърде чувствителна за тази строга мъжка красота. При вида му забрави и упреци и оскърбления. Омагьосана, без своя воля, тя поглъщаше образа му като някакво ароматен цяр срещу самота.

Той се покриваше дотолкова с онзи образ на благородния рицар от нейните сънища, че сърцето ѝ заплашваше да изхвъркне, забравило да се подчинява на разума.

Раймон обаче видя само появата на една скромна прислужница с престилка и боне към кафявата униформена рокля. Тя му каза всичко, което искаше да знае за положението на младата жена в този дом. Но за него не остана скрита и грацията на движенията, леката ѝ стъпка и изисканата красота на жеста, с който бе привдигнала полите си. Какъвто и да бе произходът ѝ, това момиче притежаваше обноските и финеса на моминската чистота и невинност, която не можеха да придадат на една жена нито разкошните дрехи, нито скъпоценностите.

— Искали сте да разговаряте с мен — Виолен премина направо на въпроса, след като виконтът подхвърли на малкия паж жадуваната жълтица и момчето се отдалечи между стените от живия плет, подскачайки от радост. — Ето ме.

Той се отблъсна от мраморния парапет и пристъпи към нея с онази несигурна, малко тежка походка, при която не го болеше толкова, а все пак не показваше че куца.

— Ще ми простите, че ще мина без заобикалки направо към въпроса — започна той малко официално. Но продължи с малко по-сигурен глас. — Моля ви да приемете моите извинения за онова, което се случи миналата нощ помежду ни. Обикновено не се държа като дивак. Предполагам че е виновно виното, което се лееше така обилно у Мосю. Думите ми надали биха могли да променят нещо в онова, което се случи. Бях пиян. Въпреки това помня и съм сигурен само в едно: че вие ми дарихте огромна наслада.

Напълно объркана, Виолен се опитваше да следва твърде обстоятелствената му реч. Какво целеше този човек? Какво е това помпозно встъпление?

— Откривам също така, че вашето положение в този дворец надали би могло да се нарече завидно. За да бъдем кратки, бих искал да ви попитам, дали сте готова да напуснете Тюйлери и да дойдете с мен.

— С вас? — Виолен осъзна, че въпросът ѝ прозвуча глупаво, но и при най-добра воля не би могла да си обясни за какво става дума. Той надали имаше нужда от лична прислужница!

— Да, в моя дом — добави той леко раздразнен, че не среща разбиране и че неговото благосклонно предложение не намира нужния отклик. Дали не бе надценил нейната интелигентност или просто се преструва, че не разбира, за да го дразни?

— Предлагам ви да живеете при мен. Мога да ви обещаю, че ще ви бъде добре. Красиви дрехи, различни удоволствие и сигурността на моята закрила. Готов съм дори да ви предоставя известна сума, с която да се разполагате по свое усмотрение. От вас не очаквам нищо друго освен симпатия и абсолютна лоялност.

— Ако съм ви разбрала правилно — подхвана Виолен с беззвучен глас — вие ми предлагате да стана ваша метреса? Значи ли това, че вие си купувате любовниците?

— Какво толкова лошо има в това? — Той бе принуден да се оправдава. — Да не би да живеете в такива блестящи условия, че чувствате гордостта си наранена, моя малка? Чувал съм да казват, че има дами, които даряват своята любов срещу много по-малко.

— Дами? — повиши гневен глас Виолен. — Искате да кажете уличници? Курви?

— Мили Боже! Не исках да ви оскърбя. Исках да направя нещо за вас. Да ви измъкна от този дворец и да ви дам възможност да бъдете онова, което сте. Нима смятате това за унижение? Ако е така, то уверявам ви, че нямах намерение да ви нараня.

Някакъв странен звук — и смях, и изхлипване се изтръгна от Виолен. Без баща, без семейство, без протекция и пари — явно, че в този град за едно момиче това означаваше да бъде считано за вещ, която можеш да купиш и да продадеш, както ти скимне. Пред очите ѝ се мярна разкривеното от гняв лице на кавалера дьо Лорен, съпроводено от пискливия глас на Мосю, изискващ тя да бъде наказана.

Мислите ѝ се гонеха. Нямаше доверие в протекцията на Мадам — да зависи от внезапните капризи на изнервената жена. Положително някой ден благородната дама щеше да загуби вкус към удоволствието да дразни съпруга си и щеше да се откаже от Виолен. Достатъчен би бил един само зле изпълнен шев. Виолен можеше да си представи, какви последици би могло да има това. Ала и без тази надвиснала заплаха — нима си заслужаваше да се живее един живот, влачещ се между сандъците с дрехи на принцесата?

Докъде щяха да я отведат тези безкрайни дни, в които нямаше нищо друго освен избодени пръсти, възпалени очи и натежали от болка крайници? Нима не бе погребала отдавна мечтата за собствено семейство, за любим съпруг и за деца? Тя не беше нищо друго, освен бездомно, скитащо се куче в този град. Защо да не поживее малко, преди да загине?

С израз, съчетаващ в себе си някаква невероятна смесица от смело решение и плахост, Виолен събра сили да погледне виконта със златните си очи. Трогателното предизвикателство на това гордо, доведено до отчаяние сърце можеше да се прочете във всичко — в начина, по който държеше главата си, в надменно изправените рамене, та дори и в овладяното тежко дишане, надигащо гърдите ѝ.

— Ще дойда с вас. — Гласът ѝ прозвуча неочаквано спокойно. — Но само ако имам честната ви дума, че ще бъда свободна. Свободна в делата си, в решенията си и желанията си. Да ми обещаете, че мога да си тръгна, когато аз намеря за добре. Можете ли да се закълнете?

Ако леля му би поискала от него такова нещо, Раймон дьо Мариво би избухнал в гръмък смях. Ала сериозността, с която това момиче защитава останките от лична независимост, го трогна и очарова. Той хвана загрубялата ръка на Виолен и я целуна леко в знак на уважение.

— Имате думата ми, че в мое лице ще намерите приятел, закрилник и любим, който ще се отнася към вас с уважение и приятелство. Не е в навиците ми да малтретирам жени.

Виолен дьо Сен Хеде потръпна цяла от беглото докосване на устните му, сложило печата на нейното поражение. Много добре съзнаваше, че и тя беше стигнала до дъното като Елен. По различен начин, наистина, ала също толкова безвъзвратно. Защо го прави? Каква магия ѝ бе направил този мъж, та бе готова да тръгне с него, независимо на каква цена? Дори с цената на своята гордост...

— Да тръгваме, малка моя!

— Почакайте, да не избързваме. — Виолен сякаш се пробуди от сън. — Не мога да тръгна просто така.

Трябваше да се обади поне на мадам Трувен, тя сигурно ще я търси, ако изчезне така внезапно. Всъщност тази жена бе толкова добра към нея. Не бива да се покаже неблагодарна.

— Тогава побързайте — кимна Раймон дьо Мариво, готов да приеме тази малка прищявка. — Каретата ми ще чака пред изхода при брега на Сена. Ако сте умна, не би трябвало да казвате никому къде отивате. Забравете онова, което сте била досега! И без това съм готов да се обзаложа, че никой не би ви познал, когато откриете за себе си капризите на модата и накитите.

Колата наистина бе там. Притиснала чантата си към гърдите си, облечена този път в своята собствена рокля, Виолен се приближи предпазливо. Сепна се, когато вратичката се отвори веднага от вътре.

— Не се забави, това е хубаво. Виждам, че ще се разбираме отлично с тебе.

— Звучи, сякаш сме сключили някаква сделка — изтърси Виолен изведнъж, като се облегна назад на меката кадифена тапицерия. — От

днес нататък аз ще ви продавам целия си улов, а вие ще обещаете, да не купувате рибата от някой друг рибар... И се обръщате към мене на „ти“, защото се спазарихме, така ли?

Раймон дьо Мариво я погледна объркан. Малката изобщо не изглеждаше благодарна за неговото великодушно предложение. Прозвуча така, като че едва ли не го упрекваше, сякаш той трябваше да ѝ е благодарен. Виконтът се позамисли, но стигна до извода, че по този начин момичето се опитва — и то твърде умело — да разиграва страх и несигурност.

— Не бива да се страхувате от мен — каза той великодушно. — Щом това интимно обръщение ви е неприятно, няма да го използвам. Но все пак известна доза интимност надали бихме могли да избегнем.

Виолен усети как изтръпва от главата до пръстите на краката, когато осъзна значението на последното изречение.

Виконтът се наведе напред и дръпна една широка бродирана лента — навярно да даде сигнал за тръгване. Наистина колата потегли — Виолен политна назад към тапицираната облегалка, но видя как край прозореца на каретата се изнизват стените на Пале дьо Тюйлери. Какво ли щеше да каже господин дьо Бавоало, когато откажат да му дадат мизерната ѝ заплата? Този отвратителен паразит, който живуркаше за сметка на дъщерите на господаря на Сен Хеде... Навярно така и няма да узнае как е реагирал.

Екипажът премина през дългата крайбрежна галерия на Лувър и се смеси с неизменното гъмжило от ездачи, коли и забързани люде, което превръщаше улиците на Париж в истински хаос. Вътре в каретата обаче нестихващата улична врява долиташе странно приглушена, сякаш идваше от много далече.

Изпод полуспуснатите си клепащи Виолен видя, че виконтът е скръстил ръце на гърдите си и я наблюдава. Лицето му не издаваше никакви чувства. Какво очаква той от нея? Да му бъде на разположение. Тялото ѝ, сякаш по свой път си припомни нежните ласки от изминалата нощ, онзи шемет, преди той да сложи край на всичко, толкова брутално и болезнено. Едно коварно предателство. Нима винаги ще е така? *Наслада, зад която дебне болката...*

Глухото биене на сърцето ѝ сякаш кънтеше в самите ѝ уши. Колата премина под сводестите порти на Отел дьо Мариво и спря пред широката външна стълба. Дворът изглеждаше добре поддържан и

кипеше от живот. Не беше огромен като този в Тюйлери, но и тук всичко говореше за богатство и престиж. Навсякъде сновяха слуги — едни мъкнеха кошове с плодове и зеленчуци, други бяха заети с чистене и лъскане на врати и прозорци. Коняри отвеждаха коне към оборите, а над лехите се трудеха цяло ято градинари. Лакеите впериха любопитни очи в каретата на младия господар, който слезе тежко и подаде ръка на дамата си.

Виолен се поколеба, преди да сложи ръка върху неговата. Знаеше, че е облечена като проста слугиня, ала Раймон дьо Мариво изглежда изобщо не се тревожеше от това. Той я поведе към входа и когато започна да изкачва стъпалата, Виолен видя, че сега ходи още по-трудно отпреди. Дълбоките бръчки в ъглите на устата му говореха, че изпитва болка, движенията му бяха станали още по-сковани.

Двукрилият портал се разтвори като по вълшебство и виконтът я пусна пред себе си. Влязоха в огромен салон — Виолен се огледа смаяна. Черни и бели мраморни плочи покриваха пода, лъскави като коприна. В полукръглите мраморни ниши бяха поставени амфори с цветя и статуи. Широка стълба, покрита с килим, се разделяше някъде на половината височина, точно под една огромна картина, и водеше наляво и надясно към стаите на втория етаж. Картината изобразяваше присъдата на Парис. Виолен се взираше смутена в полуголата мъжка фигура на младия Парис, който оглеждаше изпитателно трите богини — също полуголи. Изглеждаха толкова живи, като че ли всеки момент ще излязат от позлатената рамка, за да се забавляват с Нейното смущение — смесица от възхита и свян. Виолен никога досега не бе виждала толкова непокрита, разголена плът.

Младата жена възприе съвсем бегло скъпоценните вази, тежките портиери по стените и позлатените дървени резби, бляскавите кристални полилеи и многобройните свещници на стената. Тук всичко говореше за лукс и изисканост. Появата на един облечен в черно дребен, подобен на невестулка, майордом я върна към действителността. Слугата се преви бързо в почтителен поклон, но все пак не успя да скрие любопитния си поглед към нея.

— Клод, това е мадмоазел дьо Сен Хеде. От днес ще живее у нас. Настанете я в зеления апартамент и се погрижете да ѝ се намери добра и дискретна камериерка, както и необходимата прислуга. И още нещо!

Изпратете да повикат шивача на леля ми. Помолете този господин да донесе незабавно разните си модели и платове!

Виолен не откъсваше очи от пода, имаше чувството, че долови едва ли не физически шока, който предизвика у майордома тази заповед. Но човекът бе добре обучен, в почтителния му отговор не се мярна и сянка от изненада или неодобрение.

— Разчитам, че мадмоазел ще получи всичко необходимо. А сега вървете с Клод, скъпа моя. Ще ви видя по-късно.

Виолен се сви още повече, като си представи какво ли усилие ще му коства изкачването по широките стъпала. Куца все повече, на всяка стъпка. Защо не бе потърсил помощта на някой прочут доктор?!

Тежките стъпки на младия господар сякаш не направиха впечатление на слугата. Той се обърна към гостенката, която му бяха поверили. Макар с изострените си сетива Виолен да долавяше, че той не изпитва особен респект, поведението му беше безупречно.

След малко бе въведена в елегантен апартамент, състоящ се от салон, будоар, спалня и баня. Помещенията бяха мебелирани с много вкус, с полирани, целите украсени с резба мебели, дебели килими и прекрасни дамаски, в които преобладаваха блезоделени пролетни тонове. Сякаш някой бе решил да внесе и задържи всред стените на двореца късче от настъпващото лято. Дори апартаментите на Мадам в Тюйлери не бяха толкова очарователно свежи и приятни. В Отел дьо Мариво нямаше претрупаност, нямаше излишно злато, но това правеше всичко тук да изглежда още по-представително и изискано. Онзи, който бе мебелирал тези стаи, бе успял да създаде едно очарователно и елегантно кътче за отмора.

— Дали мадмоазел ще има някакви желания? — Привичната вежливост на тези думи прозвуча малко пренебрежително.

Виолен почувства инстинктивно, че не бива да позволи този тон. Нямаше никакво намерение да бъде третирана като човек, приет по милост в този дом. Бе взела своето решение и съзнаваше, че сама се е поставила извън почтеността и обществения морал. Ала на никого няма да позволи да я съди за това! Тя изгледа майордома с поглед, който по своето безкрайно аристократично високомерие надали би се отдал по-добре дори на Мадам:

— Всичко е наред, драги. — Ясният, великолепно модулиран глас бе в поразяващо противоречие с бедната ѝ външност. —

Погрижете се да ми изпратят нещо леко за хапване и наредете на прислужницата да ми приготви банята.

Добре долови мигновеното трепване в смаяния поглед на мъжа и бързината, с която се опита да коригира недопустимото си отпускане поради нейната външност.

— Много добре, мадмоазел. Ще бъде изпълнено веднага.

Майордомът излезе заднешком от салона и затвори безшумно вратата след себе си. Чак сега напрежението напусна тялото на Виолен. Тя започна да разтрива слепоочията си с върховете на пръстите и отиде към прозореца. През обрамчените с олово стъкла се виждаше градината, фигурите на лабиринта от подрязан жив плет и нацъфтелите цветни лехи ѝ придаваха идиличен, неградски вид. В средата на парка имаше малка ротонда с колони, като древногръцки храм. По мраморните пейки бяха нахвърляни възглавници, а това вече говореше, че белият павилион не е само за декорация. Какво очарователно кътче в сърцето на огромния Париж!

И въпреки това младата жена продължаваше да се пита, какво всъщност търси тук.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Великолепно! Мадмоазел има невероятна талия, тъничка като стъблото на млада бреза! Истинско удоволствие е да работиш за дама с такива божествени форми...

Метр Жозеф Моро току пляскаше с мъничките си фини ръце на артист, докато премяташе шивашкия си метър около тялото на Виолен и записваше с изражението на откривател тайнствените си бележки. Младата жена отдавна бе престанала да обръща внимание на възторжените му изблици. Стоеше си тихо и просто се бе оставила да я плискат вълните на въодушевлението му.

Откакто двама слуги внесоха огромните сандъци, с които метр Жозеф бе пристигнал заедно с двамата си помощници и две момичета, Виолен вече не бе в състояние да направи нищо по своя воля. Метр Жозеф надушваше добри пари в поръчките за младичката любовница на виконта, а освен това изпитваше и истинското удоволствие на художник, заел се да шлифова един самороден диамант. Мадмоазел почти нямаше претенции, не възразяваше на предложенията му, оставяше му пълна свобода на действие.

Когато бяха отворили сандъците, Виолен не повярва на очите си — от тях просто изригна вулкан от платове, дантели, бельо, колани, чанти, шапки и всичките онези дребни, наложени от модата, задължително необходими за една елегантна дама неща. В дома на Мадам Виолен не се бе замисляла за всичко това. Струваше ѝ се напълно естествено една принцеса на Англия и дукеса на Франция да носи такива прекрасни дрехи. Понякога се питаше само, какво ли е до кожата ти да се допират такива материи, но не бе и помисляла, че някога ще може да го изпита.

— С мерките сме готови! Нека да видим сега, дали имаме нещичко подходящо за вас, докато бъдат готови дрехите ви. Ще се стараем да бързаем, обаче... Уф!

Възкликанието бе предизвикано от нейната вечна вълнена рокля. Години наред това беше единствената ѝ прилична дреха. Виолен сама

бе отпрала тесничките сребристи галуни, когато строгият траур за баща ѝ наложи да се откаже от всякакви украси. Баща ѝ... Колко е хубаво, че маркиз дьо Сен Хеде не е жив да види в какво се е превърнала дъщеря му...

Лаура, камериерката, която майордомът ѝ бе изпратил заедно с още две слугини, се зае да избира дрехи за Виолен, след като самата тя остана безучастна. Лаура и метр Жозеф се впуснаха в безкрайни уточнения. Ако Виолен не бе толкова заета с мислите си, сигурно щеше да забележи, че всъщност пред самите ѝ очи се сключва изгодна и за двамата сделка. Виконтът положително няма да забележи, че сумата, която ще плати за своята „шер ами“ ще е малко по-надута от първоначалната цена.

Лаура откога чакаше такъв шанс! Ала след смъртта на кралицата, баронесата се бе оттеглила от двора и за младата камериерка се бяха изпарили като дим всички шансове да припечелва по някое и друго су. Ще трябва — няма как — да се даде нещо и на майордома, който я бе избрал за камериерка на демоазел, но нейното няма да се загуби. Това тихо, вгълбено в себе си момиче, което е спряло окото на младия господар, надали ще пострада от това. Човек трябва да използва всяка възможност!

Виолен започна новия си живот с горещата баня, която се бе отложила заради пристигането на метр Жозеф. В луксозната баня бе поставена голяма вана, напълнена за нея с вдигаща пара вода. Ухаеше на рози. С една тиха въздишка на облекчение Виолен се плъзна във водата. За главата ѝ бе приготвена дълга тясна възглавница и Виолен се отпусна, затворила блажено очи.

Като на сън виждаше през полуотворената врата как Лаура приготвява бельо, фусты, чорапи, обувки — които ще трябва да облече. Атлазената роба с цвят на пчелен мед, последна дума на Парижката мода, бе със златни бродерии по корсажа. В чашката на всяко избродирано цветче бе поставена бледокремава перла. За косите също имаше общита с перли златна мрежа.

— Ще благоволите ли да се изправите? — Лаура бе самата почтителност и покорност. Тя вдигна високо предварително затоплената кърпа, за да загърне Виолен, след като преди това бе

изплакнала няколко пъти косите ѝ с топла вода, която се оттичаше в канала, направен зад ваната, за да отведе водата нанякъде.

Със съжаление Виолен избърса и последните капчици вода от кожата си. За частици от секундата си припомни друга една баня, в един най-прост чебур... Усети, че се изчервява. Бързо обви около себе си меката кърпа и седна на табуретката, за да я срещат. Сега вече, докато Лаура внимателно разресваше косата ѝ със ситния гребен от слонова кост, Виолен имаше най-сетне време на се вслуша в оживеното бърборене на камериерката си.

Когато отиде в стаята за обличане, тя вече знаеше, че лелята на виконта, баронеса Диан дьо Мариво се смятала на времето за прочута красавица. Сега дамата много трудно се примирявала с факта, че вече няма нито слава, нито влияние... Такава благородна, такава елегантна, такава набожна жена... Знае и етикет, и всичко... Виолен предпочиташе да не мисли какво ли би казала сега тази съвършена дама, след като Раймон я е настанил в дома ѝ.

— Ризата, мадмоазел...

Виолен пусна кърпата и вдигна ръце към тънката прозрачна коприна, която се стече като вода по тялото ѝ. Лаура върза тъничката кордела на дълбокото, изрязано чак до гърдите деколте. Дойде ред на фустите — една, втора, трета. Богато разкроени, колосани, за да придадат на полите на роклята необходимата бухналост. Лаура стегна безмилостно корсажа ѝ до определената мярка. Той подпря гърдите ѝ, като прищипа още повече тъничката ѝ талия.

Една от слугините коленичи пред Виолен, за да ѝ обуе тънките бели копринени чорапи, стигащи над самото коляно, завързани с розета от кордели със същия цвят на пчелен мед като роклята. Златните пантофки, обхващащи меко крака ѝ, довършваха подготовката. Чак сега вече Лаура нахлузи през главата на младата жена шумолящата копринена рокля.

Докато бъдат закопчани всичките телени кукички, игли и катарамии, Виолен успя да посвикне с тежестта и обема на разкошната рокля. Ала едва когато се видя в огледалото, разбра защо новата ѝ камериерка я бе гледала толкова прехласнато.

От огледалото я гледаше с огромни златни очи някаква крехка и грациозна дама, искряща с всички нюанси на златото. От лъскавите коси под бримките на златната мрежа до избродирания подгъв на

роклята всичко в нея блестеше и искреше. Елегантно надиплена венецианска дантела обточваше широкия овал на деколтето, откриващо твърде смело гърдите ѝ. Плътно избродираният островръх пластрон на предницата сякаш избутваше встрани бухналите поли, които се спускаха отзад в малък кокетен шлейф. От лактите надолу тесните ръкави избухваха в пенливи водопади от дантели. Виолен не смееше да диша от страх да не се пукне някой шев или да се развали някое от грижливо подредените плисета. Никога не бе предполагала, че може да изглежда така!

— Прекрасна сте! — каза Лаура гордо, доволна от своето произведение. — А какво ли ще е с роклите, които метр Жозеф ще ушие специално за вас!

Виолен не отговори. Направи предпазливо няколко стъпки, несвикнала с високите токове, и неволно изправи гръб, за да балансира тежестта на полите си. Именно тази поза, типично нейна, царствена и същевременно сякаш съпротивляваща се на нещо, бе първото, което Раймон дьо Мариво видя, когато влезе в стаята за обличане. И само по тази поза можа да я познае.

Беше очаквал, че тя ще се преобрази, ала не бе подготвен за онзи смут, който сякаш връхлетя върху му, когато я съзря. Беше я виждал като прислужница, като скромна девойка, като нимфа дори, но не и в пълния блясък на красива аристократка. Във Виолен имаше нещо, надхвърлящо рамките на елегантността и грацията. Някаква неосъзната съблазън, която нямаше нищо общо с облеклото, но на която дрехите и накитите можеха да придадат опустошителна сила.

Виолен го забеляза чак когато Лаура и помощничките ѝ застинаха в почтителен реверанс. Самата тя остана неподвижна. Първо, не беше сигурна дали би могла да се справи с поклона при тези токове, разперените си фусты и влачещия се след нея шлейф, без да загуби равновесие и да се спъне в самите му крака. Ъ второ, като че самият ѝ гръб се възпротиви да се превие. Остана изправена и горда, в очакване на неговата реакция.

С две разкривени стъпки виконтът пристъпи към Виолен и потърси ръката ѝ в гънките на роклята. Той я обхвана с пръсти и я поднесе към устните си с онази странна сериозност, която Виолен бе наблюдавала у него и друг път. Тя усети докосването върху китката си и тръпките, които пробягаха по цялото ѝ тяло, блиснаха руменина по

бледите ѝ бузи. Трябваше да положи усилие, за да сдържи учестеното си дишане.

Лаура даде знак на момичетата и изчезна. Едно от достойнствата на добрата камериерка е да умее да разбере, кога присъствието ѝ не е нужно. Но нито Раймон дьо Мариво, нито младата жена изобщо забелязаха това. Изглеждаха изцяло погълнати един от друг, в някакъв свят, в който не съществуваше никой освен тях двамата.

— Вие сте прекалено щедър... — промълви най-сетне Виолен. — Как бих могла да ви се отблагодарява всичко това... — Малката ѝ ръка обгърна с жест разкошната обстановка и безредно нахвърляните скъпи тоалети, създаващи онова прелестно безредие на една женска стая.

— Заслужавате го — отвърна кратко виконтът. — Ще ми окажете ли честта да вечеряте с мене?

Младата жена кимна и само една силно пулсираща вена на врата ѝ издаваше че ѝ коства усилие да играе новата си роля. Че не ѝ е толкова лесно да запази позата на красива статуя, която толкова го бе впечатлила.

Виконтът също го забеляза, но се отказа от първоначалния си подтик да я успокои с прибързани обещания. Изгаряше от желание по нея. Разбра това, още като отвори очи тази сутрин. Желаете я така силно, че сам се изненада от това. Стига малката да му дари, онова, за което жадува, тя не ще има повод да съжاليا някога за този ден.

Виолен нагоди стъпките си към мъчителното куцане на виконта, повел я към своя апартамент, няколко врати по-надолу по широкия коридор. За разлика от зеления апартамент, тук имаше само тежки, старинни мебели. Наистина жилище на мъж — с тъмnochервени кадифени завеси пред вратите и тежки гоблени по стените, изобразяващи рицарски сцени от минали времена. Краката ѝ потъваха в дебелия килим. Въпреки лятната вечер, в камината припламваше слаб огън. Пред камината бе сервирана маса. Още с влизането им лакеят започна да налива златисто вино в две красиви венециански чаши. Масата бе отрупана със сребърни блюда.

Раймон дьо Мариво задържа стола ѝ, докато се настани, и се отпусна в широкото тапицирано кресло срещу нея. Сетне предпазливо сложи ранения си крак на едно ниско столче. Това даде възможност на

Виолен да се посъвземе — нещо, от което имаше толкова голяма нужда.

— Какво става с тази рана? Как е възможно още да ви боли? — започна тя направо. — Когато я видях в Поншартрен, не изглеждаше добре, но един добър лекар положително е в състояние да помогне...

— Не ми трябва лекар. — Грубият тон толкова изненада Виолен, че тя забрави цялата си сдържаност.

— Не ви трябва лекар? — настръхна тя. — Това е най-голямата глупост, която съм чувала! Да не би да изпитвате удоволствие да си отглеждате тази ужасна рана, за да си ви боли?

— Кракът така и така няма да може да се сгъва — изръмжа виконтът. — Острието е прекъснало сухожилие, а тук вече никакъв многознайко не може да помогне. Само един миг разсейване сложи край на всичко!

— Това е ужасно! — изпъшка младата жена. — Но защо сте решил да се наказвате с болки за това невнимание?

— Кой ви е казал, че правя точно това?

— Чувството ми — отвърна Виолен сериозно. — Отровите от тази гноясала рана ще съсипят здравето ви. Толкова малко ли държите на него?

— Оставете този мой глупав крак. Да говорим за по-приятни неща! — Раймон дьо Мариво имаше свой начин да избягва неприятни спорове. Не ще позволи да изхабят тази вечер с разговори за здравословното му състояние. — Елате, чукнете се с мен! Добре дошли под моя покрив! Надявам се, че ще намерите тук само щастливи часове.

Той пое ролята на домакин. Избираше най-примамливите късчета от различните блюда и ги слагаше в чинията ѝ, докато я забавляваше с най-новите слухове, които се носеха из Париж за любовните похождения на краля.

Виолен отново установи, че той почти не яде, задоволявайки се с виното.

Чак когато тя изплакна пръстите си в сребърната купа и ги избърса в поставената до нея кърпа, Раймон дьо Мариво се реши да пита за онова, което занимаваше мисълта му, откакто я бе срещнал — за своя огромна изненада — в градините на Тюйлери.

— Защо не ме помолихте за помощ още като се срещнахме? Защо трябваше да ми разправяте всичките онези истории за богатата сестра, а сетне да търсите препитание в Тюйлери? Домът на Мосю и Мадам е хлъзгаво място. Не знаехте ли това?

Виолен сведе клепки над златните си очи. Пред нея изникна безрадостната картина на улица Шапон, но знаеше, че никога не би могла да опише това на този човек. Той не би разбрал гордостта на една Сен Хеде, дори когато тя е изправена пред гладна смърт и е унижена до положението на просякиня... Гордостта, накарала Елен да пише онези измислици, който подмамиха Виолен да тръгне за Париж...

— Не зная... — отвърна тя в някаква смесица от капитулация и лъжа.

— Поне това „Виолен дьо Сен Хеде“ истинското ви име ли е или и то е измислено?

Ето на, той си мисли, че е способна да предприеме онова пътуване под чуждо име! Той е в състояние да допусне за нея и най-лошото. Виолен стисна устни в горчива гримаса.

— Име като име. Не ви ли харесва?

Леката обида в гласа ѝ го предупреди да внимава със своя отговор.

— Виолен ви подхожда, малка дукесо. Нека да бъде Виолен.

Тя долови, че не ѝ вярва. Но не може да проумее, защо той не даде израз на подозренията си и премълча. Колкото повече опознаваше този човек, толкова по-малко го разбираше.

Настъпилото мълчание бе нарушавано само от лекото прашене на огъня. Виолен наблюдаваше виконта иззад завесата на гъстите си мигли. Сега, когато се бе поотпуснал, той изглеждаше по-млад и далеч не толкова суров. На колко ли години може да е? В началото мислеше, че сигурно е някъде в средата на тридесетте. Но сега долови някаква младежка мекота около красиво изрязаните му устни. Сен Мишел! Сега той ѝ се струваше още по-красив!

— Колко прекрасна сте, когато оставяте мислите си да се реят някъде далеч... Няма ли да ми кажете какво става в тази красива главица?

Виолен го видя как става, как се приближава и се навежда над нея. Като в бавно проявяващ се сън тя усети, че неговото присъствие

променя сякаш въздуха около нея. Изведнъж ѝ стана невъзможно да диша. Някакво очакване, някакво напрежение пулсираше гръмко в нея и правеше кръвта ѝ да тече по-бързо в жилите. Всичко, което се бе случило през този ден, сякаш водеше към този единствен момент.

Тя усети върховете на пръстите му по кожата си. Със закачлива нежност те проследиха ръба на деколтето отзад на врата ѝ. Едно леко докосване, което изостри до непоносимост усещането за неговото присъствие. И когато той се наведе да целуне седефената линия на този горд врат, от устните ѝ се изтръгна стенание. Тръпка разтърси цялото ѝ тяло — от страх или от нетърпение? Заше метена, Виолен застина в очакване на онова, което ще последва.

— Елате, красавице! Нека да посветим на удоволствието тази тъй хубава вечер! Ще се постарая да ви докажа, че необмислените грубости на един закоравял войник не са единственото, което умея. Позволете ми да ви отвлека...

Виолен се надигна от стола и се потопи в искрящия огън на зелените очи, които сковаваха волята ѝ. Каквото и да се случи тази нощ, тя се предаваше доброволно в неговата власт. Въпреки че не ѝ беше ясно защо го прави.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Огромното легло с балдахин, поддържан в четирите края от дървени колони, по които се виеха цветовете и гроздовете на красивата резба, напомняше остров сред простора на спалнята. Тъмночервените кадифени завеси бяха прихванати с бродирани ленти, но можеха да се спуснат през студените нощи. Леглото бе отрупано с меки възглавници, облечени в коприна.

Виолен не помнеше да е виждала някога такова импозантно легло. Приличаше на тайник, в който можеш да се скриеш от света. То беше един свят сам за себе си, една сигурна крепост, която никой не може да превземе. Беше толкова абсурдно голямо, че тя не можа да сдържи смеха си, превъзмогнала своята нервност.

— Защо се смеете?

Объркването на виконта бе пълно. Беше очаквал всичко друго, но не и смях. Виолен се опита да се овладее и побърза да изтрие сълзите от смях, бликнали в очите ѝ.

— Извинете, но досега не съм виждала такова легло, кълна ви се! В него може да се настани цяло семейство, без дори да си пречат един на друг. Как са могли да го внесат през вратата?

— Понятие нямам... — Явно че Раймон дьо Мариво никога не се бе замислял нито за размерите, нито за проблемите по внасянето на някаква си мебел. За него това беше просто част от спалнята на господаря на този дом, в която Раймон се бе нанесъл, след като уведоми леля си, че смята да живее засега в къщата. Просто му се бе сторило удобно, а за него това беше най-важното.

Нервната приповдигнатост на Виолен изчезна също така внезапно, както се бе появила. Чувстваше се слаба, измъчваше я безпокойство. Не знаеше какво очаква от нея този мъж. Какво трябва да стори? Знаеше, разбира се, защо е тук. Но нима трябва да започне направо да се съблича? Часове ще са нужни, докато се справи с всичките онези кукички и иглички, които Лаура с такава тайнствена методичност бе закопчала по шевове и подгъви. Семплите рокли,

които бе носила досега имаха толкова малко общо с тази модна феерия, все едно да сравняваш рицарска броня с ефирен дантелен шал...

Виолен обърна към него тесния си гръб, преплете разтрепераните си пръсти, за да скрие вълнението си, и заби очи в пода. Украшеният с бродерии атлас на роклята ѝ се стелеше като бухнал жълт облак върху тъмните шарки на персийския килим. Нито полезните съвети на благочестивата Франсин, нито хапливите забележки на Елен я бяха подготвили за такава ситуация.

— Страхувате ли се, малка дукесо? — Гласът прозвуча толкова наблизко, че Виолен изписка леко от уплаха. Не бе забелязала как се е приближил. — Колко ли груб трябва да съм се показал, за да се разтрепервате преди дори да съм ви прегърнал. Ще можете ли да ми простите някога?

Горчивата нотка на самообвинание, която долови в думите му, я прободеше като с нож. Беше долавяла и друг път тази нотка. У него имаше някакво дълбоко недоволство от самия себе си. Под непроницаемата му външност кипеше нестихваща борба, която той не допускаше да проличи. Под красивия облик тази борба дълбаеше една втора, невидима рана.

— Трябва ли да говорите за това? — прошепна тя беззвучно. — Не можем ли да започнем от начало? Като че нищо не се е случило.

— Едно мъдро предложение!

Виолен усети ръцете му около раменете си и не се възпротиви, когато той я завъртя леко към себе си. Властното движение, с което повдигна леко брадичката ѝ, за да могат устните му да я намерят, сложи печата под нейната окончателна капитулация. Тя нервно навлажни с език устните си, барабанните удари на сърцето ѝ преминаха в задъхано стакато.

— Радвам се, че взехте за нас такова решение — прошепна той в самите ѝ устни. — Вие не сте създадена за развратните игри в дома на Мосю. Вие сте... като свежия лъх на морето, сутрин, когато от него изплува слънцето... Чиста и ясна, без грозни петна.

Виолен се бореше със световъртежа, който я люшна и повлече още с докосването на тази уста. Не можеше да се бори, въпреки че това означаваше гибел. Бе сключила сделка и трябваше да заплати своя дял.

Но нима беше само сделка, само задължение? Тази жарава, тази треска, тази безпомощност, това изгарящо желание да потъне...

— Колко си хубава, моя малка! Колко си... мека... и нежна...

Целувките, които накъсваха думите му, се сипеха по страните ѝ, по слепоочията и по затворените ѝ клепачи. Разтваряха разтрепераните ѝ устни и завладяваха устата ѝ. Изпълваха я с парливия вкус на неговото желание. Виолен усети ръката му, която се вмъкна между коприната и кожата ѝ, за да сграбчи гърдта ѝ. Дирейки защита и облекчение, тя се притискаше силно към него, остави се той да смъкне наведнъж ризата и роклята от раменете ѝ. Гърдите ѝ болезнено натежаха, копнежът превърна техните розови пъпки в парещи перли...

— Ела, скъпа, ела...

Тя се поддаде на лекия неудържим натиск и усети под голите си рамене прохладните копринени чаршафи. Подпрян на лакът, той се взираше, надвесен над нея.

— Една златна роза ... — Ръката му измъкна фуркетите от вдигнатите ѝ коси и тежките лъскави кичури се плиснаха по раменете и по възглавницата. — Дори кожата ти е златна... Коприната на косите ти е като есенно злато... Красива моя, сладка моя...

Той се справи с твърдия пластрон, с едно дръпване я освободи от оковите на корсажа. Без да мисли, Виолен Обгърна с ръце врата му и се остави да съблече купищата материи, които я обгръщаха. Дори не се замисли за сръчността, с която той го правеше. Тя надали би могла да се справи толкова бързо. Сега вече оставаше само ризата и тънките бели чорапи.

Кожата ѝ розовееше под бялата тънка батиста. Виолен инстинктивно стисна бедра, за да успокои болката, която пулсираше вътре в нея. По цялото ѝ тяло премина тръпка, тя прехапа устни, когато ръцете му започнаха да гаят гърдите ѝ. Коприната не ѝ осигуряваше защита. Напротив, нейната гладкост засилваше контраста между силата и мекотата. Всяко негово докосване заплашваше да разпука сякаш набъбналите пъпки на гърдите ѝ. Така, през тънката пяна на плата, Раймон впи устни в едното зърно. Призивната ласка сякаш метна жарава върху Виолен и тя се изви цяла към него.

— Харесва ли ти? — Раймон се засмя с гръден, дрезгав глас. Въпреки че не беше на себе си, Виолен осъзна, че го чува за първи път да се смее така естествено. — Имай търпение! Нощта е дълга...

Той взе в ръка глезена ѝ и с влудяваща бавност започна да гали крака ѝ нагоре. Пръстите му бавно прекъснаха своето движение. Заеха се с корделата на чорапа, бавно, безкрайно бавно го смъкнаха надолу, с по една непоносимо дълга целувка на всеки сантиметър от разголението ѝ крак.

Струваше ѝ се че ще изгуби съзнание. Докато също така мъчително бавно бе свален и вторият чорап, Виолен вече изгаряше в пламъци. Но сега вече нямаше човешка сила, която би могла да накара и Раймон дьо Мариво да се сдържа повече. Безрезервната страст, с която Виолен се отдаде на неговите ласки, го изпълни с непознато досега желание. Това беше повече от страст, то беше буря, вихър, който отнасяше и двамата в незнайни небеса.

С разтреперани ръце той се освободи от дрехите си и с едно дръпване разкъса ризата ѝ.

— Какво правите? — ахна Виолен. — Луд ли сте? Това е коприна!

— Ще ви купя нова! — Усмехнат, Раймон се отпусна върху нея. — Колко си прекрасна, любима моя! Една богиня... Богиня на страстта.

Виолен се протягаше под галещите му ръце, които се плъзгаха по бедрата ѝ, по хълбоците ѝ, по съвършената закръгленост на задните ѝ части. Усети парещата твърдост на неговата възбуда и разтвори устни под настойчивата му целувка. Някъде дълбоко в сърцето си изпитваше страх от болката, която щеше да последва. После, но не сега, когато я заливаше сладостта на неговата нежност, на ръката му, която проникваше все по-дълбоко в нея.

Напрегната и объркана тя се вслушваше в собствената си безсрамна реакция на това интимно докосване. Желаше тази ласка, искаше го още, и още, все по-дълбоко. Да я гали, да я докосва. Тя отвърщаше на неговата нежност, търсеше близостта му, триеше се о тялото му. И от гърлото ѝ се откъсна хрипкав стон, когато той най-сетне намери онази болезнена точка, където бе центърът на нейната наслада. Искаше го, искаше той да продължава... Болката нямаше значение...

Раймон дьо Мариво не бе в състояние да се владее повече. Отчаяно се надяваше, че няма отново да ѝ причини болка. Но нямаше опит с девственици. Познаваше жените и лесните момичета, които

охотно лягат с един войник, или пък игривите дами, които нямаха нищо против да сменят за кратко отегчения си съпруг с красивия надарен виконт.

Винаги бе знаел, че някой ден ще поискат от него да се ожени за момиче от добро семейство, за да се погрижи за продължението на своя род. Но дотогава поне искаше да се забавлява, и да се наслаждава на живота. Не му бяха липсвали възможности за задоволяване на апетитите на един нормален и здрав младеж. Външността му и неговата жизненост му осигуряваха винаги спътнички за тези приключения. Царствената му щедрост и непрекъснатото му усъвършенстване в изкуството на сладта го бяха превърнали в търсен и желан партньор. Може би прекалено много търсен, ако можеше да се съди по упреците на баща му и неговите нравоучителни проповеди на тема безпътен живот, преди Раймон да се запише за онзи поход в Африка.

Но всичките тези любвеобилни дами не можеха да му поднесат онази чиста, естествена страст, която му даряваше Виолен. Това чувство, да бъдеш първият мъж при първата жена! Да откриеш с тази жена любовта! Да видиш тези очи, очите ѝ, когато я облада.

Със стиснати зъби той очакваше момента, когато ще прочете в тези очи болка и отблъскване. Но това не стана. Златистокафявите очи само станаха по-светли, огрени сякаш от светлина, по-пламенни. Тя простена неволно, но той усети тялото ѝ да посреща неговото, да се движи към него, под него, заедно с него.

Виолен реагираше съвсем инстинктивно. Тя се остави на тялото си, увлечена в насладата, която то изпитва. Той беше вече в нея, когато с изненада тя разбра, че този път няма да боли. Имаше само напрежение, което той трябваше да освободи, жажда, която само той можеше да утоли.

Вече не съществуваше нищо освен тези ритмични приливи на екстаз. Тялото ѝ само знаеше какво да прави. То изгаряше в пламенна наслада, изтръгваше от сърцето ѝ любов и отдаване. Замаяна, Виолен почувства силния трепет, който разтвори и последната порта на тялото ѝ. Но в този трепет тя не беше сама — усети как и Раймон споделя тази тръпка, че са заедно в огромната вълна, която се плисна върху тях и ги отнесе.

— Отивате ли си? — прошепна Виолен, безсилна да отвори очи. Усети само че топлината, която я обгръщаше, се отдръпва и че леглото леко се огъна.

— Шт... Веднага се връщам.

Малко по-късно тя почувства меката, топла навлажнена кърпа, която освежи изнемощялото ѝ тяло, една силна ръка подхвана тила ѝ, за да може да отпие от чашата, която бе поднесена към устните ѝ.

Виолен пи като умираща от жажда. Ароматното златисто вино възвърна малко изчезналите ѝ сили.

Тя вдигна морни клепачи и видя смуглото, слабо лице със смарагдово-зелени очи. Широките, изпечени от слънцето рамене и ръце, по които играеха мускулите, свидетелстваха и без думи, че той владее изкуството на война. Като по чужда воля Виолен вдигна ръка и докосна бузата му. Усети наболата брада и трепването на усмивката около устните му.

— Обичам ви — промълви тя и с това признание сякаш му подаде самата си душа. Сама не го съзнаваше, ала щастие, което я изпълваше в този миг, изискваше от нея безусловна откровеност

— Ти си наистина невероятна, малка дукесо! — Шеговитият закачлив тон показва, че Раймон смята това неочаквано признание само като игра на изкусителка, а не като признание на едно открито сърце.

По-други думи бе очаквала да чуе Виолен. Каква глупачка! Разбира се, че той не изпитва към нея такива чувства. Какво бе очаквала? За него тя бе само любовница, играчка, очарователна забава, доставяща удоволствие. Дали поне беше така наистина?

— Доставих ... доставих ли ви удоволствие?

Нещо в тази малка пауза, докато намери подходящата дума, обезпокои Раймон дьо Мариво. Тя лежеше всред смачканите възглавници, подобна на Венера в прекрасната си голота, покрита само от златистите си коси. Той остави чашата с вино и взе Виолен в прегръдките си.

— Ти ми даде много повече от удоволствие, моя малка! — Той докосна с устни косите ѝ, главата ѝ лежеше на рамото му. — Ти ми даде забрава! Но никога не би могла да разбереш какво означава това за мене.

Виолен се вслушваше в гласа му и в равномерното биене на сърцето му. Ръката ѝ лежеше на гърдите му, усещаше лекото драскане на твърдите къдрави косми. Забравя? Какво иска той да забрави? Спомените за войната? Раната си? Какви ли злини преследват мъж като него, неизпитал бедност, защитен от света с бронята на благородното си потекло?

Изненада се, когато се улови, че изпитва желание да му помогне. Да се грижи за него, да го гледа, така както бе правила за баща си. Досега никой не бе пожелал да получи от нея и частица от топлината и любовта, с които я бе надарила природата. Изведнъж ѝ се стори, че през всичките тези деветнадесет години е търсила човек, на който да дари цялата си любов. Беше намерила този човек!

Тя пое дълбоко въздух да каже нещо, но той я спря с целувка, отпусна се върху нея и двамата паднаха назад във възглавниците. Нежните му ласки, сладките целувки, прошепнатите любовни слова я приютиха в златната си люлка, преди да раздухат отново огъня на страстта. Леглото се превърна в тайнствена пещера, в която двамата се бяха приютили, сами, далеч от света.

Виолен се събуди с чувството че нещо не е наред. За някаква беда. В първия момент не разбра къде се намира. Остана да лежи неподвижно, опитвайки се да се ориентира. Не се виждаше нищо, заобикаляше я непрогледна тъмнина. Като че беше в ада, където измъчват грешниците... И сигурно беше така, откъде иначе ще идва това тежко дишане, болезнените стенания, и приглушените викове?

Ехото на този глас възвърна спомените ѝ. Виконтът! Намираше се в леглото на Раймон дьо Мариво, беше негова любовница.

Ново болезнено стенание ѝ подсказа, че сега не е време за ненужни възпоминания. Тя се плъзна към края на леглото, усети килима под краката си и опипвайки стената отиде до камината. Не се бе излъгала, наистина намери там онова, което търсеше. Бързо запали една от свещите, приготвени върху камината. Постави ръка пред пламъка, за да го запази, и се обърна към леглото.

В светлината на свещта се люшнаха призрачни сенки нагоре по балдахина. Дървените колони приличаха на стволоче в тъмна гора. Като че ли всеки момент щеше да се появи някой гном... Свещта

освети и спящия мъж, мятан се неспокойно на възглавницата. По челото му беше избила пот, целият бе потънал във вода — врата, раменете, гърдите. По бялата превръзка на крака му бяха избили тъмни петна. Виолен бързо сложи ръка на челото му. Виконтът имаше треска!

Какво да прави? Младата жена се озърна наоколо. Да облече нещо! Потърси ризата си — разкъсаната коприна не можеше да послужи за облекло. Нито пък би могла да се справи без чужда помощ с отделните части на роклята си, която само една камериерка знаеше как да сглоби. Но сега нямаше време да мисли за повелите на благоприличието.

След още един поглед към болния, Виолен запали свещите в останалите свещници и облече ризата и копринените панталони на виконта. До вратата намери онова, което търсеше — широката лента, която свързваше с телена жица стаята на камериера с покоите на младия му господар. Тя дръпна няколко пъти лентата толкова енергично, че лакеят дотича, все още закопчавайки панталоните си.

Видът на младата жена, боса, облечена с панталоните на неговия господар, накара слугата да отстъпи смаян назад, но Виолен не му остави време да се мае. Енергичният ѝ глас накара камериера да се заеме незабавно с работа.

— Виконтът е болен. Веднага да ми донесат гореща вода, чисти ленени кърпи и чантата, бродираната, от моя апартамент. Попитайте в кухнята дали имат сушена мелиса. Да намерят! Трябва ми много и то веднага. Не стойте така! Побързайте!

— Да... аз защото... Добре, разбира се...

Под смразяващия поглед на младата жена лакеят се запрепъва заднешком към вратата, но врявата, която Виолен долови навън, макар и с половин ухо, ѝ показва, че разпорежданията ѝ се изпълняват.

Тя намери банята. Голямата порцеланова кана бе пълна догоре с вода. Виолен натопи кърпата, която бе красила врата на виконта, и започна да охлажда челото му.

— Какво е ста... — Майордомът, които изникна пред нея, когато излезе от спалнята, също заекна и не можа да продължи, като видя как е облечена. Златистата рокля, увиснала на един от столовете и различните части от женско облекло, нахвърляни по земята, не оставяха никакво съмнение за онова, което бе довело виконта до

такова състояние. Виолен се изчерви, но не допусна смущението ѝ да вземе връх. Имаше по-важна работа.

— Виждате добре, какво става — озъби се тя на майордома. — Ще се погрижите ли най-сетне да получа онова, което ми е нужно, за да помогна на вашия господар? Или ще стоите да гледате как умира?

— Но...

— Тя преувеличава — обяви виконтът тихо. Беше се разбудил от шума, очите му светеха от треската. — Но все пак трябва да я послушате, Клод. И... да ви няма! Това не ви е никаква кръчма, а спалнята на човек, който иска най-послед да бъде оставен на мира.

— Не бива да се вълнувате — намеси се Виолен и го бутна енергично назад във възглавниците. — Веднага ще се погрижа за раната ви, не мърдайте.

Раймон понечи да протестира, но болката отново прониза крака му. Той се отпусна назад и се остави в ръцете на Виолен. Раната отново се бе възпалила, но той изобщо не ѝ бе обърнал внимание. Онзи човек, който изгори раната на времето, се бе изказал достатъчно ясно. Искаше дори да отреже крака... Само така можело да го спаси. Но Раймон нямаше желание изобщо да се бори за живота си. С него бе свършено... Сега, в трескавите видения на болестта изведнъж това вече не му се струваше толкова желано.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Раймон!

Острият, малко недоволен женски глас накара Виолен да вдигне очи от книгата която четеше. Бе се усамотила в библиотеката, след като мина през стаите на виконта и видя, че облечен в топъл домашен халат, е задрямал на креслото пред камината. Здравето му се подобряваше, но раната все още тровеше организма му и изсмукваше силите му.

Това бе за нея най-подходящото време да се усамоти в най-привлекателното — и същевременно най-рядко използвано — помещение на двореца Мариво. Библиотеката. Извисяващите се от пода до тавана шкафове криеха зад дебелиите си стъкла съкровища на човешкото знание, за които Виолен не бе и чувала. Образованието, което бе получила от сестрите си и от баща си, бе твърде повърхностно и непълно, Виолен се бе образовала по-скоро сама. Поне знаеше, че има навярно толкова много неща, за които дори не е и чувала. Часовете, прекарани в библиотеката, бяха безценни за нея.

Раймон дьо Мариво се бе оказал капризен и раздражителен пациент. Ту настояваше да става от леглото, ту беснееше срещу билковите лапи — правеше едва ли не нарочно всичко, което можеше да му навреди. Ала Виолен бе свикнала с тези неща. Баща ѝ беше същият — съгласяваше се да полежи спокойно само докато Виолен му четеше. Раймон също установи, че е приятно да слушаш ясният мелодичен глас, който четеше ту поети, ту философи, които дори не познаваше. С изненада установи, че малката му любима е в състояние да обсъжда прочетеното и да спори. Съвсем не се боеше да се опълчи остро срещу него, щом беше на друго мнение. Струваше му се невероятно, но нейната интелигентност и способността ѝ да схваща светкавично, го смайваха и радваха едновременно.

Виолен напускаше апартамента си само за да отиде при Раймон или да се усамоти в библиотеката. Контактите ѝ с прислугата се ограничаваха само с Лаура и мосю Клод. Затова този глас сега събуди любопитството ѝ. Коя беше тази жена? Парна я ревност. Тя стисна

ръце в скута си. Кой можеше да се обръща към виконта така интимно, на име?

Погледът ѝ се плъзна по широката резбована врата, водеща към един от салоните. Вратата беше полуотворена и тя чу спокойния глас на Раймон, който явно се беше събудил.

— Лельо Диана! Ще ми позволите ли да забележа, че тази сутрин изглеждате наистина блестящо?

— О, празни брътвежи! Спестете си излишните комплименти! — Виконтът бе поставен на място. — Ще трябва да си поговорим малко, Раймон дьо Мариво!

— Наистина ли? Тревожете ме, скъпа лельо. Какво има? Да не би лоши вести от братовчеда и семейството му?

— Франсоа? Господи, съвсем не! Жена му изкара на бял свят поредното от безбройните си дечурлига, а той от ден на ден става все по-голям селяндур. Просто не проумявам, как съм могла да създам такъв син! Но ще ви помоля да не отвличате вниманието ми, млади човече! Отлично знаете, за какво става дума.

Виолен прехапа устни. На нейно място Франсин моментално би си тръгнала, за не слуша чужд разговор. Но тя не беше Франсин, а я измъчваше и любопитство.

— Понятие нямам, уважаема лельо, но съм уверен, че вие ще ми кажете — В гласа на Раймон се доловиха нотки на отегчение.

— Вие давате ли си сметка, какво правите? Грандиозен скандал! Да настаните малката си метреса в дома ми? Как си представяте това? Нима във войската сте забравил всичко, на което са ви учили? Майка ви може да има странни разбирания за възпитанието, но все пак мислех, че ви е научила поне как да се държите с една дама!

Настъпи кратко мълчание и Виолен усети как от главата до петите я залива вълната на срама. Как добре го бе казала Франсин! „Който послушва на вратата, своя си срам чува!“

— Настоявам тази малка уличница да напусне двореца! Водете я където желаете, но не очаквайте от мене, да срещам такова създание из коридорите на собствения ми дом!

Виолен неволно запуши с ръка устата си, за да заглуши вика си. Франсин би отдала право на баронесата, макар и никога да не се е срещала с тази дама. Много добре знаеше, че няма право да живее в

този дом. Но все се беше надявала, че баронесата би сметнала под своето достойнство изобщо да забележи този факт.

— Защо мълчите, Раймон? Ще бъдете ли така любезен да престанете да се мръщите и да ми отговорите най-сетне? Наистина сте възприели ужасните привички на баща си!

— Просто се опитвах да ви оставя време да премислите, мадам! — Сега вече тонът му накара Виолен да потръпне. — Много жалко, че не се възползвахте от предоставената ви възможност! Младата дама, която живее в зеления апартамент е Виолен дьо Сен Хеде. Направете си труд да я наричате така, когато говорите за нея. Тя заслужава целия ви респект и уважение. И още нещо, мадам. И друг път съм ви казвал, че ако бяхте мъж и ми наговорехте всичките тези обиди, щях да ви извикам на дуел. Не сте вие тази, която ще определя с кого споделям живота си. А след като сторихте глупостта да споменете за баща ми, бих искал да ви напомня, че живеете в неговия дом. Като първороден син аз продължавам да се считам за наследник на граф дьо ла Шез. Така че гостоприемството на този дом, когато съм тук, е моя грижа.

Виолен изпита съжаление към баронесата. Макар думите за „малката уличница“ да бяха наистина обидни, начинът по който виконтът бе наругал собствената си леля, бе равносилен на обявяване на война. Явно бе, че той няма намерение да допусне и най-малката намеса в собствените му работи.

— Ах, колко сте се променили, Раймон! — Баронесата смени тактиката. Като че се готвеше да се разплаче. — А бяхте толкова мил и шармантен кавалер!

— Ето че сте жертва на още една заблуда, мадам! Ако не ме лъже паметта, вие не понесохте нито брат ми, нито сестрите ми. С изключение на Сериз, никой друг не може да се задържи при вас. Съветвам ви обаче да не се заблуждавате по отношение на мен! Аз няма да се махна. И ако възникнат обстоятелства, които ще са причина да бъда недоволен, вие ще сте тази, която ще си иде. Достатъчно ясен ли бях?

Изхлипването на баронесата показва, че е разбрала заканата твърде добре. Виолен чу как се блъсна някаква врата. Настъпи тишина. Бе притаила дъх, струваше й се, че ще припадне. Тази Лаура, не се бе отучила да стяга корсажа й до край. Книгата се изплъзна от ръцете й и тупна глухо на пода.

Шум, който Раймон дьо Мариво дочу. Той се обърна към полуотворената врата на библиотеката и въпреки сакатия си крак, бе вече там, преди още Виолен да е успяла да вдигне томчето от пода. Един единствен поглед му беше достатъчен, за да разбере какво става.

Очите, плувнали в сълзи, и това измъчено, разкривено от болка лице, съвсем не се връзваха с очарователната ѝ външност.

Беше облечена в една от онези модерни широки домашни рокли от прозрачна материя, които падаха свободно от раменете надолу, без талия. Поддържаха я само колосаните бухнали фусты. Роклята на Виолен беше от тънка ябълково-зелена коприна, избродирана на бели цветчета. Лаура бе заболала с две обсипани с перли гребенчета косите от двете страни на лицето, така че те се изливаха от тила надолу като кипнали ручей по тесничките рамене и съблазнителното деколте. Беше прекрасна и от това измъчено нещастно лице направо го заболя сърцето.

— Малката ми дукеса! — Той я притегли галовно в прегръдките си. — Къде остана вашият кураж, вашата гордост? Как можете да се обиждате от думите на една празноглава, суетна жена?! Баронесата няма нито мозък, нито сърце. Обича единствено себе си.

Виолен се хвърли в прегръдката му с трескава настойчивост. Винаги, когато беше в ръцете му, ѝ се искаше времето да спре.

— Каква пламенност! — възкликна Раймон, въртейки на пръста си един от кичурите на косите ѝ. — А това ми напомня, че под твърде прозрачни предлози вие вече седмица отбягвате леглото ми. Означава ли този огън сега, че и вие сте зажаждали като мене?

Младата жена се изчерви чак до корена на косите си. Споменът за онази зашеметяваща любовна нощ я хвърли в смут и копнеж. Не можеше да погледне този мъж, без да я обземе същото онова напрегнато и мъчително безпокойство. От друга страна, той беше тежко болен. Имаше нужда от пълен покой, за да възстанови силите си. Защото само невероятната комбинация от собствените ѝ лечителски умения, от упоритост, пламенни молитви и любящи грижи го бе изправила на крака.

Раймон я виждаше като на длан. Установил бе, че е в състояние да чете по това изразително лице като в отворена книга, да предугажда всяка скрита тръпка на това чисто сърце.

— Вече съм добре, малка моя. Искам да ви го докажа не само с целувки. Желая ви повече от всякога.

С нежна игривост той плъзна свойски ръка по тялото ѝ и обхвана пълната ѝ гърд.

— Леля ви! — Виолен се отдръпна ужасена, въпреки че сърцето ѝ лудо заби. — Моля ви, ако влезе...

— Боя се, че тя надали знае дори как изглежда библиотеката, сърце мое. Библиотеката е поръчвал баща ми, още преди моето раждане, когато е идвал по-често в Париж. Той би се зарадвал, ако можеше да види твоя интерес. Баща ми е страстен привърженик на идеята за разширяване образованието на жените.

Ръката му продължаваше да гали гърдите ѝ. Виолен почувства как се разтреперва и се изпотява. Това я притесни още повече, защото не можеше да го скрие.

— Разкажете ми малко повече за баща си — прошепна тя с глух глас. — Сигурно е забележителен човек.

— Предпочитам друга тема. — Раймон дьо Мариво се отпусна в едно от широките тапицирани кресла пред камината и Виолен изведнъж се намери седнала на здравия му крак — бе хваната като в клопка, сега ръцете му имаха много по-голяма свобода.

— Мисля си... Възможно ли е да го мразите? — изтърси тя направо.

Ръката върху гърдите ѝ замря.

— Откъде ти хрумна?! — попита виконтът беззвучно.

— Не зная... — Виолен се впусна в отстъпление. — Може би... начинът, по който говорите за него. Респект, който е изпълнен с нещо друго, по-дълбоко и по-опасно...

Дълбока въздишка надигна гърдите на младия мъж и той побърза да отклони темата, като започна да целува главата ѝ, челото, слепоочията.

— Бих казал, че имате острия поглед на изкусен ловец, малка моя. Във всеки случай наистина има някои нещица между мен и баща ми. Трябва да бъдеш сигурна обаче, че вината за това неразбирателство се крие у мен, а не у него. Не измъчвай красивата си главичка с тези неща! Ела с мене горе, мисля си, колко хубаво ще е да си намерим друга тема за разговор, по-приятна отколкото темата за моя баща.

Виолен не се осмели да възрази. Когато ставаше дума за здравето на Раймон, тя беше тиранично непреклонна, но никога не забравяше и факта, че само благоволението на виконта ѝ осигурява оставането в този дом. За първи път в живота си тя се бе докоснала до лукса, а това бе голямо изкушение.

Меки легла вместо сламеници, прекрасни килими, цветя, книги... Вкусна и обилна храна, ракли, пълни с фантастично красиви и скъпи дрехи... Да не говорим за скъпоценностите, с които я отрупваше виконтът. Беше чудесно да вижда, че той се нуждае от нея, та дори и като болногледачка.

Виолен го подкрепяше при изкачването на широката стълба, но щом вратата на неговата спалня се хлопна зад гърбовете им, ролите изведнъж се размениха. Сега Раймон беше този, който изгарящ от желание, я привлече в ръцете си. Въздишката, която се изтръгна от нея, му каза онова, което бе искал да разбере — и тя беше закопняла за този миг. Виолен разтвори устни, оставила се на целувките му, все по-жадни и завладяващи, докато ръцете му ровеха под фустите и коприна, за да я намерят, готова за него, сладка и разтреперана, отдаваща се.

Виолен потъна в неговите изкусни ласки, които я караха да губи представа за всичко наоколо. Не се възпротиви, когато той я хвърли на леглото и запретна полите ѝ, като че беше някакъв плячкосващ наемник. Нямаше време сега да я съблича, а и той само разкопча панталона си. Вперила очи във възбудената му мъжественост, тръпнеща от желание, Виолен се вкопчи в своя завоевател.

Малко по-късно, когато постепенно заглъхна възбудата на тази нова, божествена любовна игра, която сякаш ги бе споила в едно цяло, Виолен се понадигна, подпря се на лакът и го погледна със сериозни очи:

— Никога не сте ми разказвали как се стигна до тази ужасна рана?

— Това пък защо? — Раймон отвори очи.

— Защото е нещо, свързано с вас и защото искам да зная всичко, което ви тревожи.

Вече не очакваше отговора, който дойде след твърде дълго мълчание. Един чужд, напрегнат глас.

— През 1658 година мосю Бофор бе избран за адмирал на Франция и бе изпратен в Алжир. Той трябваше да осигури на Людовик

колонии в Африка. Богатствата на Испания винаги са били трън в очите на нашия крал. Заедно с Вивон, брата на очарователната мадам дьо Монтеспан, Бофор успя да създаде в Жигери предмостие за покоряване на езичниците...

Раймон млъкна и Виолен разбра, че това Жигери навярно бе свързано с някакъв личен спомен. Следващите му думи потвърдиха това.

— Та това предмостие всъщност се превърна в гроб за френските надежди, а не в паметник на славата. Няма да ви е трудно да разберете, че всичките тези прословути френски колонии в Африка бяха толкова незначителни, че не си заслужава дори да се говори за тях, а камо ли пък кръвта, пролята за тяхното завоюване. Известно ли ви е, че стотици френски войници намериха своята бавна смърт в мюсюлманско робство? Участ, която ми беше спестена, просто защото това раняване ме превърна в инвалид. Те търсят здрави роби, мъжка сила, която да използват дълги години...

— Бяхте пленен, така ли?

— Ранен бях и останах да лежа в пустинята. Оставиха ме там, да ме изкълват лешоядите. За съжаление някаква изостанала група ме намери и ме спаси. Понякога ми се ще тия арабски приятели да бяха ударили по-точно...

— Луд ли сте?! — Виолен го хвана за рамото и го разтърси. — Как можахте да изречете такова нещо! Животът е дар Божи, не може просто така да се захвърли.

Един развеселен, зелен проблясък в погледа му регистрира нейното възмущение.

— Понякога наистина говорите като монахиня, скъпа очарователна приятелко. Какъв ще е този ваш Божи дар след като съм осакатен за цял живот? За нищо не ставам — нито за войник, нито за благородник. Не съм достатъчно добър нито за едното, нито за другото.

— Кое ви дава право да говорите глупости? — Виолен наистина се разгневи. — Куцате, добре. Но когато най-после тази рана заздравее, ще можете да яздите, да ходите, да живеете нормално, без да се ограничавате в каквото и да било. Да предположим, че не можете да се върнете във войската. Но, в моите очи поне, това не е кой знае каква трагедия,, след като всеки момент можете да бъдете ранен жестоко или

дори да заплатите с живота си. А благородник сте си по рождение, това никой не може да ви отнеме. Вие сте наследникът на своя баща, сам го казахте.

— Бях — поправи я Раймон меко. — Имам брат, който ще получи наследството и ще се погрижи за продължаването на рода Мариво. Аз няма да участвам. Смятате ли, че мога да предложа на една жена да се омъжи за инвалид?

— И защо не?

Виолен не разбра нито гордостта, нито странната логика, които стояха зад това решение.

— Защото съм белязан, малка моя. Исках да докажа храбростта си, куража си, силата си, и се провалих тотално. В онези злощастни часове, когато се гледахме очи в очи със смъртта под палещото слънце на пустинята, имах достатъчно време да се разкая за глупостта си и да видя собствената си страхливост. Ако бях истински мъж, щях да се самоубия тогава, вместо да скимтя и да чакам да ме прибере някой. Фактът че не го сторих, ми каза всичко, което бих искал да зная за себе си.

— Мили Боже! — ахна Виолен.

В един миг разбра защо бе зарязал раната си и се бе оставил едва ли не тя да го убие. Искан е да поправи онова, което бе пропуснал на бойното поле. В глупавата си криво разбрана гордост той сам се беше осъдил на смърт. О, не! Това няма да стане, поне докато тя е до него!

— И сега упрекувате баща си, че не ви е спрял да станете войник?
— Още един от нейните безмилостно прями въпроси, които караха Раймон дьо Мариво да се размисля за неща, които би предпочел да забрави.

— Ох, не, за Бога! — подскочи той, поразен сякаш от тази абсурдна мисъл. — Допускате ли, че той би спрял някое от децата си да предприеме нещо, което сърцето му желае? Тогава не го познавате. Цял живот съм мечтал да се бия за краля. Баща ми никога не ми е пречил, въпреки че майка ми и сестрите ми бяха против. Купи ми офицерска грамота, мисля дори, че беше много горд с мене, когато се отличих при обсадата на Монмеди, а по-сетне и при завземането на Дюнкерк. Само за алжирската авантюра ме предупреди. Каза, че е направо безсмислена, че това е грешен ход на един млад, амбициозен крал. Посъветва ме да се вразумя. По-добре било да си продам

офицерската грамота, отколкото да отида в пустинята. Наговорих му куп глупави високопарни приказки и се разделихме скарани... А беше прав. Аз съм един глупак. Един от онези смахнати псевдогерои, които се опитват да хванат луната с примка и да преминат морето, ходейки по лъчите ѝ. Да... Но стига с тези брътвежи. Досега с никого не съм говорил за това. Не бих желал да ми стане навик.

Виолен разбра предупреждението и млъкна. Но сега имаше много материал за размисли. Постепенно пред нея се очертаваше истинският образ на човека, когото обичаше. Гордостта му отказваше да приеме поражението. Не можеше да се примири с осакатяването си. Гледаше както нараняването си, така и на раздора с баща си като на справедливо наказание, която съдбата му е наложила, за да го накаже за собствените му грешки. Сам се бе осъдил на страдание, без да знае, че държи в прегръдките си жена, чиято най-висша цел бе да му спести всяка болка.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ужасно са се скарали. Негово величество е страшно разгневен на Мосю.

Мадам Трувен се приближи до Виолен, за да ѝ разкаже най-подробно последните клюки. На раздяла Виолен ѝ бе обещала да продължи и в бъдеще да прави лековитата напитка за Мадам. Посещенията, които продължаваше да прави в сградата за пощальоните на Тюйлери, бяха единственото разнообразие, което си позволяваше в тези летни дни, в чиято безмилостна жега Париж се задъхваше.

Раймон дьо Мариво изглежда не се интересуваше как тя прекарва деня си, когато не се случеше да я потърси, потънал в мрачните си мисли в библиотеката или в своите покои. Госпожа Трувен обаче се възхищаваше искрено от младата жена, която най-безцеремонно се бе отказала от службата си при Мадам и бе се замогнала по такъв невероятен начин!

Някогашните ѝ другарки изобщо не биха могли да разпознаят елегантната дама с тъмна маска, която се срещаше с началничката на гардеробните. Шептеше се нещо, че и Трувенката ходела при една от ония гледачки, дето са пощурили цял Париж. Занаятът с предсказването на бъдещето и допира със свръхестественото процъфтяваше.

— Но как е възможно? — Виолен се дивеше на всичките тези приказки, просто за да направи удоволствие на мадам Трувен. За нея бе от значение не толкова тази жена, колкото чувството, че може да разговаря с човек, който ѝ се възхищава и я приема независимо от съмнителния живот, който водеше.

— Ами защото Мосю иска да има повече власт, по-силно влияние! Със смъртта на вдовстващата кралица той загуби мощна застъпница пред Негово величество. А сега просто търси някакво върховно и категорично доказателство, че е над всички останали благородници в двора. Настоявал, че Мадам не може да седи на

обикновен стол, когато посещава кралицата, трябвало да бъде специално кресло, с подлакътници...

Виолен, която нямаше понятие от изтънчените подробности на дворцовия етикет, не проумяваше как е възможно кралят да приема един такъв каприз като посегателство върху собствената му власт и положение.

— И няма да удовлетвори молбата му — продължи мадам Трувен. — Ами иначе ще излезе, че Мосю и Мадам са на едно равнище с краля и кралицата. Разправят, че Мосю го бил молил със сълзи на очи, но кралят не благоволил да отстъпи ни на йота. А може пък да е толкова нелюбезен с Мосю, задето Валиерката му правела ден след ден сцени. Не иска да разбере, че звездата ѝ нещо помръква. Говорят хората, че искала да се оттегли зад стените на някой манастир. И без друго след всяка разправия търчи при кармелитките да се моли.

Името на някогашната придворна дама на Мадам се споменаваше в Тюйлери само шепнешком. Това не пречеше обаче връзката ѝ с Негово величество да се коментира с нескрито злорадство в най-малки подробности. По време на церемонията на обличането Мадам се забавляваше именно с тези подробности, а фактът, че плахата, нежна Луиз се е превърнала в прецъфтяла красавица, мъчена от пристъпите на своята бременност, я караше направо да ликува.

— Казват, че от тена ѝ не е останал и помен, грижите я загрозявали. Ами тя просто отегчава краля, след като не може да му предложи вече нито тръпката на завладяването, нито пък изтънчено остроумие.

Виолен изпита съжаление към пренебрегнатата фаворитка. Не изпитваше удоволствие да се надсмива над една жена, която бе допуснала грешката да се хареса на краля. Но човек не може да избира в кого ще се влюби, знаеше го от опит. Влюбването те сполетява като болест, като неизлечима треска.

— А Мадам, как е тя? — опита се Виолен да смени темата, и облечената в черно матрона веднага изпусна многозначителна въздишка.

— Ами със здравето не е кой знае колко добре, но види се че връзката ѝ с краля май отново се заздравява, въпреки тези глупави намеси на Мосю. Тя проумя най-сетне, че може да бъде довереница на краля, след като не може да бъде негова любовница. Сега вече редовно

се появява на вечерите с игра на карти у кралицата. Мосю изобщо не се интересува. За него съществува само кавалерът дьо Лорен. Много е възможно зад тия негови опити за повече власт да стои именно този ужасен човек, който се вижда вече като втората власт в държавата. Господ да ни пази от такива като него! Това ще е краят на кралството!

По пътя за дома Виолен имаше достатъчно време да мисли за всичките тези сплетни. Отдавна не бе валяло, вечната кал по улиците се беше превърнала в прах, който покриваше всичко. Сега можеше да се върви без неизбежните иначе дървени обувки, които се обуваха върху другите обувки, за да ги предпазят от кал и мръсотия. Виолен обичаше да върви пеша през големия град. Наметната в скромна пелерина, с маска на лицето, тя се опитваше да опознае малко повече Париж.

Веднъж отиде дори чак до Рю Шапон, за да даде на смаяната си сестра претърпаната кесия, която Раймон дьо Мариво ѝ бе дал за дребни женски разходи. Виолен нямаше нужда от пари, а Елен избухна в сълзи на благодарност. Виолен накара сестра си да се закълне, че Бавоало няма да узнае нищо за тези пари. Ала запази мълчание по всичките други въпроси, с които я отрупа Елен. Не беше по силите ѝ да обясни на по-възрастната си сестра, какви чувства я приковават към виконта. Чувства, по-силни от гордост и чест. Но въпреки това Виолен си бе тръгнала със странното чувство, че Елен е разбрала много повече от онова, което показва.

Тя се промъкна в Отел дьо Мариво през една от градинските портички. Беше я открила случайно една сутрин. Качи се в стаята си и внезапно се озова пред един разлютен мъж, който със заповеднически тон пожела да му даде сметка, къде скита. Лаура се бе свила в един ъгъл, личеше си, че виконтът се е карал на камериерката, задето не знае къде е господарката ѝ.

— Къде бяхте? Как е възможно да изчезвате така, без да кажете нито дума?

Виолен направи знак на Лаура, че може да си върви. Момичето направи реверанс и изчезна. След това младата жена изправи гръб, свали наметката, и внимателно взе в ръка маската от лицето си. Едва след това Виолен спря поглед — продължителен и замислен — на разгневения мъж.

— Бях на разходка. Не сте ми казал, че не бива да напускам къщата. Мислех, че имам пълна свобода. А вас ви нямаше. Вие къде бяхте?

Това нападение дойде толкова неочаквано, че виконтът отвърна съвсем машинално:

— Продадох офицерския си патент, след като вече няма да ми трябва... Защо се интересувате?

— По същите причини, по които и вие искате да знаете за моите разходки, мосю.

Стоеше изпъната пред него, вирнала малката си брадичка, въоръжена със същото онова хладнокръвие и онази дързост, които не преставаха да го изненадват у това малко създание отново и отново. Виолен се втурваше с готовност в схватки, които не ѝ бяха нито по силите, нито пък отговаряха на положението ѝ. Ала точно това му харесваше у нея.

— Липсвахте ми, малка дукесо. — Не го бе доизрекъл, когато за своя изненада разбра, че появата ѝ е пропъдила сякаш с един замах цялото му лошо настроение. — Не ми е приятно да не ви заваря, когато се прибирам у дома.

Виолен не се отдръпна, когато виконтът я притегли в прегръдките си и я целуна. Отдавна бе приела факта, че животът ѝ му принадлежи. Че го обича. Обичаше го толкова много, че би могло да стигне и за двамата. Достатъчно за всеки ден и всеки час докато е жива.

— Как така сте продали офицерската си грамота? — Тя се реши да зададе този въпрос по-късно, когато гневът на Раймон бе попреминал и той се бе излегнал удобно в един фотьойл, загледан как тя разресва разпуснатите си коси. — В края на краищата за един войник има и други поприща, не е само бойното поле!

— Ами да! — младият мъж сбърчи чело подигравателно. — Ето, чакам да ме поучите, скъпа моя умнице! Изглежда че тайно сте се образovali и по тези въпроси.

Виолен не понасяше да ѝ говорят с такъв тон, но за момента реши да не обръща внимание на явното пренебрежение. Сега не ѝ трябваша спорове. Просто искаше да му внуши една мисъл, която я занимаваше вече от няколко дни. Точно сега бе моментът да посее в съзнанието му тези семена, за да поникнат.

— Онова, което зная, съм го научила от вас, господарю! — каза тя сериозно. — Вие определихте войната като най-възвишеното занимание на един благородник, което му дава възможност да докаже своята храброст. Едно занимание, което ще го издигне в очите на неговия крал, за да го отличи за смелостта му. Така казахте, нали? И същевременно пак вие бяхте този, който твърдеше, че заради липсата на знания и дисциплина животът на този възвишен благородник е излаган на смъртна опасност. Че във всяка битка се дават много повече жертви, отколкото е необходимо.

Виконтът се надигна, впери смаян поглед в нея. Виолен беше единствената жена, която си бе дала труда да се вслуша в схващанията му за кралската армия и сега му ги излагаше, и то съвсем точно.

— Защото си спомням, че смятате за абсурдна сегашната система на снабдяване, при която провинциите са длъжни да осигуряват издръжката на частите, разквартирувани по техните места. Нали казахте, че е необходима нова организация на снабдяването и че ще е много по-лесно, ако се премахнат нарядите за реквизиции, срещу които толкова протестират и селяните, и търговците?

— Господи! Моето малко войниче! Какво е това? Цяла лекция за недостатъците в организацията на кралската армия? — Раймон дьо Мариво бе колкото поразен, толкова и развеселен.

— Не, това е само една идея. — Виолен го гледаше с големите си сериозни очи. — Защо обръщате гръб на армията като обиден любовник? Защо не помогнете да бъдат спасени толкова много човешки живота? Защо не запишете на книга всичките тези ваши идеи, предложения, размисли и концепции и не ги представите на краля? Онова, което съм чула за него, ме кара да вярвам, че той цени компетентните хора и че страшно държи да не се повтарят грешките от миналото.

Виолен говореше разпалено, размахвайки в ръка четката за коса. Беше прекрасна, като цвете, разперило венче към слънцето, което изобщо не осъзнава хубостта си. Последните няколко седмици бяха изчистили сенките под очите ѝ и бузите ѝ, и бяха придали на кожата ѝ розовия седеф на доволството. Нейният вид, с тези непринудени движения и жестове, докосна някаква струна в сърцето на младия мъж, за чието съществуване той не бе и подозирал до този момент.

— Не виждам как... — промълви той разсеяно и само той единствен знаеше, че има предвид не само пламенната реч на Виолен.

— Разработете концепция за новата организация на армията! — повтори тя натъртено. — Сам споменахте, че много скоро е възможно Франция в качеството си на съюзник на Холандия да бъде въвлечена против волята си в конфликт с Англия. При това положение сега кралят ще е заинтересуван повече от всякога да укрепи силите и дисциплината на своите войски.

— Не сте пропуснала ни думичка от нашите разговори! — учуди се младият мъж.

— Защото ви слушам — кимна Виолен. — Нима е толкова необяснимо? Защото искам да зная какво мислите, какво става в съзнанието ви.

Реши, че не бива да казва повече. Вече знаеше, че Раймон дьо Мариво има лесно ранима гордост, която не допуска външна намеса. Той сам си поставяше изисквания, каквито биха изтощили дори здрав мъж. Да не говорим за човек, който не се бе излекувал от последиците на едно дълго пренебрегвано заболяване.

— Харесва ми че имате такива странни вкусове. — Виолен потръпна от заядливата подигравка в тези думи. — Не искате ли да докажете логическото си мислене в една игра на шах?

Разбира се, как бе могла да помисли, че той ще се остави да бъде въвлечен в една сериозна дискусия? Само в много редки случаи тя успяваше да намери пукнатини в безупречното му самообладание. Както преди малко, например, когато не я бе заварил в къщи и така необичайно се бе притеснил за нея.

Междувременно обаче той отново бе успял да се скрие под бронята си от непреодолима гордост и обезоръжаваща надменност. Слушаше я, усмихваше се дистанцирано, като оставяше впечатлението, че прави и едното, и другото, само защото не иска да я засегне. Защото желае неговата хубавка малка играчка да е в добро настроение и да му служи за забавление.

— Обещайте ми, че поне ще направите опит да подредите предложенията си и да ги запишете! — настоя тя въпреки всичко.

— Но в такъв случай ще играете ли с мене шах?

Всичко ще направи за него. И той го знае много добре — усмивката му го доказва, като я видя, че кимна.

— Не гледайте така тъжно, моя малка мнима дукесо! — подразни я той нежно. — Тази ваша идея, съвсем не е толкова лоша! Ще я оставя да отлежи в главата ми. Но само, ако се усмихнете...

И Виолен се усмихна. Толкова го обичаше! Това, че в усмивката ѝ имаше сълзи, той, разбира се, така и не забеляза. Както не обърна внимание и на лютата дребнава битка, която баронесата бе повела срещу нея. След онази разправия, на която Виолен бе станала неволен свидетел, дамата избягваше вече откритата конфронтация, ала владееше до съвършенство тактиката на малките, унищожителни убождания с карфица. И тази вечер Виолен стана жертва на нейната скрита злонамереност.

Раймон настояваше да се хранят заедно на голямата маса в трапезарията. Виолен бе облякла една от онези приказни рокли, ушити специално за нея. По начина, по който баронесата бе свила устни, Виолен разбра, че тя регистрира и най-малките подробности по корсажа ѝ, скроен по последна мода.

Диан дьо Мариво бе бледна, сребристоруса красавица, която бе позволила на вечното си недоволство да остави следи върху безупречното ѝ някога лице. Маската от оризова пудра и дебелият пласт червило не бяха в състояние да прикрият повяхването.

Виолен чувстваше по себе си острия поглед, който не изпускаше и най-малките подробности — дрехите, накитите, фризурата, жестовете... Поне за външността си нямаше от какво да се страхува. Може би роклята бе прекалено разкошна за една обикновена вечеря в семеен кръг. Корсажът и втората пола бяха от тежка венецианска коприна, тъмнозелена, прошарена с кремави орнаменти. От талията надолу полата бе цепната, придържана настрани от две златни аграфи така, че да се вижда светложълтата долна пола. Волан от най-фина кремава дантела обточваше дълбокото деколте. Същата дантела избухваше от ръкавите, достигащи до лакътя. Лаура бе вдигнала златистите ѝ коси високо, на тила в китка от тежки букли. При всяко движение там просветваха няколко диаманта, сякаш в отговор на проблясването на тъничкото ѝ колие.

Виолен сведе набожно очи, докато баронесата изчете молитвата — бавно и настойчиво, сякаш имитираше някоя от проповедите на Парижкия архиепископ.

Поднесоха първото блюдо. В Отел дьо Мариво отдавна вече не сервираха супата в обща купа, от която всеки да си гребва. Тук лакеите поднасяха вече на всеки отделна чиния и собствена лъжица. Виолен бе посвикнала и с онзи странен прибор, който Раймон наричаше вилица — зъбците служеха да забодеш парчето месо, така че да можеш да го отрежеш. Ала под неодобрителните погледи на баронесата сега Виолен не успя да си отреже нито парченце от фазана, който поднесоха след супата.

Виолен крадешком поглеждаше към Раймон и леля му, радващи се на завиден апетит. Хвана обаче триумфиращото злорадство в погледа на дамата и моментално разбра какво става. Навярно нарочно бяха сервирали в нейната чиния парче от стар, жилив фазан и сега баронесата само чакаше да види как тя ще реагира. Разбира се, дамата не можеше да знае, че толкова гладни зими наред Виолен се бе справяла и с много по-груба храна, пред която и най-жилавият фазан бледнееше. Виолен остави решително вилицата до чинията си и по стария изпитан начин си хвана месото с пръсти и се зае усърдно да го унищожава с острите си здрави зъби. Зърна само как бръчките в ъгълчетата на устата на баронесата станаха още по-дълбоки.

За кой ли път вече Диан дьо Мариво разбра, че не може да излезе на глава с това малко създание, което Раймон бе натрапил на масата ѝ, за да и се перчи с новите си лъскави перца. Бе се оказало напълно безполезно да се опитва да настройва прислугата срещу момичето, тъй като то ползваше единствено услугите на Лаура. Малката не реагираше, когато забравеха да сменят цветята точно в нейните стаи или пък пропускаха да занесат в зеления апартамент от онези чудесни пастички, които бяха гордостта на готвача. Чувствителната баронеса не би могла да понесе и половината от такова малтретиране.

Оказваше се, че не е по силите на Диан дьо Мариво дори да одраска фасадата — непроницаемо спокойна и ненакърнима — която демонстрираше тази невзрачна метреса на Раймон. Всъщност оставаше ѝ само една възможност, за да се отърве от това същество. Досега все отлагаше да прибегне до това, но смяташе, че поне в този случай сестра ѝ ще бъде отново на нейна страна.

Беше време, когато Ниниан, по-голямата от двете сестри Камара, наистина бе на страната на Диан. Навярно ще го стори и сега. О, Диан

не се съмняваше, че поне на майчината си воля Раймон няма как да не се подчини.

При тази мисъл навъсеното лице на баронесата се поразведри и Виолен се почуди, какво ли е намислила пак.

Решила бе, че Раймон е парирал окончателно опитите ѝ да поговорят сериозно, но когато седяха по-късно в малкия градински павилион, той сам се върна на онази тема. Беше обгърнал с ръка раменете на Виолен, като подръпваше закачливо нежната дантела, драпирана около полуголите ѝ гърди.

— С леля ми не е много лесно... Благодарен съм ви, че не се поддавате на нейните провокации. Това е нещо като традиция в семейството, да се търпят нейните прищевки. Забелязваме ги само когато вече съвсем прекали.

— Тя е сестра на баща ви, така ли?

— Не, на майка ми. Просто се е омъжила за братовчед на баща ми, починал преди много години. — В падащия здрач усмивката на Раймон просветна. — Само не се заблуждавайте! Надали има две жени, които да са по-различни от леля Диан и майка ми.

На Виолен ѝ се прииска да използва този удобен момент, за да научи малко повече за семейството му. Ала пръстите му се объркаха под съблазнителния рюш и сега вече галеха топлата пълна гърд... Неочаквано дишането им се ускори. Омаломощаващата сладост на ласката, тръпчивият мъжки аромат на дрехите му — отново хвърлиха върху нея вълшебната мрежа на страстта. Нощта ги обгърна с призрачното си було и Виолен разтвори устни под неговите целувки.

— Колко си сладка, моя малка! — Той разголи красивите ѝ гърди. В рамката на тъмната коприна, те светлееха примамливо в лятната нощ. Виолен простена тихичко, когато той впи устни в зърното на гърдата ѝ, болящо от желание.

Възглавниците върху каменната пейка бяха задържали в себе си топлината на летния ден. Отстрани долиташе ромонът на близкия фонтан, птичките се готвеха за сън. Далеч някъде шумеше градът, в който парижани живееха и се караха, вълнуваха се и се любеха, празнуваха и плетяха интригите си.

Това беше песента на живота, един жизнерадостен съпровод на нейната любов. И Виолен ѝ се отдаде без задръжки.

Разтреперана, вече почти завоювана, тя се остави да я разсъблече и да окъпе в лунна светлина това нежно, съвършено тяло, което го изпълваше с любовен възторг. В нейната крехкост имаше нещо въздушно, нещо от други светове. Трябваше да положи усилие, за да не забрави че под този нежен порцелан се крият неподозирана сила и твърдоглаво упорство.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Господин виконтът поръча да ви предадем, че ще се върне за обяд. — Лаура дръпна тежките копринени завеси, за да влезе слънцето.

Виолен примижа срещу светлината и се прозя блажено. Ако можеше да се съди по разположението на небесното светило, денят бе настъпил отдавна. Спала бе толкова дълбоко, че пропусна обичайното си време за ставане. Не беше чудно. След такава нощ. Виолен се зарея във възпоминания, докато Лаура наля кафето и сложи в прозирната порцеланова чашка много захар, както го обичаше Виолен.

От самата мисъл за онова, което се бе случило в градината, страните ѝ поруменяха. Наистина ли се бяха любили в малкия павилион на лунна светлина? Така трябваше да е, сладката умора в цялото ѝ тяло го доказваше. Връхчетата на гърдите ѝ бяха болезнено чувствителни, устните ѝ още усещаха жестоките му целувки.

— Кафето ви, мадам!

Виолен се надигна и седна, опитвайки се да сложи в ред мислите си и да се върне към действителността.

— Благодаря, Лаура. Моля те, за днес искам да облека нещо леко, може би една от робите. Сигурно ще е горещо дори в градината.

Прислужницата кимна и се зае да приготви подходящия тоалет, без нито за секунда да престава да бърби.

— Градинарят казва, че може да има буря. Каза, че щом лястовичките летят ниско, непременно ще е на дъжд.

— Дано да е прав — изпъшка Виолен. — Би било чудесно да се поразхладим. Не си спомням такава суша. Да се надяваме, че посевите няма да пострадат. Като си помисля само каква гладна зима преживяхме...

Тя изпи кафето си и остана да лежи с отпуснати ръце. Ароматичната течност я бе пробудила от мечтателното настроение. Изведнъж отново я връхлетяха мислите, които я занимаваха от вчера. Да го направи ли? Няма с кого да се посъветва... Тя само предполага, че това ще помогне. Ами ако се лъже?

Безпокойството накара младата жена да скочи от леглото. Дори по-сетне, когато седеше на меката табуретка в стаята за обличане и Лаура четкаше косите ѝ, Виолен все още не бе напреднала нито на йота в решението си. Тя вдигна очи към отражението на Лаура в огледалото. Да, през тези няколко седмици Лаура се бе оказала незаменима. Прилежна, дискретна, винаги усмихната.

— Познаваш ли граф дьо ла Шез, Лаура?

— Господин графа? Разбира се! Обикновено прекарва зимните месеци в града. О, много строг господин. Баронесата трепери от... уважение... — Лаура заекна и млъкна, осъзнала колко непочтително говори.

Виолен я успокои с усмивка.

— А съпругата му?

— Графиня Ниниан? О, нея трудно може да я опише човек, трябва да я види. Не е такава чак красавица като баронесата, но е къде-къде по представителна. Една такава жива, елегантна и страшно приветлива. Трябва да се запознаете с нея.

Точно това никога нямаше да стане. Виолен потисна въздишката си. Виолен дьо Сен Хеде, някогашната Виолен, би могла да срещне с открито чело графиня дьо ла Шез. Но с метресата на нейния първороден син нещата стояха по-иначе. Тя доброволно се бе поставила извън морала и почтеността, не можеше да претендира вече нито за едното, нито за другото.

Но сега не бе време да мисли за ненужни неща! Беше направила своя избор и съвсем не бе в нейния стил да се губи в закъснели съжаления. Нямаше за какво да съжалява.

Лаура вдигна косите ѝ и ги привърза със светлосиня кордела, която подходеше на небесносиния роба. Сега вече Виолен бе готова и можеше да пристъпи към изпълнението на своя план. Трябваше да побърза. Преди Раймон да се е върнал, преди да е изникнала отнякъде баронесата и преди тя самата да си запрети да го стори заради собствената си изгода...

Виолен откряна само прозореца, колкото да падне малко светлина върху тежкото разкошно бюро в дъното на салона. След това седна на стола зад писалището и подреди грижливо полите си преди да се огледа. В едно от чекмеджетата намери няколко тънки листове

пергамент, в друго стояха подострени гъши пера, мастило, пясък за поливане и подложка за писане. Това бе всичко, което ѝ трябваше.

Позатрудни я обръщението, но след това думите сякаш потекоха изпод перото ѝ. Имаше акуратен дребен почерк. Усвършенстването му бе струвало толкова усилия на Франсин! Караше я да изписва всяка буква стотици пъти, до припадък. Искаше ѝ се да я види някой ден наведена над тайнствените писания в някоя манастирска библиотека.

Ваше благородие, обръщам се към вас, за да ви уведомя относно сина ви. Раймон дьо Мариво се завърна от Алжир с тежка и опасна рана на крака. Дълго не ѝ е обръщал внимание и раната едва сега започва да показва признаци на заздравяване. Длъжна съм да ви кажа обаче, че кракът му вероятно ще остане схванат и именно по тази причина виконт дьо ла Шез се реши да продаде офицерската си грамота. Самият той е безпощадно взискателен към себе си и гледа на тази рана като на справедливо наказание за злощастната алжирска авантюра, в която се е впуснал против вашата воля. Решил е, че е осакатен завинаги и не допуска да бъде разубеден по никакъв начин. Решил е, че един сакат човек няма право да предложи ръката си на девойка от добро семейство. Недостъпен е за всякакви доводи. Ето защо, преди да съсипе изцяло своето бъдеще с прибързани решения, може би ще е добре да дойдете и да поговорите с него като баща.

Известна ви е гордостта на сина ви, а знаете навярно и това, че малцина са мъжете като него. Ще допуснете ли да съсипе живота си поради погрешно разбрано чувство за чест? Моля ви да дойдете в Париж и да се срещнете с него. Ще го намерите в Отел дьо Мариво, а вашата предана слугиня, която дръзва да ви пише тези редове, ще е напуснала вече този дом. Тя знае своето място и не ще се изпречи на пътя му. Благодаря ви.

Виолен дьо Сен Хеде.

Виолен препрочете писмото, но не промени нищичко в него. Сгъна листа и написа отгоре името на графа. Запечати го с восък, но не сложи печат — пръстена с печат баща ѝ бе отнесъл със себе си в гроба.

През изминалите седмици бе научила нещичко за реда в този дом. Знаеше, че към средата на месеца изпращат всички сметки на граф дьо ла Шез по специален куриер до замъка на Лоара. Не бе трудно да пъхне писмото под приготвените вече книжа. Не би могла да предполага обаче, че там чакаше вече и друго едно писмо, адресирано до графиня дьо ла Шез с острия странен почерк на баронесата.

Така. Това означаваше край на престоя ѝ в Отел дьо Мариво. Оставаха ѝ пет, най-много шест дни. В зависимост от бързината, с която графът щеше да реагира на нейното писмо. Един вътрешен глас ѝ подсказваше обаче, че той ще побърза да дойде.

Едва след като приключи с всичко това, Виолен се отпусна с разтреперани колена на едно от креслата в очарователната си стая. Очите ѝ се плъзнаха по изящната резба на мебелите, по скъпите килими, по бледозелената коприна на завесите... По разкошните цветя в безценните вази от севърски порцелан... Това тук беше Раят. Раят, от който много скоро ще бъде низвергната. Веднага щом се появи граф дьо ла Шез, за да намери своя син. Бе направила безвъзвратно крачката към разрушаване на собственото си щастие.

След всичко което бе чула и видяла, във Франция имаше само един човек, който би могъл да вразуми Раймон дьо Мариво — собственият му баща. Един баща, който не ще търпи, разбира се, Раймон да държи под покрива си някаква метреса... Истеричната баронеса бе истински кошмар, но поне в това отношение имаше право. Виолен трябваше да се махне. Завинаги!

Екипажът пристигна следобед на третия ден. Виолен направо се изплаши от бързия ход на събитията, които сама бе предизвикала. Не можеше да знае, че всъщност двете писма бяха тласнали графа и разтревожената му съпруга към това стремглаво пътуване.

Бяха дошли с Лаура в малката стаичка до кухненските помещения, за да приготвят още от онази целебна мас, от която всъщност раната най-сетне започна да завяхва. В това килерче сушаха треви, лук и чесън. За огромна своя изненада Виолен бе открила тук

всички необходими съставки. Лаура се бе погрижила никой да не ги види като идват насам. Сега вече Виолен повече от всякога се опитваше да не се мярка пред очите на баронесата и да остане невидима за всички.

Прозорчето и вратата на стаичката гледаха към големия вътрешен двор. Скърцането на колелата по чакъла и тропотът на толкова много коне извести за пристигането на господарите. Бършейки ръце в една кърпа, Виолен се приближи до прозореца. Кочияшът точно отваряше вратичката на каретата, след това разгъна стъпалата и отстъпи почтително назад.

Висок, облечен в тъмен жакет мъж слезе пръв и подаде ръка на дамата в златистокафяв пътен костюм. Макар и висока, дамата стигаше едва до рамото на мъжа. Една импозантна двойка, която със царствено спокойствие устоя на атаките на припналите лакеи и коняри и приветствените поклони на майордома на баронесата.

Отдалече се виждаше приликата между бащата и сина. Виолен долови дори леката иронична усмивка. Ако не бяха посребрените слепоочия на графа и по-бавните и премерени движения, които говореха, че този човек е преминал шестдесетте, Виолен би казала, че това са две копия от един и същи образ.

Графът се огледа и тя неволно отстъпи назад, въпреки че той не би могъл да я види. Дясната ѝ ръка конвулсивно стискаше корсажа, дъхът ѝ излизаше на пресекулки. Ето, че това се случи. Всичко е свършено. Бе сторила за Раймон онова, което трябва. Сега ѝ оставаше само най-трудното: да го остави.

В суматохата около неочакваното пристигане надали някой би се сетил за нея. Раймон сега ще има други грижи, а не да дава обяснения за метресата си. Виолен се надяваше, че благородният му баща не би споменал — или би сторил това съвсем бегло — за нейното писмо. Докато се стигне до там, двете страни да си спомнят за нея, тя ще е вече далече. Нямаше време за бавене.

Виолен сложи на полицата големия порцеланов буркан с мехлема за Раймон и хвърли последен поглед наоколо. Колкото и странно да беше, раздялата с това нейно малко убежище, напоено с миризмата на билки, ѝ бе по-болезнена, отколкото раздялата с изискания апартамент. Беше ѝ хубаво да работи тук, да прави нещо с

ръцете и знанията си за онзи горд и непримирим човек, комуто бе отдала сърцето си.

Слава Богу, Лаура не се виждаше наоколо. Може би нейната любезна, но амбициозна прислужница се навърташе сега около графинята, за да спечели благоволението ѝ. Много по-изгодно е да служиш на господарката, отколкото на пришълката в този дом. Дните, прекарани в дома на Мадам, бяха показали на Виолен какви боричкания и интриги се разиграват зад кулоарите на един аристократичен дом. Там никой не се притесняваше от това, че създава държава в държавата, че един достойно управляван дом изисква същата разумна грижовност, каквато е нужна и на кралството.

Виолен подмина широкото мраморно стълбище и се прокрадна нагоре по стълбата за прислугата.

Нямаше представа, дали Раймон вече знае за пристигането на родителите си. След като бяха свършили с обед, той отново се бе затворил в библиотеката. Наистина се бе заел да подреди и запише мислите си за основите на една всеобхватна реформа в армията. Дори самият той се Изненада, колко го увлече тази работа. Миналата вечер остана в библиотеката до среднощ, Виолен беше вече дълбоко заспала, когато дойде в спалнята ѝ.

Без да се поспре в кокетния си салон, младата жена се втурна в стаята за обличане и се зае с разтреперани пръсти да развързва шнуровите на елечето си. Свали всичко — роклята, фустите, една по една. Остави на себе си само прозирната копринена риза и измъкна от дъното на раклата вехтата си, протритата по шевовите вълнена рокля. Не свали и обувчиците от мека козя кожа — бяха толкова удобни, че не ги усещаше на краката си. Сигурно ще ѝ простят тази кражба — имаше толкова много чифтове, с всички цветове на дъгата.

Закопча роклята си и взе старата бродирана чанта — беше толкова лека, колкото и при пристигането и в Отел дьо Мариво. Не взимаше със себе си нищо освен спомените си, а оставяше в замяна тук сърцето си. Няколкото реда, които написа на Раймон, тя остави в средата на тоалетната масичка. В последния момент се сети и свали припряно перлите си, пръстените и обещите от ушите си. Сега вече нищо не я задържаше тук.

Тя се плъзна като сянка покрай грижливо подрязания жив плет и хвърли отчаян поглед към павилиона, който в онази вълшебна нощ бе

приютил тяхното блаженство. Натисна бравата на малката портичка в зида. Вратата се отвори безшумно и тя изведнъж се озова в душния пек на летния следобед. Квадратните каменни плочи на паважа се бяха нажежили и яростно отразяваха палещите слънчеви лъчи. Под простичкото си боне Виолен усети как потта се стича по врата ѝ.

Сега не беше време за самосъжаления! Очакваше я дълъг път пеша. Да бърза! Да бърза, за да остави между себе си и Отел дьо Мариво достатъчно голямо разстояние... Така щеше да е най-добре.

Тъничката дребна фигурка закричи храбро напред и бързо потъна във водовъртежа на големия град. Сякаш я погълнаха сенките на прииждащите буреносни облаци, които мятаха заплашителните си була над сияйния летен ден.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бурята се разрази с грохот. Светкавици и гръмотевици раздираха настървено небето над Париж. Улиците се превърнаха в реки от кал и нечистотии, следобедът помръкна в нощ, сякаш идеше второто пришествие! Дъждът се лееше по красивите, обрамчени в олово стъкла на прозорците в Отел дьо Мариво — като водна стена, от която не се виждаше нищо навън. Запалиха всички свещи в библиотеката. Дневният светлик се стопи в дъжд и мрак.

Ниниан дьо Мариво, графиня дьо ла Шез, имаше чувството, че времето сякаш създава най-подходящата рамка за горчивия разговор, който едва сдържаше своя опасен тътен между огромните шкафове с книги. Не бе виждала сина си цели две години и бе поразена от промените в него. Младият, жизнерадостен и безгрижен виконт се бе преобразил в сериозен, непроницаем мъж, с някакво опасно излъчване, като че бе чужд човек. Бащичко! Та нали дори враговете на граф дьо ла Шез се отнасяха към него с респект, ако не и с истински страх?

Лицето на виконта остана непроницаемо, докато четеше редовете, изписани с острия маниерен почерк на леля му, незачитаща всякакъв правопис Диан дьо Мариво не бе пестила думи, за да опише онази личност, която не може да бъде оставена да петни благородния им дом и която пречи на Раймон да изпълнява другите си задължения...

— Искам да зная, по дяволите — чак сега синът ѝ вдигна очи, — какви са тези други задължения! Можете ли да ми обясните?

Седнала в едно от широките кресла, отпуснала ръце в скута си, графинята потисна усмивката си. Дори гласът на Раймон бе станал поплътен и звучен, досущ като на баща му. Синът ѝ се бе облегнал на голямото писалище, кръстосал крака. Елегантният жакет от фламандско сукно се изпъваше на широките му рамене. Дори и тази смешна мода на вързаните с панделки панталони до коляното не можеше да унизи неговата мъжественост. Въпреки тревогата си,

графинята изпита прилив на майчинска гордост, само от външния вид на сина си.

— Ами задълженията ти на мой наследник, например — обади се рязко баща му. Той отпи голяма глътка вино и остави кристалната си чаша. — И ще бъдеш ли така любезен да ми обясниш, как се е получило така, че си от два месеца в Париж, без да си ни известил за това?

— Навярно не съм предположил, че този факт може да ви интересува особено. Не останах с впечатление, че сбогуването ни би могло да окуражи някого да търси нови семейни срещи.

— А не си ли останал с впечатление, че причината трябва да се търси в съдбовната грешка, която допускаш? В това, че за тебе е по-важно гордото ти упорство, а не раненият ти крак? Ти си наш син и отказът ти да се вслушаш в съветите ми, не може да промени нашата обич към тебе.

Виконтът отбягна пронизителния поглед на черните очи. Смуглото му лице леко поруменя.

— Благодарен съм ви за тази обич. Но това не ви задължава да бъдете снизходителни към мене заради сакатия ми крак. Ще свикна да се справям някак.

— По дяволите, Раймон! Между нас няма място за такива надуты превзетости! — Рядко, много рядко се случваше графинята да не успее да овладее буйния си темперамент. Двамата мъже я погледнаха стреснати, но и с известно пренебрежение.

Това вече я накара да се откаже от толкова усърдно поддържаната фасада на спокойствие и неизменна ведрост. Графинята скочи и застана пред сина си.

— Погледни ме в очите и повтори, че изобщо не си знаел с какво нетърпение чакаме вест от тебе! Че не знаеш колко треперим за живота ти! Какви са тези глупави съмнения? Не зная какво ми се иска повече: да те разтърся хубавичко или да те прегърна. Но трябва да знаеш, че съм недоволна от тебе. Заради глупостите, които наговори, но и за тези, които си допуснал. Трябва да се постарая да сложиш край на всичко това.

Тя се извърна рязко, привдигна разлюлените си поли и се запъти към вратата. Едва не се сблъска с някаква прислужница — задъхана и объркана, бе забравила дори да почука. Момичето смутолеви някакво

объркано извинение, на Раймон сбърчи чело. Не бе виждал Лаура толкова разтревожена.

— Какво има, Лаура?

Младата жена машинално подкликна в реверанс и се приближи бързо към него. Стискаше в ръката си лист, който подаде на виконта.

— Мадам... Няма я. Мислех, че е в килера с билките, но като се прибрах... Не я намерих никъде. В цялата къща... Това писмо... беше на тоалетната масичка.

Раймон разгъна листа и прочете няколкото реда. Графинята видя, как лицето му посивя. Той изруга, смачка листа и го захвърли към камината в другия край на стаята. След това излетя навън, без да каже дума. Мъчителното накуцване, което майка му едва сега забеляза, я разстрои не по-малко от цялото му поведение. Не бе виждала досега сина си в такова състояние.

Тя изтича и взе смачкания на топка лист, който, слава Богу, не бе попаднал в огъня. Прочете няколкото думи, въздъхна и подаде мълчаливо листа на съпруга си. Недоумяващ, графът зачете полугласно:

Любими мой, Обещайте ми, че ще позволите да сменяват редовно превръзката на крака ви. Лаура има достатъчно от лековитата мас. Ще моля Сен Мишел да бди над вас! Оставям ви моята любов.

Виолен

Графът се обърна към съпругата си.

— Сдържала е дадената дума. Е, сега остава да решим, скъпа моя, какво е това момиче. Светица или лека жена?

— Какво смятате вие?

Графът сви рамене. Писмото на Виолен бе трогнало и двамата, но съвсем не се връзваше с остриите обвинения на Диан... Но и двамата знаеха, че на правдивостта на баронесата не може да се разчита. Тя бе склонна да представя всичко така, както е най-изгодно за нея.

— В едно обаче съм сигурен. Че тя е достатъчно красива, за да предизвика ревността на жена като Диан, превърнала красотата в свое божество — усмихна се графът.

В това време техният първороден син се бе изправил посред зеления салон, вперил недоумяващи очи в Лаура.

— Нищичко... Нищичко не е взела, мосю — скимтеше Лаура с плачевен глас. — Свалила е и роклята, която облякохме днес. Оставила е всичко. И пръстена, и перлите... Господи, нищичко...

— Благодаря, Лаура. Свободна сте.

Повелителният тон стъписа и без това обърканото момиче и то хукна навън разплакано.

Виконтът се озърна из стаята. Свещите бяха запалени. Очарователното безредие на тази женска стая доказваше сякаш, че Виолен е изтичала само за малко навън и ще се върне всеки момент. На тоалетната масичка с изящни вити крачета, цялата в бяло и златно, Раймон видя перлите, оставени внимателно до въртящото се сребърно огледало. До тях имаше една ефирна носна кърпа с дантели и малки бурканчета с помади и червила, които Виолен толкова рядко използваше. От всичко се долавяше аромат на рози — нейният аромат... Досега Раймон не се бе замислял дали това е някакъв парфюм... Беше си отишла.

Кога е станало? Защо? Щом като го обича, както е написала там, защо ще иска да го остави? Може би се е изплашила от пристигането на графа и съпругата му. О, достатъчно поводи бе имал вече да се убеди в непреклонното ѝ упорство, в онази проклета гордост, от която бе изтъкана Виолен, цялата, до пръстчетата на ръцете. Познаваше и сърцатата ѝ решителност, толкова необичайна за момиче на нейната възраст и с нейното положение...

Облъхнат от нейния нежен аромат, му идеше да ѝ откъсне очарователната главичка! Как може изобщо да ѝ хрумне да го напусне? Нима връзката между тях означава за нея толкова малко? Дали се страхува, че той ще се срамува да признае за нея на родителите си... Изобщо не каза нищо... О, той би могъл да разсее тези нейни глупави опасения...

Раймон взе дантелената кърпичка и я задържа върху устните си, затворил очи. Мисълта, че Виолен е изчезнала завинаги от живота му, му се видя толкова абсурдна, че той неволно се засмя. Беше я губил вече веднъж и я бе намерил. Не се съмняваше, че ще успее да го направи и втори път. Само да я вземе в прегръдките си, не би и помислила да бяга повече. Да, точно така. Измъкнала се е зад гърба му,

защото е знаела, че няма да има сили да го стори, ако той е пред нея. Защото му принадлежи... Не бе успял да покори може би независимия ѝ дух, но бе завладял тялото ѝ, изгарящо от желание.

— Ще те намеря, моя малка сирено — процеди през зъби той, с едва овладян гняв и още по-трудна за скриване тревога. — И Господ да ти е на помощ, за часовете, в които си ме лишила от себе си.

С властно нетърпение той дръпна звънеца за прислугата. На ужасената Лаура бе наредено да подреди и поддържа покоите на мадам. Мадам ще се завърне всеки момент. Въпрос е на часове или най-много на дни, така че тя ще бъде отново тук...

Ала тази негова увереност започна да се изпарява все повече и повече с всеки изминал ден, в който той не успяваше да открие и следа от Виолен. Бе взела със себе си само джобните пари, които той така великодушно ѝ бе дал. Започваше да мисли, че може да е напуснала Париж. Като че в земята потъна. Раймон се бе опитвал да я търси дори в Пале дьо Тюйлери, ала и там никой не знаеше нищо за нея. Усилията му оставаха напразни.

Отначало изпитваше само гняв. Вбесяваше го фактът, че се бе показал истински глупак и ѝ бе повярвал. Малката авантюристка от горите на Рамбуи се бе осмелила да напусне виконт дьо ла Шез! Какво се е разтревожил толкова за нея? Най-добре ще е да забрави момичето.

В такъв един момент той нареди на Лаура да прибере всички дрехи и да затвори зеления апартамент. Но прислужницата още не бе успяла да сгъне и половината дрехи, когато заповедта бе отменена и Лаура бе отпратена най-безцеремонно.

Графинята завари сина си, застанал сред разтворените, ракли, загледан в твърдия корсаж на една тъмнозелена рокля, с мисли зареяни далече някъде.

— Какво представляваше тя?

Раймон се сепна и изпусна дрехата. Не бе усетил влизането на майка си. Въпросът ѝ го завари неподготвен. Какво трябваше да отговори?

— Само не питай сега „коя“ — усмихна се майка му с обичайната си откровеност. — Говоря за жената, която е живяла тук. За онова мистериозно момиче, което кара леля ти Диан да изпада в истерични конвулсии, само като заговори за него.

Точното описание извика някаква призрачна усмивка по строгото лице на сина ѝ. Той отново погледна роклята, която в една вълшебна нощ бе превърнала Виолен в богиня... Във фея...

— Убеден съм, че сте измъкнали от баронесата всичко, каквото би могло да се разкаже, маман — отвърна той спокойно. — Не зная какво бих могъл да добавя.

— Според леля ти това момиче е една леконравна хитруша, която те е използвала.

— Ами значи всичко ви е ясно...

На графинята не убегна нито сарказма, нито горчивата меланхолия в тези думи. Изгубила търпение, тя се приближи, вдигна от земята зелената рокля и разгърна полите ѝ, изненадана от тясната талия. Това бяха размери на девойка, а не на жена.

— Не съм чувала за леки жени, които оставят такива рокли, който не отнасят скъпоценностите си и прекарват часове наред да бъркат разни мехлеми за болния си любовник. Трябва да е била твърде странна млада жена.

— Странна... — Раймон повтори думата, като че искаше да я огледа от всички страни. — Да, тя беше упорита до твърдоглавост, горда като дукеса... Мека като лебедов пух... Прекрасна... като изгрев през пролетта... Непредвидима колкото вас.

— Господи! — Графинята пусна роклята, като че бе опарила пръстите ѝ. — Ти я обичаш!

— Да, искам я. Дали това е любов?

— Боя се, че да — промълви майка му, но побърза да добави: — Трябва да я забравиш: Отишла си е по собствено желание.

— Ще кажете, предполагам, че трябва да забравя да дишам и да мисля — пресече я рязко виконтът. — Тя е в кръвта ми, в мислите ми, в тялото ми.

Той не изчака да получи отговор. Остави майка си сред разтворените сандъци и ракли, сред разхвърляните скъпи тоалети, купувани за жена, за която те явно не се бяха оказали достатъчно ценни.

Мина доста време, преди графинята да се съвземе от този шок. Тя посегна и извади от раклата още една рокля, като че търсеше да намери сред надиплените коприни образа на онази, която ги бе носила. Дребна и тъничка трябва да е била, като порцеланова статуетка — и

корсажите, и дължината на полите говореха за това. Само ако можеше да научи малко повече за тази загадъчна млада жена... Защо бе напуснала тя Раймон?

— Едно е сигурно поне, че не е лека жена — отрязва съпругът ѝ, когато тя сподели с него всичко още същата вечер. — Достатъчно е да сравните почерка ѝ с този на красивата си сестра. Без правописни грешки, красиво изписани букви, всичко е казано с чувство за мярка и респект. И забележете: без следа от евтино умилкване! Това е един сигурен в себе си човек, който знае какво представлява. Може би е предприела тази авантюра, а след това се е отегчила...

— Ив! Моля ви! — възмути се съпругата му. — С Раймон никой не може да се отегчава. Той е един прекрасен млад мъж!

— Нима? — В тъмните зеници на графа проблесна насмешка. — Дали се лъжа като смятам, че вие сте влюбена в сина си, мадам?

— Вие сте истинско чудовище! — оплака се галено съпругата му. — Той просто прилича на вас, напомня ми какъв бяхте по времето, когато ви срещнах... Самата гордост, самата арогантност, уверен, че може да се разпорежда с чувствата си както намери за добре. Че може да посегне и просто да вземе онова, което е пожелал, без да се налага да плати за това...

— И такъв мъж вие наричате прекрасен? Изненадвате ме, мадам!

— А вие ме ядосвате, мосю! — Графинята вдигна заплашително сребърната четка, с която разчеткваше все още пищните си коси. Но преди да успее да го замери с нея, се озова окована в една силна прегръдка. Мина време, преди отново да се върнат на темата.

— Ако това би ви успокоило, ще се опитам да събера малко сведения за тази млада дама — обеща Графът. — Все още имам достатъчно връзки в двора, няма да бъде трудно да разберем дали съществува такова семейство Сен Хеде и какво точно представлява.

— Само моля ви, нито дума на Раймон! — предупреди го графинята. — Това може да е някаква преходна страст, може да е просто чувство на благодарност, след като му е била и болногледачка, и любовница. За нас е важно да настояваме той да се върне в двореца. Сега в Париж са се събрали всички хубавици на кралството, с надежда да привлекат вниманието на нашия красив и млад крал. Тук е цветът на аристокрацията. Раймон все някога ще трябва да се ожени, а знаете, че аз искам дете от най-благородно потекло. Все ще се намери някоя

изтънчена млада жена, която да накара Раймон да забрави своята авантюра.

— Надявам се, да излезете права, скъпа моя — кимна графът, ала тонът му подсказваше, че самият той твърде се съмнява в това. Поведението на сина му го караше да се замисли.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тук страшно духа! Няма ли кой да постави един параван?! Това течение може да те отвее!

Седнала във високата медна вана, Мадам се бе оставила в ръцете на прислужницата, която сега търкаше със сьонгера бледите ѝ ръце.

Една от придворните дами се втурна да измести паравана, така че дукесата да не стои на течение.

Виолен, която в такива моменти си мислеше, че би направила по-добре, ако бе отишла при кармелитките на улица Сен Жак, вместо да търси закрила в този дом, бързо отскочи встрани, за да не я удари политналата дървена рамка на паравана, с изпънати, целите изрисувани стени от кожа.

Никоя от почетните дами на принцесата не би и помислила дори да обръща внимание на някаква прислужница, която, привела гръб, пришиваше една от връзките на пеньоара, с който намятаха Нейно кралско височество, когато я сресват. Наметката трябваше да бъде готова веднага, преди дукесата да е привършила с къпането.

Нервната припряност на живота в този дом бе станала още по-налудничава през малкото седмици, в които Виолен бе отсъствала. Сякаш подгонена от ужаса, че животът е твърде кратък, Мадам се хвърляше от едно развлечение в друго и само се чудеше какво ново да измисли.

В цялата трескава суматоха надали някой би се заглеждал в лицето на една прислужница. Дори момичетата от шивалнята, които бяха тормозили Виолен в началото, не биха и помислили да търсят някаква прилика. Виолен бе усвоила нещичко от изкуството на преобразяването. Сега носеше косите си скрити под широкото боне, никога не забравяше да свежда бързо очи и да избягва всеки открит сблъсък.

А то и почти нямаше поводи за това. Мадам Трувен, предоволна, че си е намерила отново покорна робиня, я затрупваше с работа. Виолен едва имаше време да се нахрани. Никак не ѝ беше приятно да

установи, че е разбирала погрешно дружелюбността на матроната. Когато се довлече дотук в разгара на онази ужасна лятна буря, мадам Трувен направо отказа да я приеме отново. След като елегантно облечената дама се бе превърнала отново в просякиня без пукнат грош, матроната реши че ще е най-добре да ѝ хлопне вратата.

Наложи се Виолен да я моли. Не бе възможно да се превърне отново в товар на ръцете на Елен, нито пък искаше да иде в манастир. Дори и да намереше в себе си достатъчно благочестивост за това, нямаше зестра, каквато и най-бедните манастири искаха от своите послушници. Унизи се да моли, да обещава да бъде покорна и изпълнителна, готова да върши и най-долната работа... Сега вече матроната можеше спокойно да си преписва всички заслуги за онова, което излизаше от сръчните ръце на Виолен. Цялото благоволение на Мадам, всички похвали Трувенката обсебваше най-безцеремонно, сякаш Виолен изобщо не съществуваше.

Такъв бе животът ѝ, ден след ден, сякаш че беше някаква трудолюбива сянка. Замаяна, отрудена, без следа от онези амбиции, които бяха поддържали духа ѝ и я бяха тласкали нагоре...

Седеше тук глуха за възбудения шепот на пъстрото ято от скъпо облечени придворни, увлечени в последните клюки. Сега на дневен ред бе новата приумица на Мосю. Бил си наумил да стане управител на Лангедок. Но изглежда че Негово величество, всеблагият ни крал, се разлютил и набързо сложил край на този каприз.

Говореха и за красивата съпруга на маркиз дьо Монтеспан, била хубава като картина, постоянно търсела приятелството на метресата на краля, все се въртяла около нея, чудела се с какво да ѝ угоди, само и само да може да върти опашка пред очите на краля, да го омае с прелестите си...

Говореха, ключваха облози спал ли е вече кралят с нея или тя все още успява да го държи настрана... Та няма ли да види най-после тази клета Луиз дьо ла Валиер, че протежира собствената си съперница!

Всичките тези приказки минаваха като уморителен шум край ушите на Виолен, докато пъргавите ѝ пръсти бодяха и бодяха, чак докато гърбът ѝ се скова от неудобната поза.

— Мари, наметката на Нейно кралско височество! Не свършихте ли най-сетне?

Пеньоарът бе издърпан от ръцете ѝ. Както винаги, Виолен забрави да се обади на името, което сега мадам Трувен ѝ бе дала. Струваше ѝ се, че ведно с истинското си име е изгубила и собствената си личност. Вече никой не знаеше, че е съществувала някога Виолен дьо Сен Хеде. Онази Виолен бе изчезнала в една лятна буря и на нейно място се бе появила подплашена и навиквана слугиня, която бе благодарна вечер на небето за изтощението, което щеше да я потопи поне за няколко часа в безпаметен сън, без сънища. Поне на сън можеше да не мисли, можеше да избяга от спомените, които правеха сърцето ѝ още по-тежко и изнуряваха още повече тялото ѝ.

Да си буден, означава да чувстваш, да страдаш, да продължаваш да живуркаш, след като знаеш, че си загубил завинаги нещо безкрайно скъпо и красиво. Бе отдала на Раймон дьо Мариво не само своята невинност, но и душата си. Останало бе само тялото, една празна черупка, една чужда жена, без мисли, без желания.

Наметната в красивото negliжe, Мадам следеше в огледалото с присвити очи сръчните ръце, които редяха сложната фризура. Сега вече можеха да отворят вратите, за да влязат останалите придворни дами и кавалери. Виолен се чувстваше ужасно неловко, защото принцесата бе възприела тази твърде смуцаваща нова мода при обличането да присъстват и мъже, които да участват със съвети и мнения. Всъщност, може би това беше нейното малко отмъщение за това, че Мосю продължаваше да намира кавалера дьо Лорен далеч по-съблазнителен от собствената си съпруга.

Граф дьо Фламаран се приведе ниско над принцесата — достатъчно ниско, като че искаше да огледа и прецени съдържанието на деколтето на царствената особа. Дали наистина бе вярно, че Мадам приемала този господин не само в будоара си, но и в леглото? Интимните погледи и усмивки, които си размениха сега двамата, говореха, че е така. Но в миг всичко изчезна, всички разговори замряха и остана да се чува само тракането на токовете от приближаващите се стъпки на Мосю.

Виолен не смееше да се изправи от своя реверанс. Забеляза, че повечето от присъстващите са в същото положение. Филип д'Орлеан всячески се опитваше да компенсира твърде ниския си ръст, качваше се на все по-високи токове, но удоволствието да гледа другите от високо, както правеше това царственият му брат, дук д'Орлеан можеше

да постигне само, ако другите застанеха пред него с наведени глави. Ласкателите му се чудеха как да се свиват и прегъват, за да изглеждат по-ниски. Само високата, стройна фигура на кавалера дьо Лорен, не предизвикваше недоволство. Както винаги, кавалерът бе неизменно до дука. Отегчените му, полускрити от уморените клепащи погледи, се плъзгаха летаргично по пъстрата тълпа, изпълнила будоара.

Мадам поднесе на съпруга си за целувка изящната си, все още без пръстени, ръка и с едно леко повдигане на веждите показва, че посещението му я изненадва. Мосю се залови да рови бавно в кутията със скъпоценности, погълнат изцяло в това да изпробва един след друг пръстените ѝ на малкия си пръст. Той се осведоми за здравето ѝ, за благоразположението на духа ѝ, за плановите ѝ...

Едно махване с ръка от страна на Мадам изпразни будоара. Явно бе, че Мосю няма да заговори пред чужди уши. Виолен се опита да се промъкне навън всред морето от поли и реверанси. В присъствието на кавалера дьо Лорен винаги я обхващаше някакво злоещо притеснение. Успя да се измъкне от стаята, но щом излезе в коридора, пред нея се изпречи широката броня на един от швейцарските стражи. Войникът препречи пътя и с алебардата си. Сякаш я бе чакал, така светкавично я сграбчи за рамото.

— Полудял ли сте? Какво...

Виолен направи опит да се освободи, но побеля от ужас, когато иззад войника изникна една наперена фигура в небесносиньо кадифе и пяна от бели дантели. Красивото лице на кавалера дьо Лорен имаше изражението на доволен котарак, докопал най-сетне мишката в лапите си. О, ние не спим, само се правим на заспали...

— Реших аз, че познавам отнякъде тези светли очи, нищо че се криеха така свенливо — измърка той доволно. — Умея да чакам... И все повече разбирам,, че чакането си заслужава... Води я! — обърна се той към швейцареца. — Знаеш къде.

Войникът кимна отсечено, без да пуска рамото ѝ. Той остана глух за протестите ѝ, не обърна внимание и на изненаданите погледи на околните. Младата жена не бе в състояние да крачи толкова бързо и само страхът, че ако се спъне и падне, той ще продължи да я влачи, ѝ даваше сили да стои на крака. От парадния коридор свиха по някаква стръмна каменна стълба към долните етажи на двореца. Виолен никога не бе минавала оттук. Знаеше само, че тук някъде са помещенията за

кралската стража, избите и разни други места, за които хората нямаха навик да говорят.

Извърнала глава назад, тя търсеше с очи помощ от някъде, но след тях нямаше хора. Стъпките на двамата кънтяха неестествено силно, отеквайки сред сивите зидове. Швейцарецът я бутна в някаква тъмна галерия, плочите на пода бяха хлъзгави от замръзналата влага. Сигурно бяха някъде откъм тясната, обърната към Сена, страна на двореца... Някъде дълбоко под земята...

Обзе я панически ужас, когато ѝ стана безпощадно ясно, че тук е невъзможно да има стаи. Това беше затвор, може би килия за мъчения. Достатъчно отдалечена, за да не се чуват отчаяните викове на хората, които изтезават...

Войникът спря внезапно пред една тежка врата от цели греди, чиито панти бяха вдълбани дълбоко в каменния зид. Той свали ключа, окачен на една кука на стената, отключи и ѝ кимна мълчаливо да влиза. Виолен се поколеба да пристъпи в мрака, но мъжът я блъсна грубо и тя просто скочи напред в тъмното.

— Е, де! Не мисли че ми е много драго да го правя! — Той като че търсеше да се оправдае. — Нашата работа е да се подчиняваме. Какво си направила, та си привлякла гнева на благородния господар? Моли се сега на светията си и предай душата си в ръцете на майката Божия.

С този добронамерен съвет той хласна вратата зад гърба ѝ. Ключът изскърца, вратата бе залостена с дървения напречник и настъпи тишина. Непрогледен мрак. Безпросветна нощ. Виолен остана права, напразно се мъчеше да се ориентира. В тази дупка не достигаше никакъв звук, единственото, което свистеше в мрака, бе собственото ѝ забързано дишане. Вече губеше представа за време и място.

О, Сен Мишел! Не бива да стои така. Трябва да направи нещо, преди да е изгубила разума си! Тя протегна предпазливо ръце напред. Само след няколко крачки напипа влажната стена, изсидана от грубо издялани каменни блокове. Под краката ѝ нещо прошумоля. Отпусна се на колене и напипа постеля от влажна слама. Сламата миришеше на мухъл, но щеше поне да я защити от ледения под, който вече пареше краката ѝ през тънките подметки.

Виолен се сви на мръсната слама, обвила с ръце раменете си, като в самозащита. Опитваше се да овладее надигания се страх.

Несъзнателно започна да се полюлява на пети, така се успокояваше Франсин. Но сега това не помогна. Мисълта ѝ не можеше да бъде замаяна в тази люлка, съзнанието ѝ се вихреше и трескаво сглобяваше от онова, което бе слушала досега, образа на любимеца на Филип д'Орлеан.

Образ на човек, който злопаметно отмъщава за всеки удар, за всяка нанесена обида. Който изпитва наслада да мъчи другите, който не се колебае да минава през трупове, за да постигне целите си... А тя бе дръзнала да му се противопостави. Сега той я държеше в ръцете си. Прочела бе омразата в триумфиращите му очи.

Омраза, на която можеше да противопостави само мисълта за любовта, която бе изживяла. За първи път тя съзнателно търсеше отново и отново спомена за всичко, което се бе случило. Сега не бива да мисли за Дьо Лорен, а за Раймон. Не бе трудно да извика в съзнанието си любимото му лице. Всяка черта, всяка гънчица бяха вдълбани сякаш в самата ѝ душа. Правата черта на веждите, присмехулният блясък на красивите зелени очи, когато се шегуваше с нея... Онзи плътен негов глас, палещите целувки, силното му тяло, когато се любеха — сега всичко това се сливаше в паметта ѝ и се превръщаше в щит, който тя се опитваше да издигне срещу външния свят.

Ала дълбоко в сърцето си Виолен не хранеше никакви илюзии. Предусещаше, че няма да излезе жива оттук. За какво ли да жали? И без това бе умряла през онази страховита лятна буря, която я отнесе далеч от най-скъпия ѝ човек.

— Какво става? Защо ми се струва, че високомерието ни е нещо пострадало?

Трябваше да мине време, за да стигнат тези думи до съзнанието ѝ. Виолен нямаше представа колко време вече стои така, свита в тъмното, без вода, без хляб, без звук на човешки глас. Имаше чувството, че е изминал цял човешки живот. Стори ѝ се невероятно, когато ѝ казаха, че са изминали само ден и половина. Ослепителната светлина на факела сякаш я удари по очите и тя вдигна ръка да се запази.

— Затова първо се мисли, а после се вдига ютия. Намерила с какво да пази скъпоценната си добродетел! Не обичам да ме отблъскват.

Виолен се изправи на крака, залитайки. Бе останала без сили, беше жадна, гладна и мръсна. Но някаква незнайна стоманена пружина вътре в нея не можеше да допусне да се унижава пред този човек. Тя отметна назад разрошените си коси. Бонето ѝ бе паднало някъде из сламата. Мръсните ѝ ръце свидетелстваха за напразните опити да търси в стените някакъв изход от този капан.

— Доста мръсна принцеса, наистина. — Кавалерът кимна на двамата мъже, останали зад него. — Заведете я горе и я предайте на жената. Внимавайте да не я види някой. Не е желателно да предизвикваме отново прекомерното застъпничество на Мадам.

Двамата мъже в ливреи на кралския двор повлякоха отпуснатото тяло на момичето навън. Мина доста време, преди очите ѝ да свикнат със светлината и да могат отново да виждат очертания и предмети. Само надигащият се гняв я задържаше да не изгуби съзнание. Поведоха я по стълбища и коридори, през някакъв двор, за да стигнат до малко помещение, облицовано с плочи, с дървени прегради. Беше горещо и задушно.

— Тука една, за да се погрижите — провикна се единият от придружителите ѝ и Виолен бе оставена пред прегърбен мъж с остри черти, облечен само в панталони до коленете и бяла риза, прогизнала от пот. Човекът само кимна мълчаливо на жената в дъното на стаята. Без да се бави тя хвана момичето, повлече го след себе си и го бутна в една от дървените кабинни. Виолен не проумяваше какво е тяхното предназначение. Дали бе някакво изтезание?

Жената мълчаливо смъкна дрехите от тялото ѝ, преди Виолен да може да се възпротиви. Самата ѝ душа сякаш простена, когато жената разкъса копринената риза, която носеше на голо. Заедно с този последен спомен от дните, които бе прекарала в ръцете на Раймон, изчезна сякаш и съпротивителната ѝ сила. Тя легна гола и объркана на някаква дървена пейка, докато жената се суетеше някъде в дъното на кабината. Едва когато се разнесе свистене и плискане, когато кълба гореща пара изпълниха малката кабина и я превърна в истинско чистилище, Виолен разбра, че се намира навярно в парна баня.

В пещта с нагорещени кръгли камъни хвърляха ведра с вода, вдигаше се съскаща пара и се получаваше влажна мъгла, от която кожата се изпотява, за да се смъкнат всички мръсотии. Топлината бе истинска благодат, ала гъстите облаци пара я задушаваша... Само да не припадне сега! Не бива да се отпусна!

Точно когато мислеше, че е загубила битката със самата себе си, жената я повлече към друга кабина. Безброй ведра със студена вода бяха плиснати върху тялото ѝ с неумолима ритмичност. Пръхтейки и давейки се, Виолен се бореше да си поеме въздух, без да може да вижда нещо от полепналите по лицето ѝ мокри коси, усещайки по цялото си тяло лудите удари на сърцето си, шибано от камшиците на ледената вода.

Жената беше сякаш глухоняма. Тя метна върху Виолен голям чаршаф и подсуши тялото и с бързи опитни движения. Правеше го някак безучастно, с механична педантичност, без да нарани нежната кожа на своята клиентка. След това натисна Виолен да приседне на едно трикрако столче и се зае да подсушава косите ѝ, разчеса сплъстените кичури с гребен, преди да разреши с четка цялата ѝ коса.

Тази процедура направи чудеса. Виолен се чувстваше все по-добре, само да не беше това необяснимо безсилие, което след парната баня бе станало още по-непоносимо. Слабост, зашеметеност, безволие, по-силни от глада и жаждата. Имаше едно единствено желание — да спи. Да заспи вечен сън. Очите ѝ просто се затваряха, главата ѝ клюмна безсилно напред.

Жената изобщо не ѝ обърна внимание. Тя местеше своята жертва насам-натам, като че беше парцалена кукла. Без усилие просна голото момиче, както си беше увито в чаршафа, на една каменна маса. Сетне дръпна чаршафа настрани и се зае. Да втрива в голото крехко тяло някакво масло с тежка натрапчива миризма. Уханието се смеси с парата и се превърна в душен облак. Виолен се задави в кашлица.

Тежкото благовоние на мускуса проникваше в порите ѝ. Недостигът на въздух я изтръгна от нейната вялост. Крайниците ѝ лъщяха, там където жената бе приключила своята обработка кожата ѝ бе станала златиста. Тя продължаваше да втрива маслото с механични движения, без изобщо да обръща внимание на Виолен. Ръцете ѝ намазваха всеки сантиметър, тя грубо разтвори дори краката ѝ и изсипа цели шепи масло върху златистите къдрави косми.

— Оставете ме! — изписка Виолен. — Не искам! Махнете ръцете си!

Нещо като смях раздруса едрото тяло, на жената навярно ѝ се видя смешно, че някой може да я накара да прекъсне своята работа. Тя натисна Виолен да легне отново назад толкова грубо, че главата ѝ се удари о камъка и цялата стая се завъртя пред очите ѝ. Когато болката и слабостта попреминаха, тази ужасна жена бе донесла вече ново бурканче — с кичеста четка намаза от него пълките на гърдите ѝ и те се откроиха пурпурночервени на лъскавото ѝ тяло.

Сега вече Виолен изтръпна. Отнасяха се с нея като с агнец за някакво езическо жертвоприношение. Жертва на перверзните игри на кавалера дьо Лорен. Нещастна жертва, на която сега надянаха непорочно бели, тънки като паяжина копринени чорапи, стигащи до над коленете, придържани там с червени кордели. Накрая ѝ обуха и пантофките — от червено кадифе.

Жената ѝ помогна да се задържи на разтрепераните си крака и без да я чака да се съвземе, метна върху ѝ, така, както си беше гола, разкошна тъмносиня като нощта наметка. Наметката я скриваше цяла — от раменете до пръстите на ръцете и до петите. Беше някаква чуждоземна дреха от твърд брокат, цялата избродирана с причудливи златни знаци и подплатена с кървавочервена, шумяща коприна.

Виолен залитна под тежестта на тази странна броня. При всяко движение, което направеше, се разнасяше нова вълна от замайващи аромати, вече нямаше спасение от това тежко благовоние. Гадеше ѝ се вече от него, защото инстинктивно долавяше, че предназначението му не е да парфюмира една жена, а да пришпори мъжкото желание.

— На, изпий това!

Това бе първата дума, която Виолен чуваше от тази зловеща жена. Тя ѝ подаваше сега очукано калаено канче.

Беше толкова жадна, но острата неприятна миризма на треви накара Виолен да отблъсне тази ръка.

— Какво е това? Отрова ли е?

— Не е отрова. Само да не се мъчиш. Кажи си сега молитвата и пий! Така няма да усещаш какво правят с тебе. За добро е, повярвай ми. Виждала съм ги как ги връщат... Ако изобщо ги върнат.

Състрадание ли се мярна в това грубо, вкаменено лице? Милост към красотата на невинността, която, току бе държала в ръцете си и

която ще бъде стъпкана много скоро... Или някакъв закърнял човешки порив?

— Не! — Виолен отблъсна ръката с канчето и върху мокрия каменен под се плиснаха зеленикави пръски. — Тях искаш ти да улесниш! Този подъл човек и неговите разхайтени приятели. Не! Поне с мене не! Аз няма да се превърна в безпомощна жертва... Аз...

— Ще съжаляваш — Жената ритна настрани празното канче, като че то ѝ беше виновно за нещо. — Щеше да ти спести най-лошото. Върви сега с Бога, аз ще се моля за тебе, дано да не се мъчиш дълго.

Двамата лакеи, които бяха довели Виолен, чакаха пред вратата. Без да се вълнуват от невероятното превъплъщение на мръсното парцаливо същество в сияйна звезда, те застанаха от двете страни на момичето и го поведоха.

Виолен се извърна тревожно назад. Жената, която не бе помръднала от мястото си, се прекръсти бързо, сякаш току що бе видяла самия Сатана.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако не беше в библиотеката, изписващ трескаво лист след лист с едрия си изострен почерк, Раймон дьо Мариво бе по улиците на града, въпреки болния си крак. Без да се тревожи, че може отново да раздразни раната си, той кръстосваше по улиците, търсейки една грациозна, гордо изправена фигурка. Връщаше се в разкошния си дворец прашен, изтощен и разочарован и в повечето случаи избягваше да се среща с родителите си.

Баща му се отнасяше с разбиране към тази сдържаност. Не искаше да навреди с прибързани действия на новата, все още нестабилна самоувереност, която долавяше у сина си... Ниниан дьо Мариво обаче започна да изпитва страх от това момиче, което ѝ бе спасило Раймон, само за да го съкруши отново. Улавяше се, че започва да мрази тази Виолен дьо Сен Хеде, или както ѝ беше там името. Какво право има тази особа да унищожава сина ѝ?

— Забрави я! — посъветва тя Раймон, когато отиде да го посети и го завари вперил летаргично очи през прозореца. — Тя е тази, която те напусна. Трябва да се съобразиш с решението ѝ!

— Моля ви, майко! Виолен ме напусна, защото от глупост и от себичност пропуснах да ѝ дам онази сигурност, която би ѝ дала право да се срещне с вас с открито чело! Всичко, което се случи, е по моя вина. И ще си платя за това.

Графинята прекоси с няколко крачки елегантния салон, със стени тапицирани с кожа и тежки завеси и разтревожена посегна към рамото на Раймон. Погледът на сина ѝ дойде — досущ като на баща му — някъде много от високо.

— Какво искаш да кажеш? — запита тя, въпреки че някъде дълбоко в сърцето си отдавна знаеше отговора.

— Отнесох се с Виолен като с играчка, като с някакво красиво и празноглаво създание. Аз не ѝ казах нито веднъж че я обичам, че желанието ми е да я имам до себе си като моя съпруга. Та и аз самият нима знаех, че тя е слънцето на моите дни и дъхът на моите нощи?!

— И казваш това за една авантюристка? — Графинята повиши тон. — И възнамеряваш да се ожениш за момиче, което си срещнал като прислужница на някаква си провинциална дама? Което се кичи с някакво име, което никой не е чувал? Какво ще каже баща ти? Наследникът на неговото име и едно нищожество!

Презрителното обобщение извика само бегла, примирена усмивка в лицето на Раймон.

— Точно ще си подхождаме. Аз не съм нищо повече от един инвалид, повечето жени потръпват от отвращение, като ме видят. Леля ми, например, не понася присъствието ми.

— О, Раймон! Моля ти се! Не знаеш какво говориш! Какво искаш сега, да призная, че сестра ми е една безсърдечна гъска?

— Тя реагира точно така, както реагират и останалите, не се заблуждавайте. Само Виолен и вие правите изключение. Вие, защото сте ми майка, и Виолен, защото ме обича, само един Бог знае защо. Тя не е като останалите жени, обладана е от някаква сила да твори добро и да раздава любовта си безусловно, така че дори и аз се възползвах от това.

Графинята несъзнателно започна да кърши пръсти, търсейки панически някакви по-верни и по-убедителни аргументи.

— Раймон, дворът на младия ни господар е събрал най-очарователните и благородни млади дами от нашата страна. Нима няма да се намери между тях поне една, която да е достойна за твоята любов и твоето обществено положение? Една, която също би могла да докаже, че обича човека, а не краката му...

— Как ме виждате, с този сакат крак, да танцувам курант по дворцовите балове и да куцукам из Лувър, за да си търся годеница, уважаема майко?

— Не ми се изплъзвай с оправдания, синко! — Ниниан дьо Мариво не бе готова да отстъпи толкова бързо. — Убедена съм, че на високите токове на Мосю се танцува не по-лесно отколкото с едно схванато коляно. Престани да изтъкваш раняването си като причина за всички злини. Кой ти е казал, че могат да бъдат обичани само съвършени мъже? Тогава човечеството би трябвало да изчезне, защото един само Бог е съвършен!

— Колко е жалко, наистина, че не познавате Виолен, майко. Като ви слушам сега, сякаш че слушам нея. Използвайте същите думи.

Графиня дьо ла Шез махна нетърпеливо с ръка. Не желаше да бъде сравнявана с това момиче.

— Искam само да ми обещаеш, че няма да отказваш нито една покана за Лувър или за Тюйлери и няма да кажа нито дума повече.

— Докато не се сетите за някакво друго средство да ме убеждавате, нали? Не храня никакви илюзии. Действително ли настоявате да съм един от участниците в онези изкълчени забави на Мосю в Тюйлери? Оргиите му си остават сравнително безобидни. Говори се обаче, че в последно време се запалили с красивия Дьо Лорен по магии. Значи ме карате да участвам в дяволските му литургии, така ли?

— Аз настоявам само да не отбягваш двора! — не отстъпваше майка му. — Появявай се, поднасяй почитанията си и си тръгвай, щом това те отегчава. Просто искам да скъсаш с това поведение на отшелник, който губи живота си в отдавна изсънувани сънища! Дай ми дума!

Поставен натясно от тази изкусна дипломатка, виконтът отстъпи. Поне що се касае до това, че още същата вечер се представи на родителите си, облечен по дворцовия етикет.

— На вас ли би следвало да благодаря, татко, че съм включен в кръга на най-приближените на Мосю? Не мога иначе да си обясня личната покана за участие в някакво тайнствено тържество само за посветени?

Графът вдигна присмехулно вежди.

— Вие надценявате моето влияние, Раймон. По времето на великия кардинал Ришельо се радвах на някаква скромна власт. Но сега вече не съм нищо повече от един провинциален благородник, който си гледа лозята и отглежда непокорните си деца.

Виконтът маркира тази безсрамна лъжа относно влиянието на графа с една многозначителна гримаса и се обърна към майка си.

— Виждате, какъв послушен син имате, майко.

— Това ме прави щастлива, Раймон.

Тя го изглежда с горди очи, докато се отдалечаваше, все още стиснал почтително в ръка шапката с черни пера от чапла. В черния копrienен костюм, гарниран само с широка бяла дантелена яка и същите дантелени маншети, Раймон изглеждаше още по-висок и слаб. Този път черните, плътно прилепнали върху крака чорапи, бяха

завързани по модата също с черни кордели и дантелени волани, само сребърните токи проблясваха върху обувките му. Виконтът вървеше бавно, с премерени крачки, с които успяваше да прикрие куцането.

Графинята подтисна въздишката си, след като вратата се затвори зад младия мъж.

— Как така реши да тръгне на това празненство? — вдигна вежди съпругът ѝ. — Това е ваша работа, мадам, нали?

Графинята успя дори да се поизчерви от смущение.

— Нима имате нещо против да се повесели?. Може някоя красавица от двореца да грабне сърцето му.

— Съмнявам се — отвърна съпругът ѝ. — Нима сте пропуснала да забележите, че синът ни е пораснал? Мина времето, когато се горещеше и се хвърляше в необмислени авантюри. Синът ни е вече мъж., скъпа! А освен това, нашите деца не са от онези хора, които днес са с един, а утре е друг човек! Не го ли разбрахте поне от дъщерите си?

— Плашите ме, Ив... — промълви графинята. Долови в думите на съпруга си още нещо. — Открили сте нещо, така ли?

— Вече не съм в състояние да скрия нищо от вас, сърце мое — усмихна се развеселен съпругът ѝ. — Така е. Имам вече някои сведения. Сен Хеде се числи към най-старите графски фамилии на Франция. По време на Религиозните войни са се озовали между воюващите страни и от цялата минала слава и някогашния блясък е останал само един стар замък и малко земя. Лоша земя, блатиста. Документите показват, че на края маркизът не е имал с какво да плати и данъците си. Позволих си да изпратя човек в Авранш, да поразучи на място. Мисля, че точно това искахте.

— Особено важно е това сега, след като Раймон ми заяви, че мисли да се ожени за това момиче, щом Като го открие. Явно е, че изобщо не го интересува мнението ми. Дори предложи да преотстъпи правото си на първороден син в полза на Жофроа.

— Той е полудял... — проплака графинята.

— Нима остана толкова далеч назад времето, когато и вие бяхте полудяла от любов, сърце моя?

Ниниан дьо Мариво се потопи в тъмния поглед на свря съпруг и лицето ѝ бавно просветна в усмивка. Тя поклати глава.

— Не, не съм забравила. Ала помислил ли сте какво ще стане, ако се окаже, че Раймон е загубил завинаги своята любов? Ако това

момиче, си бе поставило за цел да бъде намерено, това отдавна щеше да е станало. Боя се от деня, в който синът ни ще трябва да разбере, че търсенето му е осъдено на неуспех.

Светлините се размазаха пред погледа на Виолен, всичко около нея се завъртя. Отдавна би клюмнала и би се свлякла надолу, ако широките златни обръчи не я приковаваха към хладната мраморна колона. Лентите се бяха врязали в меката ѝ кожа. С подобна, но поширока лента бе вързана през шията към колоната, така че не можеше дори да скрие всред водопада на нападалите си коси пламналото си от срам лице.

— Какво ще кажете за малката ми изненада, Филип? — чу тя престорения глас на Кавалера. Един друг, добре познат глас, отвърна не по-малко глезено:

— Хубавка! Много хубавка. Приятно крехка. Девствена ли е?

— Жената в банята я е прегледала. За съжаление вече не е. Но това си има и добрите страни. Ще бъде чудесно угощение на нашите красавци, като я доведат.

Виолен бе затворила очи, парещи от болка. Но не можа да попречи на ледените тръпки, които плъпнаха по цялото ѝ тяло под разкошната наметка. Това бяха ледените тръпки на страха. Един ужасен, унизителен страх.

Лорен се приближи. Усети го, без да го вижда. Знаеше си, че неговите ръце освободиха катарамата, придържаща наметката, за да покажат голото ѝ тяло на останалите. Това златисто на цвят, лъскаво тяло с начервени зърна на гърдите. Тя рязко отвори очи, когато усети ръката върху гърдите си. До самото ѝ лице блестяха триумфиращо бледите очи на кавалера дьо Лорен. Очите му бавно се присвиха и в същия миг Виолен усети жестокото му ощипване — точно по връхчетата на гърдите ѝ. От гърлото ѝ се изтръгна писък и Негово кралско височество, дук д'Орлеан се закиска видимо развеселен.

— Очарователно, скъпи мой, просто невероятно! Това червено е наистина прелест, особено когато има такива сочни плодове под него... Колко възбуждащо!

Унизена, Виолен трябваше да изтърпи и той да изпробва същата играчка. Ръцете докосваха, опипваха, оскверняваха. Плъзгаха се по тялото ѝ, пъхаха се между полуотворените ѝ крака, приковани неподвижно към колоната. Кавалерът прокара с рязко движение ръка

по хълбоците ѝ и заби пръсти във влагалището ѝ. Нов писък и нов възторг у развеселения му спътник.

— Да, да! Това тук ще ни достави много радост! — изписка той и щипна още веднъж наболялото зърно, на гърдата ѝ. — Успяхте ли да я яхнете, вече, скъпи?

— Какво говорите, Ваше кралско височество, никога не бих си позволил да ви изпреваря...

Виолен чувстваше че чак косите ѝ са залепнали от пот. Всичко в нея се сви и тя изпита непреодолимо желание да повърне. Но в празния ѝ стомах имаше само горчилка. И в най-страшните кошмари не си бе представяла такова унижение. Тя прехапа устни, докато не усети вкуса на кръвта. Знаеше, че няма смисъл да моли за милост.

Настоящето, гласовете, светлините — всичко се смесваше в някакъв зловещ танц на ужаса. Беше почти в несвяст, когато я свалиха от колоната. Тя рухна на пода, вдигнаха я и я завързаха отново — на нещо като олтар този път. Ръцете, ѝ бяха извити назад зад главата, а глезените ѝ завързаха към краката на масата. Достъпна, неспособна да окаже съпротива.

Долови някакво тихо детско скимтене, дори не разбра, че стене самата тя, когато някой грубо разтвори краката ѝ я облада, с показна бруталност. Не виждаше мъжа, само го усещаше, усещаше как я омърсява и измъчва. Друг стисна до болка гърдите ѝ. Изплющя бич и заля с палеца болка най-нежните части на тялото ѝ. Някакви незнайни инструменти, само болка и срам, само безкрайно унижение...

— Мисля си дали не е добре да я дамгосаме, просто нещо като малко внимание — долови тя през замъгленото си от болка съзнание мелодичния глас на кавалера дьо Лорен. — Но това ще оскверни ритуала. Тялото трябва да бъде непокътнато, то трябва да бъде достойно за княза на подземното царство, не намирате ли? Е, хайде детенце, къде тръгна да падаш в несвяст? Ще почакаш още малко...

Виолен усети на изхапаните си устни ръба на чаша и в гърлото ѝ се изля някаква топла, приятна на вкус течност. — Тя инстинктивно изпи жадно цялата чаша, проклинайки се за това. Силното вино я освежи и прогони припадъка, който би я спасил от всичко това.

От очите ѝ неспирно се лееха сълзи, стичаха се по слепоочията и мокреха косите ѝ, докато продължаваха да я изнасилват по всички възможни и невъзможни начини, които един развратен мозък може да

измисли. Имаше едно единствено желание, едно единствено чувство, един единствен вик — смърт! Колко време може да изтърпи човек такова мъчение? За колко се умира? Навярно смъртта не е чак толкова далече...

— Но да, окултизмът и магическите сеанси сега са последната приумица, драги! — Лионел дьо Вофре се приближи към Раймон и започна да шепти. — Така се забавляват онези, които са алчни за власт, но не могат да я постигнат по нормален път. Търсят съюз с княза на пъкъла и оттам чакат подкрепа. Какво ще кажете за тази безсмислица?

Раймон поклати глава.

— Добре знаете, че такива глупости съвсем не ме занимават, Лионел.

— Защо се задържахте толкова дълго в Алжир? Защо не напуснахте веднага? — Лионел дьо Вофре не можа да сдържи любопитството си. Той бе приятел на Жофроа, по-малкия брат на Раймон, така че за него бе допустимо да задава такива въпроси. — Би могло да се помисли, че сте решил да останете в отвратителната жегата там и да си завъдите един от онези страхотни хареми, за които се разправят шепнешком такива пикантни истории.

Раймон се разсмя от сърце.

— Не бих казал, че за такова нещо трябва да ходиш чак до Алжир. Нашият всемилостив крал май също може да се похвали с ориенталска потентност, когато става дума за женските чарове.

— Видяхте ли вече Монтеспанката? — Лионел охотно подзе темата. — Наистина царско парче! Красива, интелигентна, елегантна, забавна, интригуваща, точно с онзи привкус на рафинираност, който може да подлуди един мъж. Като нищо ще измести от трона плахата Луиз.

— Единствено това ли занимава двора? — прекъсна Раймон възторжената ода. — Човек може да помисли, че в това кралство други проблеми не съществуват.

Лионел дьо Вофре сви рамене и снижи доверително глас:

— А защо да не допуснем, че нашият умен млад владетел нарочно иска да накара своята аристокрация да се занимава с незначителни неща, та да не ѝ минава и през ум да се бунтува срещу него? Хора, за които няма нищо по-важно от джуфки, буфани, усмивки

и клюки, надали някога биха помислили за създаването на нова Фронда, следователно ще са напълно безопасни.

Виконтът кимна замислено, загледан в официално облечените млади хора, които след изтънчената вечеря сега прииждаха развеселени, очакващи възбудено обещания тайнствен ритуал. Повечето от гостите бяха от най-аристократичните семейства, но това не им пречеше да се числят и към най-лекомислените и преситени люде от кликата около брата на краля. За тези хора имаше само една цел: да се забавляват. И да го правят по възможност още по-разюздано и по-фрапиращо, отколкото правеше това Негово величество кралят.

— Значи мислите, че Негово кралско височество ще ни зарадва днес с нещо наистина уникално? — Раймон се върна отново към началото на техния разговор. — Какво ви кара да мислите така?

— О, Раймон, вие изобщо не сте в курса на нещата! Погледнете само черните драперии, тези зловещи маски по стените и черните свещи до вратата отсреща...

Лионел още не бе свършил, когато изведнъж глъчката и смеховете на присъстващите бяха прекъснати от звуците на тържествен хорал, изпълняван от група мъже. Оркестърът също секна. Като по таен знак благородниците се наредиха пред вратата с черните свещи. Влизаше се един по един, и всеки един от гостите, независимо от това дали е жена или мъж, получаваше дълга черна наметка, избродирана по ръбовете с тайнствени кабалистични знаци.

Раймон дьо Мариво би предпочел да се измъкне от този маскарад, но Лионел дьо Вофре го бутна напред и вече бе невъзможно да не приеме пелерината. Завърза я на врата си, както правеха всички останали, и влезе в малката зала, в която вече се бяха събрали около тридесетина гости. Пред смаяните му очи се разкри фантастично зловещ декор.

Стените бяха облечени в черен плат, през определено разстояние бяха поставени високи светилници, от поставените пред тях мангали с разпалени въглища се виеше синкав, замайващ дим. Тежките благоухания спираха дъха и в изпаренията им кървавочервените гротескни маски, които скриваха лицата на мъжете, изправени около нещо като сцена, се кривяха и гърчеха зловещо, като живи. Няколко от дамите изпискаха и потърсиха закрила в ръцете на кавалерите си. След това настъпи мъртва тишина.

Глухите удари на барабана се усилиха до гръмотевично кресчендо, всеобщо ахване от ужас се разнесе заедно с падането на завесата във вътрешността на залата, зад която се видя черен кръст, окачен обратно, с напречната гредна на разпятието надолу. Пред кръста имаше обвит в черно олтар, около който мъжете с маските и странните черни одежди се скупчиха така, че не можеше да се види какво е поставено върху олтара.

Отвори се някаква широка врата, появи се огромна фигура; обвита в черно, с избродирани по плата сребърни знаци и гротескна сатанинска маска на лицето. Мъжът бе огромен, същински бик, мускулите му се изпъваха под дрехата като дебели въжета. Барабанните удари се сипеха с интервала на стъпките му. Чак сега се видяха двамата му помощници, следващи гиганта. Те носеха белоснежна агне, което се разблея тревожно, фантомите около олтара запяха някакъв странен, неразбираем хорал, който заглуши всички останали звуци. Песента секна, чак когато мъжът с дяволската маска достигна до олтара.

— Чуй ни, Господарю на пъкъла, Княже на мрака, чуй нас, твоите слуги...

Раймон реши, че няма какво повече да прави тук. Додеа му от тези помпозен фалш. Отдавна бе решил за себе си, че си пилее времето, а сега това идиотско изреждане на хвалебствията и титлите на сатаната направо го отврати. Вратата обаче бе заключена, не можа да я отвори. Навярно се пазеха от нежелателни очи и уши.

Скръстил ръце пред гърдите си, виконтът се облегна на вратата и хвърли гневен поглед към дъното, където маскираните служители на Сатаната точно отстъпиха театрално назад. Някаква жена изпищя остро, но повечето от гостите останаха безучастни. Върху черния плат на олтара лежеше бледозлатистото, неподвижно тяло на гола, дребна жена. Лицето ѝ бе скрито под маска от бели пера, тялото ѝ беше безжизнено отпуснато върху черното кадифе.

Раймон дьо Мариво се взря отвратен, невярващ на очите си, когато вдигнаха високо агнето и главният жрец подаде нож на мъжа със сатанинската маска. Едно проблясване на ножа, едно извресвяване на животното и топлата кръв избликна от гърлото му, заливайки прекрасното женско тяло. Беше отвратително, но виконтът не можеше да откъсне поглед от зловещата гледка.

Кръвта се събираше върху плоския корем и се стичаше на тънки струйки по стройните изваяни бедра, по красивата гръд и към светлите косъмчета на пубиса. Като в транс младият мъж започна да си проправя път помежду прехласнатите гости, все по-напред, все по-близо. И когато най-сетне се озова до самия главен жрец на тази нелепа церемония, вече не можеше да има съмнение.

Унизеното, осквернено същество върху олтара беше Виолен!

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Реакцията на Раймон дьо Мариво бе мигновена. Той сякаш експлодира, преди някой от присъстващите да разбере какво става. Хвърли се върху маскирания главен жрец на Сатаната и го блъсна във високия свещник, на който проблясваха десет черни свещи. С наистина адски трясък свещникът се преобърна и падна заедно с тялото на исполина. Свещите се разхвърчаха от гнездата си. Моментално лумнаха пламъци — някои от свещите бяха попаднали в накачените богати драперии и завеси.

Пращенето на огъня накара присъстващите да се отърсят от своята унесеност. Писъци и викове се смесиха в дивия хаос от блъскащи се и лутащи се хора, търсещи спасение. В настъпилата суматоха виконтът смъкна с едно движение наметката си и я метна върху тялото, проснато на олтара. Лумналите пламъци наоколо осветяваха сцената с алените си отблясъци. Черната фигура на младия човек не се открояваше на черните стени. Виждаха се само яката и маншетите му, когато взе на ръце безжизненото момиче и започна да си проправя път сред мятаното се в панически страх множество.

Пожарът се разрастваше. Пламъците обхванаха и другите стени. Облечени все още в призрачните си наметки, гостите се блъскаха към изхода. Черната литургия на Сатаната сега беше вече дяволски котел, в който кипяха ужас и паника. Когато виконтът се добра до края на залата, вратата отдавна вече бе разбита от полуделите от страх хора. Участниците в ритуала продължаваха да тичат из салоните, пискливият глас на Мосю, който зовеше прислугата на помощ, бе удавен в задушливия дим. Раймон продължаваше да крачи, стиснал устни, полузадушен, влаещ натежалия си крак, в който болката отново бе впила зъби.

— Господи! — Лионел дьо Вофре дотича запъхтян след него. — Луд ли сте? Слънцето на пустинята ви е изсушило разсъдъка! — Достигнали бяха голямата галерия към изхода и глъчката бе останала

някъде далеч назад. — Да предизвикате целия този ужас! Как можахте?

— Попитайте по-добре онези скучаещи лентяи там вътре — процеди Раймон през стиснати зъби, — как могат да си мислят, че стоят над всичко? Над религия, морал и човешка свобода... А сега, ако сте истински приятел, ще се погрижите да намерите веднага някаква затворена кола. Но и да не намерите, ще ви бъда изключително благодарен, ако се правите, че нито сте видял, нито сте чул нещо.

Той притисна отпуснатото тяло към гърдите си, и само се молеше дано не е дошъл твърде късно. Дано Виолен да е жива.

— Господи, разбира се че ще ви помогна! — реши се най-сетне Вофре. — Не съм виждал такава безвкусица. Какво смятате да правите с това клето дете? Жива ли е?

— Надявам се. Иначе ще се върна тук и ще извадя шпагата...

— Мариво! Чувате ли се какво говорите? Та това е братът на краля! Каквото и да е, него не можете да извикате на дуел! Единствено кралят има право да го съди.

— Ами молете се тогава тя да е жива! И побързайте с каретата!

Момъкът хукна веднага, подгонен по-скоро от тона, с който бяха изречени тези думи, а не от самото им съдържание.

Виконтът се прислони в нишата на един портал. Най-после тук можеше да се диша. Светлината на мъждеещия на стената накатранен факел, не бе в състояние да прогони мрака от сводестия вход. Раймон виждаше проблясването на позлатените скули, видя и разранената до кръв долна устна. Какво трябва да се е случило, за да прехапе така устните си? Не долавяше дишане. В панически ужас сложи ръка върху сърцето й.

Биеше. Едва доловимо... Къде се бави този проклет Вофре?

Стори му се, че е изминала цяла вечност, докато чу шума от приближаващи се колела. Откъм ъгъла на улицата долетя приглушен глас.

— Раймон? Тук ли сте още? Побързайте, моля ви, ще ни открият! Не искам да кажат после, че съм ви помагал да опожарите новия дворец на Мосю!

— Не се безпокойте! — Виконтът беше вече до каретата. — Няма да споделя с вас тази съмнителна чест. Можете ли да сложите

венец на своята доброта, като ме закарате до Плас Роял? И, за Бога, избягвайте патрулите!

— Ще направя всичко, което е по силите ми, мосю! — отвърна Вофре и подкара конете щом се хлопна вратичката на каретата. — И все пак в името на дявола, който бе така щедро цитиран тази вечер, не мога да не попитам, как така наследникът на граф дьо ла Шез постави на карта и име, и чест, та и свободата си, за да изтръгне от лапите на Мосю едно от онези жалки същества...

Може би защото последните думи той промълви по-скоро на себе си, продължавайки да пляска с камшик над гърбовете на конете, отговор не последва. Но погледът, с който стрелна лицето на Раймон му показва достатъчно ясно, че виконтът сега не е в настроение да разплита подобни загадки. Може би ако иска да научи нещо повече, би могъл все пак да направи едно посещение на вежливост през някой от следващите дни.

В огромния хол на Отел дьо Мариво бе оставена да свети само една нощна лампа в очакване Раймон да се прибере. Бяха си легнали всички, дори и прислугата. За един кратък миг Раймон дьо Мариво се поколеба, застанал пред голямата мраморна стълба, със своя безжизнен товар. Беше отпратил Вофре, а имаше нужда от помощ. Имаше нужда от сръчна и дискретна женска помощ, тук беше нужна жена, която няма да изпадне, в истерия...

Не можеше да се сети за никоя друга, която би могла да стори нещо сега, освен за майка си.

Ниниан дьо Мариво, графиня дьо ла Шез, бе жена със здрави нерви, ала при вида на бездиханното момиче, което бе положено като мъртвец в леглото на Раймон, дори тя не можа да не ахне на глас. Ужасена, тя извърна очи към съпруга си, който бе побързал да я последва, и сега стоеше изправен до една от витите колони откъм краката на леглото.

Раймон бе покрил временно тялото на Виолен с наметката, но белезите по китките и глезените, по подпухналото лице говореха сами за себе си.

Дебелият слой златна помада бе изтрит на много места, прошарени от морави синини.

— Моля те, Раймон... Коя...

Графинята млъкна. Лицето на сина ѝ ѝ каза всичко, нямаше място за повече въпроси.

— Намери я значи... — Гласът на граф дьо ла Шез прозвуча, както винаги, спокойно. Никой не би могъл да каже, какво мисли. — Къде?

— Мосю бе решил да развлича гостите си с някакъв страховит фарс на черна литургия. Маски, свещи, заклинания и, разбира се, неизбежната жертва върху олтара...

— Това е кръв! — извика графинята, която се опитваше да напипа пулса на ръката на момичето. — Ранена ли е?

— Не мисля. Това е кръвта на агнето, което заклаха над нея. Аз... Не зная, какво са правили с нея. Аз... — Виконтът рязко млъкна. — След всичко, което са ми разправяли, предполагам... навярно ще ни трябва някоя жена... Досега не е издала нито звук. Дали е само в безсъзнание...

Ниниан дьо Мариво се наведе над Виолен и сложи ръка върху златното чело. С изправянето си бутна края на наметката и тежката коприна се свлече надолу, за да открие оплесканото с кръв тяло и начервените зърна на гърдите.

— Господи! — Графинята сложи ръка на устните си, сякаш да спре вика си. — Каква жестокост! Клетото дете. Истинска небесна милост е, че е в безсъзнание. Може ли да има такива хора?!

— Ще потърся доверен лекар — предложи графът. Той се запъти към вратата, но го спря гласът на жена му:

— Почакайте! — Тя погледна нерешително сина си, но се реши и добави тихо и натъртено: — Не трябва лекар, Ив! Мисля че тук ще е по-полезна опитна акушерка.

Графът само кимна и моментално изчезна.

— Раймон, погрижи се да напълнят ваната с топла вода. Мисля, че преди всичко трябва да измием горкото дете. За нея ще е само от полза да остане в несвяст, така няма да чувства болки. Хайде, върви, не можеш да ѝ помогнеш като се въртиш тук с този убийствен поглед.

Ниниан дьо Мариво се зае за работа със сръчността и опита на жена, родила четири деца, и управляваща огромно домакинство. Преди всичко прогони от съзнанието си всякакво лично чувство, всяко прибързано мнение. Сега за нея Виолен не бе нищо друго, освен един

болен човек, който се нуждаеше от помощ. Една клетница, която е станала жертва на злосторници. Не можеше сега да я съди.

Малко по-късно Раймон положи нежно все още неподвижното тяло във вдигащата пара вода. Лаура, която той бе извикал, поддържаше раменете и главата на господарката си. След това обаче графинята изхвърли сина си от банята и сама се зае с мека кърпа да измие от крехкото измъчено тяло следите от ужасната церемония.

— Горкичката ми господарка! — хлипаше Лаура ужасена. — Една толкова мила и сладка дама, не съм чула лоша дума от нея... Виконтът да е благодарен на нея, задето кракът му се оправи. Не биваше да ни напуска. Какви бяха тези ужасни мръсници!

Ниниан дьо Мариво я накара да млъкне:

— Не бих искала някой да разбере, в какво състояние са я донесли, ясно ли е? Ако чуя само думичка сред прислугата, ще знам кой го е направил. Взимам те на Лоара, и по цял ден ще чистиш кафезите на гълъбарника.

— Но, Ваша милост! — Лаура се ококори от ужас. — Думичка няма да кажа. Бях толкова предана на мадам, от моите уста никога нищо не се е чуло. Не съм клюкарка никаква. Знаем ние, какво е редно.

— Толкова по-добре. Сега косите... Света Богородице, на главата си има подутина. Сигурно е ударена. Внимавай като я миеш.

Мина доста време, докато позволиха на Раймон да отнесе обратно в леглото тънкото телце, увито в затоплени чаршафи. Той внимателно притегли завивката върху нея. Лаура бе сплела мокрите коси на господарката си на две дебели плитки и сега побърза да ги подреди от двете страни на главата ѝ, като на малко момиченце. Изваяното благородно лице със затворени очи се сливаше с белотата на възглавниците. Единствено тъмните гъсти мигли и нежната дъга на веждите бяха запазили естествения си цвят. Дори устните синееха, целите изхапани. Под очите тъмнееха дълбоки виолетови сенки.

Едва сега графинята се замисли за тези аристократични, чисти черти. За това нежно, изваяно тяло, които я бяха превърнали в идеална жертва за безсрамните черни оргии за тържеството на Сатаната. Но как е попаднала там? Не е възможно да е отишла доброволно. Или... Не искаше да мисли повече. По-късно. По-късно ще задава въпроси. Когато момичето е в състояние да им отговори.

Баба Фантин, акушерката, която графът успя да намери посред нощ, бе свикнала да я търсят в такива доби. О, родилките не питат колко е часът. А бе получила и предварително тлъстичка сума за труда си. Ала лицето ѝ си остана загрижено и след като прегледа това женче, най-щателно и предпазливо.

— Зле са се отнесли с нея, мадам. Това мъжете са истински животни. Изнасилили са я, жестоко са я... — Тя млъкна и погледна Ниниан дьо Мариво, която единствена остана при прегледа. — Вътре е цялата издраскана и ожулена. Това по естествен начин не става... За щастие раните са само повърхностни, няма разкъсвания. Ще мине, а и детето ще ѝ помогне бързо да забрави. Небето се е смилило над нея. Сега е важно да не става една седмица. Пълен покой, и физически, и да не се тревожи. Иначе не гарантирам. И я хранете, мадам. Силна храна, бульони. Може да ѝ се дава разбит жълтък във вино. Ако има желание, може и крехко бяло месце...

— Детето? — Графинята наистина имаше нужда да се задържи за една от възглавниците. — Бременна ли е? Сигурна ли сте?

— Съмнение няма — заяви гордо баба Фантин, поне от това разбираше. — Отскоро е, в края на втория, или началото на третия месец... Ама за да мога да кажа точно, мадам, ще трябва да я разпитам, да каже откога не е имала... Тогава вече ще знаем точно, мадам...

— Боже мой! — промълви Ниниан дьо Мариво. Само това липсваше. Какво да направи? Какво да каже? Раймон очевидно бе разстроен. Но дали това дете е негово? Изобщо не знаеше нищо за тази млада жена. Съвсем нищичко.

— Значи не сте знаели? — досети се акушерката. — Не е раждала, това ще е първото. Ако желаете, може утре сутрин пак да намина, въпреки че мисля, че вече няма нужда от моята помощ.

— Въпреки това елате — помоли графинята с пресипнал глас. — Но можете ли да кажете, защо е така отпусната, защо не идва в съзнание? Като че не желае да отвори очи.

— Упоили са я, мадам, по всичко си личи. Всичко зависи от това, колко отслабнало е било тялото ѝ, когато са ѝ дали тревите. Много дълго може да трае. Дишането е слабо, но е правилно. Оставете я да си почине, сама ще се събуди. Дъщеря ли ви е?

Ниниан дьо Мариво не отговори. Втренчила се бе в болната така, че чак акушерката се уплаши. Не беше това само от обич. Колко хора ѝ бяха минали през ръцете...

— Бъдете внимателна с нея — каза неочаквано тя. — Не зная къде сте я намерили, но знайте, че е преживяла най-лошото. По тялото ѝ белези надали ще останат, ама душичката още дълго ще я боли. Няма жена, която ще забрави лесно такава мръсотия...

— Благодаря ви — прошепна майката на Раймон с усилие. Беше покрусена от новината. — И... ще ви помоля... да запазите единствено за себе си онова, което сте видели и констатирали. От това ще имате само изгода.

Баба Фантин се поколеба, но си спомни, че я бяха поканили да дойде отново и бързо кимна. Разбира се, че нищо не пречи най-напред да си замълчи. Какво полза би имало от истината и това нещастно създание там? За нея е нужно само едно сега: спокойствие. И милостта божия, за да забрави.

— Ще оздравее — успокои графинята сина си. Раймон и баща му сякаш само бяха чакали да си тръгне акушерката. — Но ѝ е нужен покой и добро гледане.

Раймон застана до долния край на огромното легло. Беше обхванал с ръка една от колоните на балдахина, само побелелите кокалчета показваха какво напрежение се крие в този прост жест. Той се взираше в дребната крехка фигурка, в своята трагична вцепененост тя изглеждаше още по-изгубена и самотна в голямото легло. Та Виолен бе всъщност още дете. Злото я бе сполетяло, защото той не я бе опазил.

— Упоили са я с нещо, много е възможно изобщо да не е съзнавала какво става — каза Ниниан дьо Мариво, трогната от отчаянието, което прочете по лицето на своя първороден син.

— Благодаря за помощта ви — промълви Раймон, просто се чуваше с какво усилие произнася всяка дума. — Ще остана при нея.

— Но...

— Елате! — прекъсна я бързо графът и я издърпа леко от леглото. Погледите им се срещнаха и графинята се подчини с лека въздишка. — Ще ви изпратя камериерката, Раймон. Може да ви е от помощ, ако потрябва нещо.

Раймон не отговори на баща си, но поне не възрази. Спокойният, равен глас на графа беше в този момент единствената скала в морето

от отчаяние и самобичуване. По някое време Раймон се отпусна в едно от креслата, които Лаура бе приближила до леглото, и вдигна послушно болния си крак върху табуретката, която тя също не бе забравила да привлече.

Правеше всичко, без да откъсва нито за миг очите си от бялото като тебешир лице, без да пророни нито дума. Напрягаше цялата сила на волята си, за да ѝ внуши, да предаде на клетото ѝ замъглено съзнание, че всичко ще бъде наред. Че е в безопасност. Напразно се вглеждаше за някаква промяна, за някакво трепване поне, което да му покаже, че е успял да стигне до нея. Че някога ще може да стигне до нея.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бранеше се, съпротивляваше се, не искаше нощта да се превърне в ден. Плашеше се от светлината. Светлината заслепяваше очите ѝ, режеше като с ножове кожата ѝ, оставяше след себе си само тъпота и безчувственост, сякаш се намираше в някакъв друг свят, като в преизподня. Така ли изглежда пъкълът?

Виолен дьо Сен Хеде започваше да изплува мъчително бавно от чернотата, в която я бяха потопили упойващите треви.

Не искаше това събуждане. Примирила се бе със смъртта и сега, когато някакъв непримирим инстинкт ѝ нашепваше, че е все още жива, не желаше да приеме живота. За какво да живее?

Ала постепенно започна да осъзнава, че има тяло, да усеща с изострена чувствителност настъпилите промени в него. Безкрайната умора, която я бе налегнала през последните седмици, сега бе отстъпила място на пълно изтощение. Цялото ѝ тяло бе загърнато сякаш в тъпа болка, изтръпнало, нечувствително. Единственото остро усещане бе желанието да повърне, което с всяко вдишване ставаше още по-непреодолимо.

— Раздвижи се малко, но още не отваря очи... — Един далечен, познат женски глас. Звънък и млад... Виолен нямаше сили да мисли сега, чий беше този глас.

Някой докосна челото ѝ, сложи пръсти на пулсиращата вена на врата ѝ. Докосването я хвърли отново в безумен страх, в луда паника, един отчаян вик се изтръгна от гърдите ѝ, но се чу само глухо стенание.

— За Бога не я пипайте. Боли я, не виждате ли?

Настъпи мълчание. Какво правят? Виолен не смееше да отвори очи, но сетивата ѝ бяха насочени към онова, което ставаше извън нея. Лежеше в меко, топло легло, покривката беше мека... Въздухът имаше аромат на цветя и пчелен восък. Восъкът, с който лъскаха подове и мебели... Познаваше тази миризма, този аромат на лукс...

Главата ѝ бучеше, нажежени шишове сякаш се забиваха в мозъка ѝ, направеше ли и най-малкото усилие да събере мислите си. Действителността се смесваше с някакви кошмарно ясни видения. Дълбоко черни стени, трепкащата синя светлина на свещи, спиращи дъха благовония... Ръце, непознати ръце. Отвсякъде ръце, които се протягаха да я измъчват, да я късат... Искаше да тича, да бяга, но краката ѝ бяха тежки като олово, китките ѝ сковани от лед... Викът, който така дълго бе сдържала, се изтръгна най-сетне от гърдите ѝ — остър, ужасяващ, нечовешки вик, от който цялата къща потръпна.

Отново ръце. Нежни ръце, които я натиснаха леко назад във възглавниците. Странно бе, но можеше отново да движи крайниците си, да се брани отчаяно срещу това чуждо докосване! Нито Лаура, нито Раймон дьо Мариво бяха в състояние да я укротят. Лаура, защото нямаше достатъчно сили, а Раймон, защото сърцето не му даваше да я стисне достатъчно силно, та да може да я удържи.

— Какво става тук? Какво правите, за Бога? — Ниниан дьо Мариво се втурна разтревожена в стаята. — Пуснете я! Ще я изплашите до смърт, не виждате ли, че не е на себе си!

Енергичният тон моментално внесе ред в настъпилата суматоха. Този глас достигна дори до измъченото съзнание на болната. А и ръцете вече ги нямаше. Тя се отпусна на възглавниците и от това усилие вдигна за първи път клепачите си. Едно непознато лице се бе надвесило над нея.

Една красива жена, цялата в канелено кафяво... И косите канелени, леко посребрени. Нещо нежно и мило, някаква топла загриженост в светлите зелени очи... Виолен неволно въздъхна, като дете, което е плакало.

— Вие сте в безопасност, мадмоазел — каза дамата с мелодичен алт. — Няма защо да се боите, никой няма да ви стори зло. Елате, нека да ви оправя възглавниците... Така е по-добре. Да донесат ли нещо за пиене? Чувствате ли глад?

О, нямаше достатъчно сили, за да прецени. Виолен преглътна и сега вече осъзна, че гърлото ѝ е пресъхнало до болка.

— Жадна... — прошепна тя с сковани устни.

— Веднага. Почакайте, ще ви помогна...

Виолен не се възпротиви, когато жената обхвана раменете ѝ, и изпи на жадни глътки цялата чаша, която държаха до устните ѝ. След

това отново се отпусна назад и очите ѝ се затвориха.

— Спете, дете! Това е най-доброто за вас сега...

Виолен не чу тези думи. Ала когато отново изплува от талазите на дрямката и се огледа с укрепнали за света сетива, видя отново същата жена, седнала в дълбокото кресло до леглото. Дамата държеше пред себе си разтворена книга, но престана да чете, щом долови, че Виолен се размърда.

Тя остана мълчалива, докато Виолен разглеждаше с широко отворени очи витите колони, които поддържаха балдахина, познатата обстановка... Стаята на виконта. Изгубеният остров на нейната любов... Какво прави тук? Коя е тази дама? Облечена е в скъпи дрехи...

— Как... защо съм тук? Какво е станало? Можете ли да ми кажете? — прошепна Виолен.

— Доведе ви виконт дьо Мариво — отвърна дамата. — Той ви е освободил, или отвлякъл, ако искате...

Виолен закри очи с бледата си, почти прозрачна ръка. Раймон? Нищо не помнеше. Последното, което си спомняше, бе... О, Господи, не! Не иска да мисли за това! Само за това не.

— Искам да стана... — Тя се опита да се надигне, но изведнъж огромното легло се завъртя пред очите ѝ ведно с красивите си колони.

— Не бива да ставате, дете. Лежете си, това сега е най-важно. Отслабнала сте и сте замаяна. Но няма да е зле да хапнете нещо.

— Откога...

— Тук сте от две нощи и един ден. Не бива да се безпокоите. Всичко ще се оправи.

Знаеше си, че не е така. Но не възрази. Само затвори очи, но вече не от умора, а защото събираше сили, за да мисли логично. Имаше нещо, което трябва да каже на тази жена. Непременно, преди да е станало късно... Тя отвори очи.

— Раймон... Виконтът, тук ли е?

— Разбира се. Само крачи като тигър в клетка, изгаря от нетърпение да се събудите. Ще ми се разсърди, че не съм му казала веднага.

— Не!

— Не? Какво искате да кажете, дете?

— Той не бива да влиза... — Гласът на Виолен се скъса. — Аз... Не бива да ме вижда... Такава... Не, така... Моля ви, умолявам ви, закълнете се, че той няма да дойде! Моля ви!

Стори й се, че дамата се колебае, но после тя бързо кимна:

— Щом така искате...

Виолен пое дъх на пресекулки. Цялото й тяло трепереше. Трепереше от слабост и от страх, трепереше от срам и ужас. Тя потърси погледа на непознатата жена и имаше странното чувство, че зелените разтревожени очи прозират чак до дълбините на душата й. Виолен извърна глава.

Ниниан дьо Мариво все още не можеше да реши какво да мисли за Виолен. Остави на Лаура да придума господарката си да хапне поне няколко залька, и отиде да потърси съпруга си. Намери го да се разхожда между стените на живия плет.

— Можахте ли да научите нещо? — попита нетърпеливо тя.

Огънят в Тюйлери е бил потушен. Изглежда никой не знае точно какво се е случило. А единственото желание на Негово кралско височество е всичко да се потули и да няма скандал. Някои от слугите са пострадали, твърдят, че е изгоряла и жената, която е трябвало да принадлежи на Княза на мрака. Така че нямате основание да се безпокоите. Вашият буен син е извън всяко подозрение или поне онези, които допускат, че има пръст в тази работа, ще си държат езика зад зъбите.

— Къде е Раймон? — Майката на буйния син се озърна наоколо, като че ли очакваше той да изникне от зеления лабиринт.

— В библиотеката, пише нещо. Не иска да каже какво, но се рови там по цели часове. И така, мадам, каква е тайната, която се готвите да ми кажете, и която той не трябва да чуе?

— Наистина, Ив, не се отказвате от ужасния си навик да четете в мен като в отворена книга. — Ниниан дьо Мариво чупеше нервно пръсти, докато разказваше за Виолен.

— Сериозно ли го каза? Наистина ли не иска да го види? — се възря в нея недоумяващ съпругът й.

— Абсолютно! Питам се как мога да му кажа такова нещо! Той очаква да му благодари, не да го отблъсне. Но има и още нещо... което той не знае...

— Кажете!

Тя бе вперила поглед в ръцете си, но след това решително вирна глава и срещна тъмните очи на съпруга си.

— Акушерката каза, че тя очаква дете. Възможно е това дете да е от Раймон.

— И вие се съмнявате?

— Аз... Не зная. Не казах нищо на Раймон за това. Помолих жената да не споделя с никого...

— Постъпила сте мъдро — кимна граф дьо ла Шез. — Младата жена е тази, която трябва да реши на кого да съобщи. Ние не бива да се месим.

Графинята издаде някакво неопределено възклицание.

— Да не се месим? И казвате това точно вие? Дето сте най-големият специалист по това да пххате елегантните си пръсти, където не им е работа!

— В момента аз просто изчаквам, скъпа моя. Най-настойчиво съветвам и вас да направите същото.

Раймон погледна случайно през прозореца и видя родителите си, потънали в разговор. Видя как баща му се наведе над ръката на майка му, с онази негова тънка усмивчица в ъглите на устната му, която можеше да преобрази до неузнаваемост строгото му лице. Имаше чувството, че наблюдава тайно двойка влюбени и бързо извърна лице от прозореца.

Провлече крак обратно към масата. Някъде с крайчеца на съзнанието си установи, че претоварването на крака му в нощта на пожара не му се е отразило толкова зле, колкото се боеше. Раната още го болеше, кракът му бе отслабнал от дългото обездвижване, но сега ходеше по-лесно.

Едно от чудесата, които направи с него Виолен. Клетата му любима, болна и измъчена, без желание да отвори очи. Раймон посегна отново към перото, за да продължи работата си. Бе сключил сделка със съдбата. Ако изпълни молбата на Виолен ѝ изпрати на краля проекта за реформиране на армията, ще е изпълнил своята част от договора. Тогава съдбата ще бъде принудена да изпълни своята част — да превърне измъченото създание там горе отново в онази енергична и горда Виолен, която той обичаше.

Виолен погледна в голямото сребърно обръщащо се огледало на тоалетната масичка. Седеше неподвижно, без да продумва, докато Лаура решише косите ѝ. Само очите ѝ продължаваха да блестят като в треска, въпреки че външно се бе възстановила. Болките от нанесените рани ставаха все по-слаби, докато една заран се оказа, че са напълно изчезнали.

Бе напуснала леглото и се бе преместила в своя апартамент. Сега вече поне знаеше, че не можеш да тръгнеш да бягаш, без нито грош в джоба. Поне в едно нещо бе сигурна: никога, за нищо на света не ще повтори грешката да търси убежище в двореца на дукеса д'Орлеан. Но рано или късно, трябваше да се махне оттук. Въпросът беше къде?

Тя присви очи, загледана в отражението си в огледалото. Неуловимото було на тъгата правеше тава малко бледо лице да изглежда по-зряло, златистокафявите очи като че бяха станали по-големи. Непримиримата детинска гордост се бе закалила в стоманена несломимост.

Лаура забодде и последните фуркети в пищната китка от лъскави букли отзад на тила и провря между буклите лента от бледожълта дантела, точно с цвета на тюлената рокля, която бяха избрали за днес. Прозирна, лека рокля, каквато подхождаше за един от тези последни августовски дни. Деколтетото бе покрито с ефирен бял шал. Около кръста ѝ също бе завързана бяла панделка, чийто краища стигаха чак до земята.

Виолен просто недоумяваше как е възможно огледалото да ѝ показва просто една елегантно облечена, безгрижна млада дама. Образът на тази елегантно облечена, безгрижна млада дама. Като че нищо не е било! Защо не личи? Защо по лицето ѝ няма и следа от гаврите и мъченията, през които премина? Не виждат ли, че тя е все още опозорена, мръсна и жалка? Една евтина лека жена, изхабена и отвратителна, която не заслужава да живее.

— Колко сте красива! — възкликна Лаура и отстъпи крачка назад, за да се полюбува на своето творение. — Защо не поизлезете в градината на слънце? Такъв чудесен ден!

Както обикновено, Виолен не отговори. На Лаура се струваше понякога, че господарката ѝ се е превърнала в безсловесна кукла. Но тази кукла взе флакона с розова вода и напарфюмира китките си. След това вдъхна с примижали очи нежния им аромат. О, никога няма да се

насити на това ухание, то я спасяваше от другото, мускусното, което искаше да забрави. Не разрешаваше вече да слагат ароматни масла във ваната ѝ, не можеше да гледа пламъци, не понасяше да я докосват чужди ръце... И не напускаше апартамента си. Хапваше по нещо в стаята си, но повечето време седеше, взряна пред себе си.

„Започваш да полудяваш, Виолен дьо Сен Хеде!“ — смъмри се тя сама, след като камериерката я остави. Съзнаваше, че обърква Раймон, че озадачава родителите му и че е несправедлива към Лаура. Но не можеше да постъпва другояче.

Като по чужда заповед тя скочи и закрачи нервно из очарователния салон в зелено. Докосваше мебелите, плъзгаше пръсти по тапицерията и най-сетне се позадържа пред прозореца, обърнат към градината. Но очите ѝ не виждаха нито пъстрите мозайки от цъфнали цветя, нито успокояващата симетрия на парка, нито дори малкия древногръцки храм. Тя мислеше за Раймон дьо Мариво и неизплаканите сълзи изгаряха очите ѝ.

Категорично отказа да се срещне с него, не искаше да говорят, не искаше да го види. Не отваряше писмата, които ѝ пишеше. Измоли той да не прекращва прага на зеления апартамент. Караше Лаура да връща подаръците му, криеше се от очите му като прокажена. Раймон дьо Мариво трябваше да разбере, че Виолен, която бе любил някога, вече не съществува. Той можеше да я оплаква като мъртва, да си спомня прекрасните дни прекарани с нея, ала трябваше да разбере, че човек не може да върне назад колелото на времето. И колкото по-бързо осъзнае той това, толкова по-добре.

Би продала душата си на дявола, за да бъде още веднъж, един единствен път още в ръцете му, да чува гласа му, да се топи в целувките му. Тази упорита нейна любов бе единственото чувство, което беше все още живо в нея. Всичко друго си оставаше мъртво, унищожено завинаги през онази нощ на ужас и пошло насилие.

Тя не беше достойна. Не заслужаваше неговото внимание, а още по-малко неговата обич.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Така няма да стане, скъпа! Не ще ви позволя да се измъкнете така глупаво! Оставих ви достатъчно време, но би трябвало да знаете, че не съм от търпеливите.

Още при звука на този глас Виолен бе започнала да отстъпва назад, докато не опря гръб о голямата витрина. Добре че порцелановите статуетки, сребърните купи и скъпи кристали издрънчаха предупредително. В уплахата си тя сложи ръка на бродирания си корсаж, сякаш да задържи сърцето си да не изхвъркне.

На вратата на зеления салон стоеше Раймон дьо Мариво. Той отместил Лаура и с едно само движение я отпрати да си върви. Виолен го гледаше втрещено. Беше облечен в нов, тъмнозелен жакет със златни галони по илиците и по маншетите. Модерната кройка правеше виконта още по-широкоплещест, а комбинацията с прилепналите панталони до коляното, го правеше особено елегантен. Носеше бели чорапи, изпънати на масивните му прасци, върху зелените обувки просветваха златни токи. Черната му коса бе гладко сресана и приличаше на гарваново крило. В бялото дантелено жабо на ризата му просветваше смарагд.

Никога досега не го бе виждала толкова добре облечен. Войникът се бе превърнал в благороден кавалер. Защо? Чак дъхът ѝ секна, не можа да каже и думица в отговор на думите му.

Какво иска той? Да я порази със зашеметяващия си вид?

Да, точно това иска, но тя няма да се поддаде. Никога. За нищо на света.

— Това аз няма да позволя, моя малка дукесо! Няма да позволя камериерката ви да ми съобщава какво искате и какво не искате. Съветвам ви да се откажете от тези глупости и ще бъдем отново добри приятели.

Виолен трябваше да мобилизира всичките си сили, за да се откаже от опората на витринката, да му обърне тъничкия си гръб и да се запъти към най-близкия прозорец. Леко събраните на гърба плисета

на розовата ѝ рокля, се стичаха надолу в малък, едва загатнат шлейф. Стоеше неподвижна, не показваше с нищо, че го слуша. Облечените в коприна рамене не трепваха.

— Виолен, сърце мое! Какво ви е? — Той пристъпи към нея и я обгърна с топлите си силни ръце. Долавяше тръпките, които преминаха по тялото ѝ, но тя не направи опит да се освободи. — Простете ми, ако съм ви наскърбил с нещо преди, не съм имал такива намерения. Не знаех колко много означавате за мене. Едва след като изчезнахте, и ме накарахте да се замисля, разбрах, че не мога да живея без вас.

Виолен затвори очи. Само забързаното пулсиране на една малка вена на врата ѝ показваше, че е жива, че се вълнува.

— Обичам те, малка дукесо. — Изкусителният глас бе до самото ѝ ухо. В този глас трептеше цялата онази нежност, за която толкова бе копняла. — Ти си всичко, за което съм молил съдбата. Ти ми принадлежиш... Никой не може да те откъсне от мен. Моля те да станеш моя жена. Моля те да останеш при мен.

Дрезгав стон се откъсна от гърлото ѝ.

— Вие... Ваша жена? Вие сте луд!

Една лека усмивка и ръце, които продължаваха да стягат раменете ѝ.

— Какво толкова невероятно има в това? Просто стигнах до заключението, че това е единственият начин да те прикова до себе си.

Това интимно „ти“, което никога не прозвуча в часовете на тяхната близост, съвсем различно от другото „ти“, пренебрежително и недостойно... То именно откликна някъде дълбоко в самото ѝ сърце. Защо трябва да ѝ причинява още болка? Защо не ѝ спести това мъчение? Нима той не съзнаваше, че говори за жена, която вече не съществува?

— Виолен, моето гордо храбро момиче...

Нямаше с какво да се противопостави на силата, която я обгърна и властно притисна главата ѝ към кадифеното рамо. Виолен усети мъжкия аромат на дрехите му, като умираща от жажда тя се потопи в този аромат. Като обезумял от алчност крадец, който знае, че се рови в чуждо имане.

— Вече никой не ще ти причини зло.

Обещание. Упование... Колко хубаво би било да повярва. Но Виолен знаеше, че няма право на илюзии.

— Не!

Най-сетне този вик на отчаяние успя да разкъса омайващия капан на нежността. Виолен се откъсна от него и направи няколко крачки, за да потърси прикритие зад един висок стол.

— Не бива. Не бива да го казвате! Трябва да сте загубил разсъдъка си. Вие сте виконт дьо ла Шез, вие сте благородник от свитата на краля... Вие сте висш офицер на кралството. Вие не можете... да се ожените за мене.

— Разбира се че мога! И само не ми излизай с моите задължения и моето наследство. При Жофроя то ще е в добри ръце, в случай че баща ми реши, че не одобрява този брак. О, Виолен! Как може да допуснеш, че ще се съглася да разменя щастието си срещу каквото и да било на този свят? С тебе животът ми отново придоби смисъл!

Виолен се бе посъвзела. Лицето ѝ се отпусна, тя вирна брадичка, въпреки че гласът ѝ прозвуча дрезгаво:

— Не желая. Забравете ме, това е най-доброто, което можете да сторите. Оженете се за дама, която да бъде достойна за вас.

— По дяволите! Какви са тези надуты фрази? Държите се така, като че ли изобщо не сте ме чули, или пък смятате, че не зная какво говоря! — В гнева си Раймон отново бе преминал на учтивата форма.

— И наистина не знаете! Не мога да бъда ваша. Никога! Разберете го и ме оставете.

— И все пак трябва...

Преди да разбере какво става, младата жена се намери в обятията му. Столът се прекатури настрани. Целувката му, гневна и жадна, потуши всякаква съпротива.

Виолен потрепери. Отначало от страх и възмущение. Мислеше, че никога не ще може да понесе докосване на мъж, дори и неговото. Но тръпките се стопиха в топлина и сладост. Тялото ѝ не се съпротивляваше на тази властна, търсеца уста. Тялото ѝ, което бе оздравяло по-бързо, отколкото душата. Коварното предателство на това тяло накара Виолен да побърза да сложи край на тази игра, преди да се е предала напълно в негова власт.

Тя извика на помощ всичката си сила, за да се овладее, да издигне щита на студенина и безучастност, та да спре дори и един

разгорещен мъж.

— Но какво има? Не ме ли обичаш вече? Този най-малко очакван въпрос на оскърбено момче я разтърси като удар. От твърдата черупка на войника не бе останал и помен.

— Да, не ви обичам вече. — Говореше бавно, сякаш омаломощена от тежкото олово на лъжата. — Оставете ме да си отида. Вече няма смисъл.

— Ами тръгвай тогава... Върви веднага по... — Виконтът заекна и не доизрече гневното проклятие.

Недосегаема, мраморнобледна и безжизнено равнодушна, тя дори не помръдна. Една малка горда порцеланова статуетка, облечена в коприна, със свенливо сведени очи. Идеше му да я напердаши... Или да я вземе насила...

Не бе възможно сега нито едното, нито другото. Все пак той доизрече края на своята ругатня и напусна с едри крачки малкия салон.

Не би могъл да види, как Виолен рухна на колени и скри лице в ръцете си. Побеснял от яд, Раймон изтърча надолу по стълбите, готов да помете като буря всичко пред себе си. Всичко, но не и едрият мъж, на който налетя, не по-малко широкоплещест и мощен от самия него.

— Я виж ти! Не ни ли казаха, че сте зле наранен и едва ходите? Как преувеличават хората...

На Раймон бяха необходими няколко мига, за да познае чий е този леко подигравателен, развеселен глас. Не бе виждал зет си от сватбата им с Шантал, но Жан-Пол д'Обри не бе от хората, които можеш лесно да забравиш. До щастливия брак между него и сестрата на Раймон, Шантал дьо Мариво, се бе стигнало след такива невероятни трудности и фантастични перипетии...

Младата жена до рамото на Жан Пол д'Обри, която се взираше в него с невярващи зелени очи, бе истинско по-младо копие на майка им.

— Шантал! Откъде пристигате?

— Чудесен поздрав! Сега остава само леля Диан да получи обичайния си припадък, а баща ни да изреве, че смуцават следобедната му дрямка. Явно, че пречим... — Сестра му си оставаше непоправима! — Ами тогава да си вървим, Жан-Пол...

— Точно това няма да направите! — натърти Раймон и най-сетне прегърна красивата си сестра. — Радвам се да ви видя!

— Не останах с впечатление, че е точно така...

— Вината е другаде — предаде се Раймон.

— И чия по-точно?

— На една невъзможна, абсолютно неуправляема, твърдоглава, капризна и тъпа особа от женски пол!

В първия момент в очите на Шантал д'Обри припламна изненада, но след това, с всеки нов, изстрелян епитет, се развеселяваше все повече и повече.

— По дяволите! — извика тя съвсем неподобаващо на една дама. — Залагам джобните си пари, че си влюбен, скъпи ми братко! И кое е това невероятно същество, което успя да направи човек от ледената планина? Умирам да се запозная с нея!

— Но не преди да си се видяла и с останалите членове на семейството си, мила Шантал — намеси се закачливо графинята, привлечена от веселата врява. — Господи, Раймон! Как само изглеждаш! Какво е станало?

— Простете, маман, но ми се иска малко да по-яздя сега — отвърна съвсем изненадващо първородният ѝ син и бързо излезе от хола.

— И мисли да язди с този копринен жакет? — Шантал и съпругът ѝ последваха графинята в голямата приемна. — Не си спомням да съм виждала някога Раймон извън себе си... — продължи мислите си Шантал, докато бавно сваляше дългите бродирани ръкавици. — Какво е станало? Толкова е развълнуван, като че току що е установил, че се е влюбил в красивата Монтеспан, и ето ти сега неприятности, ето ти мълниците на кралската немилост!

— Ако благоволите да си поемете дъх и да дадете възможност на майка ви да каже нещо, навярно ще научите какво става, мила!

Жан-Пол д'Обри умееше да обуздава темпераментната си съпруга. Ниниан дьо Мариво побърза да се реваншира за този жест, като им разказа нещо, който те слушаха смаяни и ужасени.

Единственото, което Виолет чу, бе обичайната възбуда около нечие пристигане. Разтърчаха се лакеи, чуваха се разпорежданията на майордома и възбуденото чуруликане на баронесата. Опитва се да позвъни за Лаура, за да се осведоми, но после се отказа. Искаше да бъде сама. Да помисли. Появата на Раймон ѝ бе показала, че трябва да

побърза да вземе решение. Да се махне; Колкото е възможно по-бързо и по-далеч.

Добре. Но как да го осъществи? Кой би могъл да ѝ окаже помощ? Как да напусне този дом, без да стане отново жертва на мръсни попълзновения, след като не притежава дори дрехите на гърба си?

До вечерта все още не бе намерила изход. Едно леко почукване на вратата я извади от вцепенението. Реши, че навярно Лаура идва, за да я спаси от мрачните мисли. Виолен ѝ извика да влезе и отстъпи уплашено назад, когато разбра, че е сбъркала.

Една млада жена, може би в средата на двадесетте, елегантно облечена и невероятно красива. Кестеняво-червеникавите коси, без следа от пудра, бяха бухнали над едно нежно лице с големи зелени очи. Очите на Раймон и на графинята, неговата майка. Виолен не бе виждала повече дамата, след като се бе съвзела и станала от леглото. Още един член на семейството?

— Вие сте Виолен дьо Сен Хеде, нали? — Посетителката явно не се чувстваше ни най-малко притеснена. — Аз съм Шантал, сестрата на Раймон, графиня д'Обри, ако трябва да се представя официално. Любопитна бях да ви видя. Предпочитам винаги да си съставям собствено мнение.

Виолен направи почтителен реверанс и застана в мълчаливо очакване. Нещо в тази непосредственост на посетителката я плашеше.

Дори Франсин, която бе най-умната и най-самоуверената от сестрите ѝ, нямаше такова непринудено държане.

— Обичате ли брат ми?

В първия момент Виолен пламна, след това пребеля, сетне отново се изчерви, още по-силно. Тя само стисна устни.

— Намирате ме прекалено откровена? Съпругът ми също казва, че би трябвало да сдържам малко езика си. Но за мене всичките тези вежливи увъртания са досадни и ненужни. И така, обичате ли брат ми?

Виолен видя, че само с вежливо мълчание не ще може да се измъкне от този директен разпит. Тя се отказа от първоначалното си смущение и вдигна гордо глава.

— Той ли ви изпрати?

— Раймон? Значи не го познавате достатъчно. От малък Раймон не позволява друг да води собствените му битки. Дори и при

сблъсъците му с нашия баща. И щом му свалиха бебешката ризка, тръгна да доказва най-вече на баща ни, че може да бъде напълно самостоятелен. Раймон! Той ще предпочете да си строши врата, отколкото да се вслуша в нечий съвет.

Това описание толкова подходдаше на мъжа, когото обичаше, че Виолен за миг се отърси от изкуствената си сдържаност и си позволи да се усмихне. Усмивка, в която Шантал намери отговора на загадката, какво намира брат и в това хубаво, но твърде сериозно и затворено момиче.

— Обичате го, виждам. — Сама си отговори Шантал, без изобщо да забележи, че Виолен все още мълчи. — И защо тогава този ваш любим излетя като бесен към конюшните, та да съсипе от умора някой жребец?

— Той? — Виолен най-сетне отвори уста. — Той не бива да язди още! Раната още не се е затворила! Това е безумие! Трябваше да го спрете!

— Това ли е начинът, по който разговаряте и с Раймон? — изпъшка театрално Шантал д'Обри. — Не отговаряте на нито един въпрос, а когато благоволите да отворите уста, говорите за всичко друго, но не и за онова, за което са ви попитали. Сега не се чудя защо е бесен.

Виолен реши, че трябва да накара своята посетителка да смени тона.

— Простете, но аз вече нямам нищо общо с виконт дьо ла Шез. Сега вече не е необходимо да се грижа за здравето му. Никога не ще забравя, помощта, която той ми оказа, но възнамерявам, щом се открие някаква възможност, да напусна Париж и да се върна в моя край. Това е всичко, което мога да ви кажа.

Шантал д'Обри разбра, че я отправят, и то по възможно най-изискания начин. Когато влезе в библиотеката при останалите членове на семейството, тя все още не се бе съвзела напълно от този шок.

— Едва не ме изхвърли! — разказваше тя напълно объркана. — Надменна като кралица! Какво ще правим с това момиче? Нима ще я оставите да живее в зеления апартамент, докато съвсем подлуди Раймон?

Въпросите бяха отправени към граф дьо ла Шез. Напълно спокоен, графът си наля чаша вино от кристалната венецианска

гарафа, непроницаем като Виолен.

— Изглежда че тя притежава забележителната способност да изкарва от равновесие цялото ни семейство — установи той невъзмутимо, като плъзна поглед от Шантал към възбудената си съпруга и смутения си зет. Раймон все още се губеше някъде.

— О, Ив, какво смятате да сторите? — Дори Ниниан дьо Мариво, която обикновено не чакаше друг да взима решения вместо нея, сега се обърна безпомощно към съпруга си. Сама не знаеше какво чувства към Виолен. Беше ѝ ядосана, защото Раймон я обичаше, а тя само го нараняваше. От друга страна, изпитваше състрадание към нея, трогната от злощастната ѝ участ. И все пак, все пак се съмняваше в любовта ѝ към Раймон. За едно бедно момиче, което е решило да заложи доброто си име и да стане негова метреса, Раймон бе богат улов. Това нейно поведение можеше да е просто един рафиниран ход, за да пипне сина ѝ.

Графинята избягваше контактите с малката, страхуваше се, че смесените ѝ чувства лесно могат да проличат. Виолен не би трябвало да усети, че в лицето на графиня дьо ла Шез не ще срещне доброжелателка... А освен това се появи и тази история с детето, което трябва да дойде. Дали това бе дете на Раймон? От ден на ден се отнасяше все по-скептично към този въпрос.

Граф дьо ла Шез остави празната си чаша и се усмихна успокоително на разстроената си съпруга.

— Какво ще сторя? — повтори той бавно въпроса ѝ. — Мисля, че ще оставя нещата да следват своя ход и няма да си горя пръстите в огъня. Както изглежда, и съпругата ми, и дъщеря ми забравят, че точно те двете надали биха могли да служат за пример на послушание, когато става дума за любов. Сериозно ли мислите, че Раймон или неговата малка горделивка биха приели нашите съвети?

Дамите останаха странно мълчаливи, а графът се усмихна многозначително на зет си.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Вече сте напълно здрава, мадам. Засега нямате нужда от мене. По-късно...

Баба Фантин, акушерката, която бе помогнала на Виолен да се възстанови след онази нощ в Тюйлери, се усмихна майчински на младата жена. Често бе идвала оттогава, по-често дори, отколкото бе необходимо. И от симпатия, а и защото графът така щедро се отплащаше за услугите ѝ. А и умираше от любопитство да види какво ще стане сега в този изискан дом, след като вече знаеше, че пациентката ѝ не е никаква щерка на графа, а любовница на сина...

— По-късно? — повтори Виолен, предизвикана от многозначителната усмивка на акушерката. Тя харесваше баба Фантин. Кръглото червендалесто лице под бялото боне ѝ напомняше за онези тантурести селянки на пазара в Авранш, които предлагаха своите пилета, яйца и ябълки. Почтени, отрудени жени, чиито здрави ръце изхранваха многочисленните им семейства. — Какво искате да кажете?

— Е, няма да е по-рано от Светла неделя... Ако всичко върви добре, няма да имате нужда от мен преди да дойде детето.

— Детето? — безсмисленото повтаряне на думата само подчерта пълното смайване в големите светлокафяви очи.

Баба Фантин смръщи чело.

— Какво се чудите? Не знаехте ли? Хубава работа! Поне промените в тялото си не усетихте ли? Не се ли усетихте, като ви го няма месеца?

Виолен се привдигна от леглото.

— О, Сен Мишел! Не! Не съм! Защото... — тя млъкна и запуши с длан устата си.

— Е, де! Какво има толкоз! Съберат ли се двама души, то си е нещо нормално... — занарежда акушерката успокоително. — Децата така идват на този свят. Дори и в най-добрите семейства.

— Не знаех... — Виолен отново не намираще думи.

Сега вече баба Фантин направо се ядоса от чак пък такива преструвки.

— Трябва да сте заченали някъде в началото на лятото. Престанат ли месечните женски бели, това си е най-сигурният знак. Къде сте расла? Никой ли не ви е казвал за тия работи? Нямаше ли майка или друга някоя жена около вас?

Виолен си спомни за старите, обрасли с мъх стени на замъка, за смътните намеци на Франсин, за ъ баща си, който се интересувахе само от своя лов и от отдавна забравени битки...

— Останахме със сестра ми Франсин, но тя постъпи при кармелитките преди да навърша тринадесет. А след това живеях с баща си, сами двамата. Сама вършех всичко, имахме само един стар слуга.

— Клетичката! — Акушерката прегърна майчински Виолен. — Види се, по-добре ще е било да си бяхте останали там, при татко ви. Не се напуска така дом, сам самичка...

Виолен замълча. Какво можеше да каже? Че не е имала друг изход? Тя търпеливо изчака жената да си тръгне и — като че щеше да се задуши — въздъхна бавно и дълбоко, и изпъна гръб. Отчаяното решение да бяга от тук, да се махне, сега вече бе взето вместо нея от друга, по-висша инстанция.

Тя носеше в тялото си един нов живот. И точно в това нейно омърсено тяло, което тя мразеше, което искаше да унищожи!

Виолен неволно сложи длани на корема си. Ето какво било това напълняване, за което тя обвиняваше застоялия си живот и подносител с храна, която непрекъснато принасяха. Затова протестираше толкова и се оплакваше, когато Лаура продължаваше да стяга корсета на старите мерки. А и гърдите й...

Вътре в нея растеше един нов човек. Детенце, което ще може да притисне до себе си, както правеше с бебето на Елен. На което ще може да даде цялата си любов, която мислеше, че е изгубила завинаги. Да, сега вече трябваше да побърза. Преди Раймон да е научил нещо за това.

Работният кабинет на граф дьо ла Шез бе на партера. Широките остъклени врати водеха направо в градината. Въпреки че беше началото на септември, в този блестящ слънчев ден те стояха широко

отворени. Навън бе топло, птичето тържество в храстите и живия плет не стихваше. Неуморното чуруликане и цвърчене се сливаше със скърцането на перото. Ив дьо Мариво пишеше нещо задълбочено.

Виолен пое стаено дъх, вдигна ръка и почука на тапицираната врата. Един звучен глас разреши да се влезе и, събрала целия си кураж, тя отвори вратата. Беше виждала бащата на Раймон само отдалече, когато графът се разхождаше със съпругата си в градината.

Той вдигна глава и я погледна. Приликата със сина му беше наистина поразителна. Само че тук атлетичната фигура изглеждаше малко по-суха. Косите на слепоочията бяха посребрени. Очите също бяха други, дълбоко черни, толкова тъмни, че зениците се сливаха с ириса. И с това разликите свършваха.

— Ваша милост! — промълви Виолен тихо и направи изискан почтителен реверанс. — Бих искала да ви отправя една молба.

Графът стана и се приближи към нея. Наведе се, повдигна я да се изправи и вдигна ръката ѝ към устните си.

— Виждате ме радостен, мадмоазел дьо Сен Хеде, че най-сетне се обръщате към мен.

Смутена от подчертаната вежливост, Виолен не смееше да вдигне глава. Лека руменина се плъзна по бледите ѝ страни, преди да вдигне очи. Не, в това изрязано лице с изражение на сокол, нямаше скрита ненавист, нямаше отблъскването, от което се бе страхувала.

— Не е необходимо да бъдете учтив с мене — каза Виолен с укрепнал вече глас и изпъна рамене като войник, готвещ се да влезе в бой. — Бих искала да ви предложа... една сделка. Предполагам, че и вие окачествявате като недопустими намеренията на виконта да се ожени за мене. Вие положително имате вече планове да свържете семейството си с други високопоставени хора...

— С момиче от стара благородна фамилия... — продължи думите ѝ графът.

— Именно. — Червенината по лицето на Виолен стана на петна, за един кратък миг само очите ѝ се замъглиха. — Аз съм готова да си отида, за да не съм пречка в осъществяването на вашите планове. Но трябва да призная, че... ми липсват средства, за да го сторя. Бих искала да се завърна в моя роден край. Авранш е достатъчно далеч от Париж и имате моята дума, че ще остана завинаги там.

— Ако съм ви разбрал правилно, вие искате да финансирам това ваше пътуване и да ви осигуря средства, за да можете да живеете там прилично?

Виолен закърши нервно пръсти. О, Сен Мишел, сега вече трябва да се откаже от своята гордост. Сега става дума за детето ... Нейното дете не бива да гладува.

Тя събра сили и впери поглед в графа. Той целият бе облечен в черно, само ризата бе бяла, а също и дантелените маншети. Раймон сигурно бе наследил от баща си това предпочитание към черния цвят.

— Виконтът поръча за мене много и твърде скъпи дрехи. Те могат да се продадат. И ако вие ми дадете съвсем малка част от тези пари, това вече ще е голяма помощ. Простете, но аз наистина съм бедна. Земите на баща ми бяха прибрани след смъртта му от короната. Нямам с какво да живея. В Авранш имам само една сестра, омъжена за един от арендаторите, и те не притежават кой знае колко.

— Защо не желаете да се омъжите за Раймон? Това би ви освободило от всякакви грижи.

Въпросът я порази като внезапен изстрел. Цялата кръв се отдръпна от лицето ѝ, за да отстъпи място на мраморна бледност. Виолен си пое дъх — по-скоро изпъшка — сетне вирна глава толкова рязка, че няколко къдрици се изсипаха на рамото ѝ. Върху бледожълтия воал на деколтето заискриха червеникавокафявите им пламъци. Дори графът се сепна възхитен от тази очарователна комбинация от горда непреклонност и неосъзната съблазън.

— Добре, ваша милост. Виждам, че искате да кажа всичко — звънна гласът ѝ ясен и сладък. — Добре... Ето... Аз съм потомка на славен и благороден род. Не от името си трябва да се срамувам, а от собствената си глупост. Дойдох в Париж с наивната вяра, че най-голямата ми сестра, която е омъжена богато тук, ще може да ме приеме в своя дом след кончината на баща ни. От писмата ѝ съдех, че това сигурно ще е напълно възможно. Оказа се всъщност, че тя е съпруга на някакъв сервилен писар, който се подвизава в Тюйлери, а е оставил семейството си да мизерства в някаква дупка на Рю Шапон. Останалите ми сестри са в манастир, само една от тях, вече ви казах, е омъжена за селянин. Ето как всички потомки на Сен Хеде станаха или монахини, или просякини. Но това съвсем не е всичко. Любезният ми зет писаря се погрижи да ме настани като прислужница при мадам

Хенриет д'Орлеан. Прибираще цялата ми заплата, като че бях робиня... И в моето отчаяние виконтът се появи като... Да, той дойде да ме отведе със себе си, като черния благороден рицар от приказките. Знаех какво правя. Знаех че се отказвам от честта си, ала моята любов бе по-голяма от всякаква чест. Вие познавате сина си. Знаете, че той заслужава всичката обич на този свят, но и всички почести, на които може да се радва един високоблагороден мъж... Не бива от погрешно разбрано ... влечение към една жена, сама пренебрегнала доброто си име и озлочестена от разюздани царедворци, той да се откаже от истинския си живот. Не съм и помислила, че мога да разчитам на някакво бъдеще с него. Приех да дойда, само и само да съм близо до него. А сега настъпи моментът, в който трябва да заплатя за това.

Виолен се бе разгорещила. Говореше все по-пламенно, все по-страстно и това придаваше на изстраданияте ѝ думи още по-голяма убедителност и драматизъм. Горчивината на това признание, отчаяната гордост, скрита в него, развълнуваха мъжа срещу нея.

— Баща ви е починал... — повтори той. — Значи няма човек, който да ви наложи волята си?

— Единствено кралят — отвърна гордо Виолен.

— Добре, така да бъде — отвърна кратко граф дьо ла Шез.

Виолен премигна, опитвайки се да схване смисъла.

— Не ви разбрах?

— Ще се подчините на кралската воля. Кралят е ваш господар, той трябва да реши съдбата на последната издънка на неговите васали Сен Хеде.

— Какво говорите? Това е... Смятате ли наистина, че Негово величество няма други по-важни дела та ще се занимава с нищожество като мене.

— Човекът, който ви озлочести, е собственият му брат.

— Никога няма да ми повярват.

— Подценявате нашия господар — възрази живо Ив дьо Мариво. — Млад е, но е умен и твърде способен владетел. Вие не съдете по фриволното му отношение към дамите. Впрочем, вие сама доказахте, че не мислите така. След като сте посъветвали Раймон да се обърне към самия крал. Признавам, това беше майсторски изигран ход, за да го изтръгнете от неговото смешно самобичуване и да го тласнете към по-достойна цел. Дължа ви благодарност за това. Вие успяхте толкова

дипломатично да накарате нашия син да забрави раните, нанесени му от войната и от собствената му гордост. Навярно разбрахте, че Раймон представи вече бележките си. А тази сутрин вече пристигна поканата за аудиенция. Нашият господар предлага предложенията на виконта да бъдат обсъдени съвместно с неговия военен министър.

— Не зная! Не знаех... Не разбирам....

Виолен се презираше за това заекване. Радваше се заради Раймон. Никога не се бе съмнявала в способностите му. Знаеше си, че идеите му ще срещнат отклик. Ала другото, другото, за което спомена графът...

— Никой не ще ви принуди — каза изведнъж той, прочел сякаш мислите й. — Дайте ми една седмица, мадмоазел дьо Сен Хеде. Ако дотогава кралят не поиска обяснение, готов съм да изпълня всяко ваше желание.

Една седмица. Присъдата се отлагаше с една седмица, в която ще може все още да чува поне гласа на Раймон, да вижда фигурата му отдалече. Една седмица до раздялата завинаги. Милост, за която не бе молила, но която изпълни сърцето й с благодарност. Съзнаваше ли графът какво означава за нея тази седмица, която той така строго определи?

Сепната от въпросителния му поглед, Виолен сведе бързо клепки.

— Една седмица, Ваша милост. Но нито ден повече.

— И вие сте сигурна, дете, че не желаете ...

— Не! — прекъсна го непристойно рязко тя. Остротата на този отказ разкъса сякаш силата на волята й. Думите й прозвучаха като вопъл. — Намерете за него едно добродетелно момиче. Намерете му някоя, която ще го обича така, както аз го обичам.

Тя изтръгна ръката си от неговата и излетя навън. Сълзите я заслепяваха, неспособна да продължи този мъчителен проклет разговор, който превърна целия й свят в съсипия.

Графът остана загледан след нея. Дълбока въздишка повдигна гърдите му. Поглади с ръка слепоочията си и точно, когато тръгна отново към писалището си, съзря в рамката на вратата съпругата си. Лицето й бе разстроено, и в нейните очи имаше сълзи. Тя повдигна грациозно поли и влезе.

— О, Ив! Ужасно се срамувам. Бях жестоко несправедлива към тази млада жена... Ужасно! И в мислите си, и в думите си...

— Да, скъпа, зная.

— Откъде...

— Откъде го зная? Не смятате ли, че през изминалите тридесет и повече години съм имал известна възможност да ви опозная, мадам?

Графинята нямаше настроение за закачки. Трогателната изповед на Виолен я бе разстроила.

— Как можахте да я оставите да си тръгне така, Ив? Тя е отчаяна.

— Отчаяние, съчетано с опасна, разрушителна гордост. Аз самият го почувствах, а и моят пратеник, който се върна от Авранш, само го потвърди. Моля ви, успокойте се.

— Не мога да се успокоя — отвърна съпругата му буйно. — Питам се как може да бъде разсечен този гордиев възел. Боя се, че тя ще предпочете да умре от разбито сърце, отколкото да отстъпи. Дори не спомена за детето...

— Търпение, сърце мое. Ще трябва да търсим начин, достоен, за една толкова очарователна, ала изключително твърдоглава дама. Ще ми се доверите ли, като оставите всичко на мене?

— Принудена съм да го сторя. Не виждам как иначе... — Найсетне съпругата му склони да бъде прегърната. — И все пак отвратително е от ваша страна — добави тя галено. — Само давате неясни обещания, без да ми кажете нито думичка повече...

— Може би защото — гласът на графа прозвуча глухо, сякаш говореше на себе си, — защото някъде дълбоко в сърцето си се боя малко от тази раздирана от гордост млада жена. Като си помисли човек, че от нея зависи дали Раймон ще бъде щастлив или нещастен! Нито за миг не съм се съмнявал; че синът ни никога не би се влюбил в незначителна жена. Ала този път безспорният му талант да се забърква в трудни положения, е сътворил истински шедьовър.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Очите на Виолен Препрочитаха отново и отново писмото, натегнало от кралския печат. Да... благоволява, височайша покана... Тя се взираше в калиграфски орнаментираните велеречиви слова... Високоблагородната дама дьо Сен Хеде е поканена на аудиенция днес в Лувър. Няма грешка. Лаура остана като вкопана, когато чу за това, а след това се втурна да гласи господарката си за невероятното събитие.

Сега младата жена се взираше в огледалото. Резултатът правеше чест на камериерката ѝ. Над бухналите фусты бе облечена първата, долната рокля от тежка коприна, играеща в шанжирани отблясъци от виолетово и тъмносиньо. Върху тази първа рокля бе облечена втората — отворена отпред до колената, от матово златиста дантела. Дълбоко изрязаният корсаж от синьо-виолетовата коприна пристягаше плътно тялото ѝ. О, този път Лаура изобщо не обърна внимание на протестите ѝ и пристегна талията ѝ най-безмилостно. От ръкавите извираха златисти дантелени рюшове, същата дантела се къдреше като златна рамка около голямото деколте.

Шедьовър на шивашкото изкуство обаче бе пластронът, който Лаура сръчно закрепя към предницата с помощта на игли, обсипани с аметисти. Бродерията напомняше истински филигран от златни цветя, в чашката на всяко от тях тъмнееше аметист. Тъмната коприна на първата рокля контрастираше със златистите дантели около деколтето, което твърде щедро разкриваше алабаστъра на гърдите ѝ. Златно колие от аметисти правеше кожата ѝ да изглежда прозрачна, осветена сякаш от вътре.

Лаура бе вдигнала червено-кафявите букли високо на самия ѝ тил. Какво умение бе вложила само, та тъничката къдрица, която бе измъкнала умело от косите ѝ, да изглежда небрежно изплъзнала се върху рамото ѝ. Ала най-рядката скъпоценност върху това сериозно лице бяха прекрасните големи очи с цвят на пчелен мед.

— Ах, ветрилото! — Лаура го подаде на Виолен. — Сега вече е добре. Никога не сте била толкова красива!

— Наистина, чудесна работа, Лаура! — разнесе се женски глас откъм вратата и Виолен подскочи.

На прага бе застанала Ниниан дьо Мариво, графиня дьо ла Шез. Прекрасна в церемониалния си тоалет, цялата в зелено и сребро, косите прибрани в тънката сребърна паяжина на мрежата. Графинята носеше най-прекрасните диаманти, които Виолен бе виждала някога. А Нейно кралско височество, дукеса д'Орлеан притежаваше фантастични бижута...

— Мадам! — Виолен се сниши в дълбок реверанс. Изпитваше страх от майката на Раймон, сама не можеше да определи защо точно. Може би защото самата тя никога не бе имала такава майка... Или защото не можеше да понесе, че графинята я презира...

— Изглеждате прекрасно, мадмоазел дьо Сен Хеде — каза мило графинята в настъпилото мълчание. — Мисля, че е време да вървим. Негово Величество надали би одобрил, ако го накараме да ни чака.

— Да ни? — Виолен не успя да каже повече.

— Разбира се. Необходима ви е придружителка. Някой трябва да ви представи. Не сте омъжена, явявате се и без член на собственото ви семейство. Моля ви да ми позволите да ви съпровождам аз.

Виолен преглътна. Отлично разбираше каква необикновена чест ѝ оказва графинята. Самото присъствие на графиня дьо ла Шез означаваше вече признание. Защо такова благоволение?

— Елате! — Тихата подкана прозвуча като заповед.

Виолен се съвзе, вдигна глава, замижа за миг, за да се концентрира, и тръгна към майката на Раймон.

— Готова съм — каза тя кратко.

С изключение на неколцина лакеи и дежурния майордом двете разкошно облечени жени не срещнаха никого. За щастие, Виолен не подозираше, че зад една предпазливо откrehната врата я наблюдават зорките очи на Шантал д'Обри и на Диан дьо Мариво. Шантал, изключително доволна. Диан — както винаги критична и мърмореща.

— Не разбирам защо Негово величество ще кани на аудиенция тази особа! — избухна баронесата, когато разкошната карета се отдалечи. — Не вярвам да търси ново попълнение за сбирката си от достъпни хубавици...

— За Бога, мадам! Говорите за жената, в която е влюбен брат ми! — възмути се Шантал и изгледа ядно леля си. — Раймон надали ще се

зарадва, ако ви чуе как говорите за нея. Мислите ли, че майка ми би приела да придружава една жена със съмнителна репутация?

До подобен извод стигна и Виолен, която през булото на полуспуснатите си ресници наблюдаваше майката на Раймон, продължавайки да се пита, защо графинята ѝ прави такава чест. От сутринта още я обсипваха с внимание и разкош. Тази ослепителна официална рокля, обувките, с обсипани с аметисти токове. Всичко — ветрилото, малката избродирана със златна сърма чантичка на колана ѝ, и това безценно колие...

Да, ето съкровища, които биха стигнали не само да заплати пътуването си до дома, но и да живее прилично дълги години. Защо бе това разточителство? Нито граф дьо ла Шез, нито съпругата му правеха впечатление на хора, които биха се хвърлили в необмислени неща.

— Чувствам се като врабче, накичено с чужди пера — изтърси тя, седнала срещу майката на Раймон в парадната карета. — Дали трябва да представим на Негово величество една Виолен дьо Сен Хеде, каквато не съществува?

Графинята ѝ се усмихна окуражително.

— Кралят държи изключително на етикета. Би сметнал за неуважение към собствената му личност, ако една млада дама, протежирана от мен, се появи пред него, облечена в сукно.

— Но защо правите това? Защо?

— Защото стигнах до убеждението, че го заслужавате — отвърна Ниниан дьо Мариво, а след това тихо добави: — Може би, защото в някакво ъгълче на сърцето ми ми напомняте за една друга млада жена, която преди много години пристигна в Париж, за да намери своето щастие. Без багаж, само с една красива сестра, която се надяваше да я задоми добре. Навремето онази млада жена направи много неща, недопустими нито за тогавашните добри нрави, нито за благоприличието...

Виолен инстинктивно разбра, че графинята говори за себе си. Не посмя обаче да попита, а и нямаше време, защото бяха стигнали целта си.

Лакей в кралската ливрея отвори почтително вратичката на каретата. Графинята слезе първа, последвана колебливо от младата си

спътничка. Толкова пъти бе препрочела писмото от двореца, а все още не можеше да повярва, че всичко това е истина.

Високите зидове, които ограждаха просторния двор на старата кралска резиденция, ѝ се сториха като затвор. Испита ужас, като си помисли, че е достатъчно само да мине по голямата галерия, за да стигне до онова крило, граничещо с реката, и да попадне в Тюйлери... В онзи дворец, който ѝ се бе видял отначало приказно разкошен, а сетне бе разрушил живота ѝ завинаги.

— Елате! Очакват ни! — Графинята откъсна Виолен от мислите ѝ и заизкачва самоуверено мраморното стълбище към официалните зали, без да обръща внимание на любопитните погледи, които ги проследиха.

Тя поздравяваше любезно някои от красиво облечените дами и кавалери, ала с никого не се спря. Виолен се възхити от невъзмутимото ѝ присъствие в този дворец, от лекотата, с която се ориентираше из безкрайните коридори и зали, преди да се озоват пред граф дьо ла Шез, в претъпканото с придворни и лакеи предверие към кралските салони.

Неочакваната му поява успокои младата жена повече от всякакви слова. Онзи техен разговор, тяхното споразумение, фактът, че не се бе опитал да търси аргументи срещу решението ѝ, я бяха убедили, че може да му се довери. Една увереност, която сега избликна в откритата, естествена и радостна усмивка, с която го дари, когато графът се наведе и над нейната ръка, след като бе целунал ръка на съпругата си.

— Очакват ви — каза той и кимна към украсената със златни орнаменти двукрила врата. С едно движение той поспря за миг съпругата си. — Надявам се, само, да остане сериозна, когато кралят я заговори. Усмихне ли се, за нищо не гарантирам. Когато е сериозна, изглежда чудесно, ала усмихне ли се, е неотразима. Трябваше да я предупредя да не се усмихва...

— Направихте всичко, което можяхте. Останалото е в ръцете на Негово величество и на нашата упорита красавица. Не ни остава нищо друго, освен да се молим — прошепна съпругата му и тръгна след Виолен.

Един лакей разтвори вратите и до тях достигна екналият глас на дворцовия церемониалмайстор:

— Техни благородия графиня дьо ла Шез и мадмоазел дьо Сен Хеде!

Виолен се бе вторачила в скъпия килим, греещ с всички цветове на Ориента. Той погълна шума от стъпките на краля, който се приближи да пресрещне своите посетителки. Спазвайки дворцовия етикет, те чакаха той да ги заговори.

Но кралят не бързаше. Искаше непременно да покаже удоволствието си от вида на двете красиви дами. По-възрастната — в рокля според дворцовия церемониал, с неотразимия чар на истинска аристократка. По-младата — свенлива и изящна, със съвършена постановка на стойката, която дори в реверанса, запази вродената си гордост.

— Ние ви благодарим, графиньо — обърна се той към графинята и я повдигне да се изправи. — Чуваме, че вие отново оказвате помощ на своя крал там, където всъщност той би трябвало да се намеси. Заставаме пред вас като ваш покорен длъжник, мадам!

— Ваша най-предана слугиня, господарю! — усмихна се графинята. — Ще ми позволите ли да ви представя дамата Виолен дьо Сен Хеде, чийто баща, маркиз д'Авранш, е бил един от вашите най-верни служители?

— Ние сме възхитени, мадмоазел! — обърна се кралят към Виолен.

Младата жена се осмели да вдигне клепачи. Озова се очи в очи с един очарователен и любезен младеж, царствено изправен, така че изглеждаше по-висок, отколкото бе в действителност. Тя нямаше представа какво му е казано за нея, ала смущението, което заля с лека руменина страните ѝ, я правеше прекрасна. Кралят моментално забрави дистанцията и пусна в ход огромния си личен чар.

— Достойно за съжаление е, че едва сега научаваме за кончината на вашия баща, мадмоазел! — Людовик Френски плъзна поглед на ценител по крехката фигура, облечена в теменужено и злато. — Беше ни казано също така, че за беда работите на господин баща ви не са били в удовлетворително състояние напоследък...

— Баща ми беше болен. — Виолен се опита да даде някакво обяснение. — След нещастен случай, при лов. А след това дойдоха безредиците в нашия край и...

— Информирани сме най-обстойно — прекъсна я кралят. Виолен трудно би могла да си обясни откъде би могъл кралят да знае подробности за баща ѝ, който живееше напълно изолирано и отхвърляше с болезнена гордост да приеме помощ от някого. — Знае се, че ленна обязаност на един сюзерен е да се грижи за своите васали, за техните свободни селяни и арендатори. Колко жалко, наистина, че бунтовете в миналото доведоха до съсипия много от нашите провинции! Но ако от това мрачно минало се възроди ново, велико и силно кралство, ние ще разчитаме повече от всякога на вярната служба на нашите благородници.

Виолен слушаше объркана, напразно търсейки да проумее какво иска да каже кралят с тази реч. Та прословутите ленни права и имоти на баща ѝ се състояха само от едно име, от няколко порутени стени и от илюзията за мощ и влияние. Нито арендатори, нито села, от които да се получава някакъв доход.

— Научаваме, че няма мъжки наследник и другите ви сестри са омъжени или са монахини. Вие сте последната Сен Хеде, която носи това древно и славно име...

Кралят замлъкна многозначително и Виолен, подтикната от сериозния и спокоен тон, се осмели да се обади смирено:

— Оставям съдбата си в ръцете на Ваше величество.

— Ще го направите ли наистина? — Младият крал посегна и хвана тънките пръстчета на Виолен. Той я притегли по-близо до себе си и Виолен усети тръпчивия парфюм на дрехите му, подвластна на притегателната сила на това царствено присъствие.

Колко странно, че една и съща майка бе могла да роди двама толкова различни мъже като Людовик и неговия извратен брат Филип!

Сега кралят се наведе и целуна ръката ѝ. За един кратък миг пред очите ѝ бе само неговата гъста кестенява коса, без никаква пудра.

— В такъв случай, мадмоазел дьо Сен Хеде, позволете ни да ви съобщим решението на вашия крал. Наша воля и наше желание е името Сен Хеде да възвърне отново своя блясък. Ще получите от нас средствата, необходими за това. В тази грамота са посочени селата и земите, които се придават към нашето графство Сен Хеде. Има още нещо: вие сте очарователна, мадам, но сте само една слаба жена. Необходима ви е мъжка помощ, за да управлявате тези имоти. Помощта на мъж, доказал във война и мир своите вярност към

короната. Нашата благодарност ни повелява да възнаградим заслугите на този мъж. А наша воля и желание е да ви видим омъжена за благородник, който да застъпва правата ви, да осигури вашето бъдеще, да направи така, че да се заличат раните от миналото и да ви покаже, че вашият крал се грижи за вас.

Приповдигнатите, необичайни слова изпълваха Виолен с неопишуема радост, и същевременно всяваха в душата ѝ някакъв безимен ужас.

— Ваше величество желае да се омъжа? — каза тя почти без глас.

— Смятаме, че ще приемете съпруга, който ви избрахме, така покорно, както и останалите наши решения, мадмоазел дьо Сен Хеде. — Тонът бе категоричен. Людовик Френски не би позволил възражения. — Ние ви даваме съпруг, комуто сме безкрайно задължени. И за храбростта му в битките срещу враговете на Франция, и за неговите усилия да направи още по-големи услуги на своя крал в желанието му да изгради новата си мощ. Даваме ръката ви на Раймон дьо Мариво, виконт дьо ла Шез, комуто с този брак даваме титлата маркиз д'Авранш. Позволете ни да ви поднесем нашите поздравления за този брак. Надяваме се, че не ще лишите погледа ни от вашето лице и разчитаме маркиз д'Авранш и съпругата му да бъдат чести гости в нашия дворец.

Наистина не съществуваше и най-малка вероятност Виолен да се усмихне на този мъж, който се намесваше така господарски в живота ѝ, просто издаваше заповеди и не се съмняваше ни най-малко, че тя ще ги изпълни най-покорно, преливаща от благодарност. Светлите ѝ очи го гледаха толкова уплашено, че кралят се видя принуден да я успокои.

— Виконтът ни увери, че ви е любовно предан... Съмнявате ли се в това?

— Не, естествено... Не... Ала... — Виолен млъкна. Никога не би допуснала, че Раймон ще се възползва от властта на краля, за да наложи своето. Дали Раймон? Или баща му? Виолен прехапа долната си устна, не искаше да каже нещо необмислено.

— Прогонете тревогата от тези красиви очи, мадмоазел! — подкани кралят строго. — Даваме ви за съпруг един от нашите най-добри благородници. Отсега му завиждаме за благоволенieto, което ще му окажете.

— Сир! Аз...

— Не бива да ни благодарите — усмихна се кралят милостиво.
— Вашата участ ни развълнува. Една красива жена не бива да бъде наскърбявана. Можете да се оттеглите. Мадмоазел! Мадам!

Аудиенцията приключи. Едновременно и двете жени направиха церемониалния си реверанс, без да вдигнат глава, докато кралят им подаваше тежкия свитък. Големият печат с червена лента правеше грамотата още по-тежка.

Сега чак Виолен си спомни за лекомислените си думи пред бащата на Раймон. Обещала му бе да се подчини на волята на краля!

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Единственото ѝ желание бе да остане за малко сама на някое спокойно място и за да събере мислите си.

Уви, това се оказа невъзможно, защото вратите, през които бяха изведени, водеха към огромен салон, пълен с хора. Ръката на графинята, поставена на рамото ѝ, забраняваше сякаш всякакви въпроси. Виолен трябваше да се остави да бъде представена на дукеса дьо Монпансие, и да изтърпи комплиментите на останалите приятели и познати на графинята.

Вече цял свят знаеше, че тя се радва на благоволенieto на Негово величество и че ще се омъжва за виконт дьо Мариво. Не бе предполагала, че на тази сватба може да се придава толкова голямо значение. Въпреки че графинята я бе взела под крилото си и сама водеше по-голямата част от разговорите, Виолен усети как започва да ѝ се вие свят, трябваше да събере цялата си гордост, за да запази любезната си усмивка при всичките тези безкрайни вежливи разговори, в очакване да приключат аудиенциите при краля, и всички да се отправят на обяд.

Възрастният господин, който се отдели от множеството и се отправи усмихнат към тях, ѝ направи впечатление не само защото графинята побърза да направи дълбок реверанс, но и с изпънатата си стойка. Когато разбра, че пред нея е мосю Тюрен, маршалът на Людовик, Виолен също преклони почтително глава.

— Трябва да ви благодаря, мадмоазел! — започна той. — Бъдещият ви съпруг ми довери, че само благодарение на вашата настойчивост е направил доклада си пред нашия господар. Негово величество е дълбоко впечатлен недоволен от неговата компетентност. Жалко е наистина, че това раняване не му позволява да остане на активна служба, но хора с неговия опит и знания ще бъдат в бъдеще най-полезни за короната.

Виолен прие поздравленията с някаква смесица от объркване и неведение. Все още не бе преодоляла смущението си, когато дворът

последва Негово величество към банкетната зала. Тя се озърна да види графинята, но зелената рокля не се виждаше. Залата постепенно се изпразни, а тя не знаеше дали да тръгне след другите или да чака.

— Моля ви, останете.

Виолен подскочи и залитна на високите си, украсени с аметисти токове. Сякаш изникнал от земята, зад нея стоеше Раймон дьо Мариво и се усмихваше. Виолен почувства че прималява — толкова много нежност, копнеж и някаква странна несигурност имаше в тази усмивка. Тя затвори очи.

— Предполагам, че няма да припаднете, само защото сте ме видели! Ще бъде чудесен скандал за двора, който и без това е потресен от новината за бъдещия ни брак. Бъдете силна, скъпа. Добре знаая, че можете!

— Това е комплот! — Виолен най-сетне изрече думата, която не излизаше от главата и, която я караше да се задушава от обида, откакто бе се запътила за тази аудиенция. — Подведохте краля и го използвате за целите си!

Задави се от възмущение, но не можа да вдигне поглед чак до зелените очи. Очите ѝ заедно с мислите ѝ се заплетоха във великолепната венецианска дантела на яката на виконта.

— Никой не би дръзнал да лъже нашия господар — отвърна Раймон наставнически. — Просто не сметнах за необходимо да го занимават най-подробно с вашето житие. Казах му как съм се запознал с вас, как след това съм ви оставил под опеката на моята майка. Нима искате да ме обвините в лъжа само защото съм пропуснал да разкажа за няколкото седмици между тези две събития? О, Виолен...

Гласът на младия мъж се промени от сухото излагане на фактите в нежна молба. Виолен не би могла да остане безразлична към очарованието на този глас.

— Вие не може...

— Ние можем! Защото сме послушни поданици на Негово величество — прекъсна я тихо виконтът. — Не е в правото ни да обсъждаме заповедите му, а камо ли пък да не им се подчиним! Защо упорствате и не позволите на лошите спомени да потънат завинаги в забвение? Нима толкова много държите на тях?

Виолен закърши нервно пръсти. Огромният аметист на пръстена просветваше с лилави искри при всяко движение.

— Те са в мен — прошепна тя беззвучно. — Те са зазидани вътре в мене, изрязани са върху самата ми кожа... Не можеш просто да решиш, че не са се случили. Те са вдълбани в съзнанието ми, гледат ме от огледалото...

— Животът нанесе жестоки рани и на двама ни, малка дукесо. — Раймон взе в ръка ледените ѝ пръсти. — Рани по тялото и в душата. Ще носим белезите им, но не бива да ги разкървавяваме сами отново и отново. Нали точно така проповядвахте в часовете, когато смятах, че никога не ще се възстановя? Или едно е да даваш съвети на другите; друго е сам да ги следваш?

— Не съм достойна за вас — изплака Виолен и очите ѝ потъмняха от болка. — Омърсена съм... Не съм вече жената, която обичахте.

— Би било наистина така, само ако го допуснете! — отвърна виконтът натъртено. — По този начин просто ще довършите разрушителното дело, започнато от другите. Нима ще им позволите да тържествуват?! Къде остана вашата гордост? Къде е куражът ви? Онзи дух, който ви накара да тръгнете сама за Париж? Който не ви изостави нито на Рю Шапон, нито в Тюйлери? Хайде, мое малко войниче! Вие само си въобразявате! Ранена сте, но не сте победена! Това е просто умора, а не капитулация. Елате, дайте ми ръката си! Нека заедно забравим всичко! Разбира се, при положение че можете да приемете за съпруг един полуинвалид...

— Вие никога не сте... — Виолен млъкна. Сърцето ѝ яростно се блъскаше в тялото ѝ, стегнато в корсажа на роклята. В ъгълчетата на устните ѝ трепна нещо като извинителна усмивка. Смъртната бледност, сковала страните ѝ, изчезна. — Искате да кажете, че е мой дълг да се подчиня на краля?

— Ваш дълг и мое желание.

Дъхът ѝ излизаше трудно, като на дете, което дълго е плакало. Нима ще се осмели да се откаже от борбата срещу самата себе си? Може ли да си позволи да обяви капитулация, като запази достойнството си? Тя вдигна златистите си клепки и потъна в зелените дълбини на погледа му.

— Аз съм страхливка — изохка тя. — Ужасно страхлива... Не се осмелих дори да се оплача пред краля от онези ужасни мъже. Как мога

да нося името си, след като нямам нито сила, нито смелост да потърся отмъщение за нанесеното оскърбление?

— Какво искате, сърце мое? Отмъщение или забрава? Скандал, който кралят, разбира се, ще тушира по фамилни съображения, или едно бляскаво бъдеще, над което той ще бди, защото знае, че ви е задължен? Забравете! Оставете всичко в ръцете на Божието правосъдие, нека той да накаже тези твърде високопоставени мерзавци. Те и сега вече се пържат в собствения си, макар и разкошен ад, знаете го.

Случи се точно в този миг. Виолен усети някакво леко, едва доловимо трепкане в утробата си. Едно движение, едно докосване, едно обещание за живот. Имаше ли тя право да лиши от бъдеще това мъничко същество, водена от сляпа гордост?

Раймон дьо Мариво видя само усмивката, която преобрази лицето ѝ. Опънатите ѝ черти изчезнаха и лицето ѝ засия от искрена нежност. Виконтът не бе вече войник, но разбра, че току що е спечелил най-важната победа в живота си.

Той вдигна студените ѝ ръце към устните си и ги целуна страстно. И във видимото ѝ потръпване прочете обещанието за любов, която искаше да получи.

— Мадам изглежда прекрасно! — Лаура гледаше прехласнато господарката си.

Всъщност Виолен бе облечена само в една прозрачна риза от златист воал, избродирана цялата на малки сребърни цветчета и звезди, поръбена с най-фина дантела. Спуснатите ѝ коси, изчеткани и лъскави, се спускаха около малката глава. Розовите устни не се нуждаеха от червило — във възбудата си младата жена ги бе изхапала и те тъмнееха като малини.

— Благодаря ти, можеш да вървиш — отпрати тя камериерката. И в същия момент се засрами за своята нервност. Какво ѝ беше виновно момичето, че се чувства толкова странно?

Седмицата преди днешния сватбен ден бе преминала бързо. Или може би твърде бавно? Раймон я глезеше по всевъзможни начини, отрупваше я с подаръци, с цялата почтителна вежливост, както това подобаваше на годеница от високоблагороден дом. Годеница,

недосегаема за всякаква близост, на която е позволено само за целунеш най-много пръстчетата на ръката, да я обсипваш с комплименти и само толкова.

Отначало Виолен бе благодарна, но с всеки изминал ден започваше да се пита дали няма и някаква друга причина за това. Неприязън, отвращение... Ужасното чувство, че са я докосвали други хора, че са се гаврили с нея... Баба Фантин я уверяваше, че не са останали никакви видими следи. Но не бяха ли по-страшни следите, останали в душата и сърцето?

Може ли човек просто да смени кожата си? Елен дьо Бавоало, която сега се бе пренесла да живее ведно със смаяния си съпруг и безчетните си деца в една красива къща на хълма извън града, твърдеше, че е възможно. Тя бе приела като нещо естествено щастieto, сполетяло сестра ѝ, и без всякакви скрупули се възползва от щедростта на графа, въпреки че Виолен не би посмяла да го моли за такова нещо. Ив дьо Мариво се бе погрижил да намерят на въпросния мосю Бавоало служба, която да му позволи да поеме грижите за своето домочадие. Но не се размина без една високомерна проповед, която не остави у клетия писар никакви илюзии, че може да не се съобразява с желанията на господаря на дома, в който влизаше малката му балдъза.

— Толкова меланхолична, малка дукесо?

Не го беше чула че влиза, сепна се, когато го видя пред себе си, в дълъг подплатен халат, толкова голям, че тъмнозеленият му цвят напомняше на планинска поляна, обраснала с мъх.

— Аз... Изплашихте ме — промълви Виолен и завъртя нервно широката златна халка, която бяха поставили днес на пръста ѝ.

— Нима не ме очаквахте?

Най-малко от всичко бе очаквала смеха, който прозвънна в думите му. По-лицето ѝ се мярна сянка на смущение и тя се зае да гласи широките гънки на ризата си, без дори да помисли за това, как светлината на свещите очертава голото ѝ тяло в прозирната материя.

— Толкова ми се искаше да... — Виолен не се доизказа, думите не излизаха от устните ѝ. Би дала всичко, за да можеше тази вечер да му предложи добродетелта на една неопетнена девойка. Да го срещне с чистото сърце на момиче, което се отдава на своя избор и на своята любов! Непознаващо вкуса на насилието...

— В този миг се сбъдват всичките ми желания, Виолен дьо Мариво. — каза Раймон спокойно и я притегли в обятията си. — Нищо не може да се сравни с този момент, в който ми се отдавате като моя предана съпруга, мадам.

Церемониалната официалност на тези слова бе в пълно противоречие с онази изгаряща от страст целувка, която не ѝ остави време за размисли и опасения. Отново добре познатата треска я тласна с фатална неизбежност към него. Раймон знаеше, че не бива да се впуска сега в спорове. Само дела, само чувства можеха да приласкаят сега тази горда душа.

Без да обръща внимание на тихата ѝ съпротива, той сграбчи наедрелите ѝ гърди и я побутна към приготвеното за сватбената нощ легло. По копринените чаршафи бяха разпилени листенца от последните рози на лятото. Ароматът им обви Виолен и се смеси с настойчивите ласки, които изпращаха потоци от тръпки по тялото ѝ, разкъсвано от желание и от безкрайна изненада, че все още може да чувства.

И изведнъж стана така, че тя беше тази, която жадно се притисна към него, която плъзна ръце под плата на ризата му, търсейки допир до кожата му. Една тиха въздишка се изтръгна от гърлото ѝ, когато той развърза панделката на нощницата ѝ и остави коприната да се плъзне по раменете ѝ. Тялото ѝ — все още разтреперано и отдаващо се — легеше върху бледорозовите цветчета. Съвършено, но някак по-женствено и по-прекрасно, отколкото го бе запазил в спомените си.

— Колко си красива, моя любима съпруго! — Раймон плъзна ръка по хълбоците ѝ, сякаш да проправи път на устните си, които я обсипваха с целувки чак до малките стъпала. Розовите им пръстчета се свиха от напрежението на зараждащата се страст, от безкрайната наслада на това безапелационно завоюване.

Отнесена, със затворени очи, тя се остави на ласките му. Някаква сянка премина по челото ѝ, когато той нежно разтвори алабастровите ѝ бедра. Но протестът ѝ замря в глух вопъл, когато усети горещия му език, търсец и завладяващ, тласкащ я безпощадно към жадна безпомощност и див възторг. Раймон сякаш се бореше с нея, за нея. Защото знаеше какво трябва да направи, за да я изтръгне от сковаността, да я накара да забрави. Чак когато долови меката

пулсация, която му доказва, че тя е достигнала върха и е отново негова, ѝ позволи мъничко, мъничко отдиш.

Трябваше ѝ време, за да осъзнае какво е станало и къде се намира. Тя се видя гола, притисната до атлетичното горещо тяло на своя съпруг. Видя се върху ложе, посипано с рози, видя Раймон дьо Мариво, който се взираше в нея изпитателно и нежно. Чак сега Виолен осъзна, че през всичките тези дни той се е въздържал само за да не я изплаши. Че онова, което го бе карало да не я потърси, е било безгранична любов, а не отвращение. Една любов, по-силна от неговия глад за нея.

— Обичам този златен поглед на сито мъркащо от удоволствие коте — прошепна той и я целуна по рамото. — Но още повече обичам ето това съвършенство тук... В Париж няма други гърди като вашите, мадам! Пред този олтар на Венера съм готов да се принеса в жертва за цял живот.

— О, Сен Мишел! Вие сте истински езичник, мосю! — Виолен сама се изненада от това, колко естествено бе минала на онзи игрив тон от дните на тяхната любов. — Какво смятате да правите?

— Нека да бъде изненада — усмихна се Раймон и я притисна силно към себе си. Трябваше да направи нещо, за да не започне да вика на глас от радост. — Аз си представям например една достопочтена съпружеска двойка, наредила куп деца, старееща с достойнство. Мина времето на авантюрите, мадам!

— Да, деца... — Виолен докосна несъзнателно корема си, отдавна вече не така плосък. — Питам се, на кого ли ще приличат? На тези смугли и изкусителни Мариво? Момиченца, които ще приличат на сестрите ви или на майка ви. Или., син, с непроницаемите зелени очи на баща си, а може би и с опасните всевиждащи очи на дядо си?

— Е, не всички сме мургави — напомни Раймон. — Почакайте само да видите брат ми, жалко наистина, че не успя да дойде за сватбата.

— Той как изглежда?

— Ами., същински архангел, точно като вашия патрон Сен Мишел, към който толкова често се обръщате за помощ. Като го видите, ще разберете. Би могъл да е по-скоро син на леля Диан, цветовете им са абсолютно еднакви. Но само цветовете, защото надали има други двама, които да си подхождат по-малко. Той не може да я

понася. И все пак, разрешете, засега да прогоня Жофроа от брачното ни ложе.

Виолен се усмихна дяволито.

— Брат си да, но не и сина си, Раймон. Ще трябва да го търпите в това легло поне до Светла неделя.

— Вие...

Сега съпругът ѝ бе този, който не намираше думи. Той побледня и се надигна на лакът.

— Искате да кажете... Вие сте била... Когато онези зверове?

— Шшт! — Виолен се надигна и прекъсна думите му с целувка.

— Детето е добре. Нищо не му е станало. Няма никога да говорим повече за това. Обещавате ли ми, скъпи съпруже?

Раймон я целуна тържествено и бавно, като че слагаше печат под своята клетва.

ЕПИЛОГ

Юли 1670, Авранш

Момиченцето седеше гордо, като принцеса пред ездача на черния жребец. Беличката батистена рокличка се повдигаше от вятъра, сините кордели в сребристорусите коси и на поясчето ѝ се развяваха далеч зад тях. Гласчето продължаваше да звъни:

— По-бързо, папа! По-бързо! Нека да изпреварим вятъра!

Раймон дьо Мариво хареса предложението на своята малка богиня и пришпори коня си. Солен изпищя от радост. Това малко храбро войниче нямаше страх от нищо! Такова си беше от първия ден, когато се появи на белия свят — едно малко вързопче от енергия и жизненост, което се възторгваше от всичко, което се движи. Майката не одобряваше тази необузданост. И правеше всичко, за да внесе малко ред в това лудо припкане из залите на новия дворец, да поприбере тези разпилени косички, да възпита своята малка дама.

Върху развалините на старата крепост сега се издигаше красива нова сграда. Младият кралски архитект Себастиен льо Престр дьо Вобан бе изготвил планове. Виолен се изпълваше с благодарност към него всеки ден при вида на красивите светли зали, големите прозорци и прекрасните градини около двореца. През един от тези прозорци на детската стая тя видя странната неравностойна двойка да излиза от конюшните.

— Така ли се държи една възпитана девойка, мадмоазел?

Все още грейнала от удоволствие, Солен я поправи със самоуверено и капризно гласче:

— Но аз съм принцеса, маман! Татко сам го каза!

Обезоръжена, Виолен отвърна на тази лъчезарна усмивка. Изминалите години бяха прогонили безпокойството от нейния поглед и ѝ бяха дарили красотата на жена в разцвета на своето щастие.

— Принцесите също трябва да си мият ръцете, когато имат посещение! Върви да потърсиш бавачката си и да те поизмие.

— Посещение? — попита съпругът ѝ и прегърна Виолен.

Отговорът трябваше да почака, поне докато траеше целувката им.

— Имаме новини. Донесе ги сам Сен Мишел!

Тя посочи към големия салон — на входа стоеше Жофроа дьо Мариво, по-малкият брат на Раймон. Със сребристо-русата си коса и сияйните като лятно небе сини очи той толкова приличаше на образа на архангел Михаил, който Виолен си бе създала през детските си години, че понякога ѝ бе дори трудно да се обръща към него със собственото му име Жофроа. Деверът ѝ бе един от най-честите им гости, привлечен от обичта си към своето малко копие Солен. Той беше не само чичо, но кръстник и любим другар в игрите на малката. Солен все още продължаваше да бъде единственото женско същество, по което чезнеше този красив и чист младеж.

Двамата братя се поздравиха приятелски. Виолен не преставаше да ги сравнява — толкова различни, като Деня и Нощта. Започнаха разговорите за новините в семейството. Чак по-сетне стигнаха до политиката и тук именно Жофроа имаше какво да разкаже.

— Мадам си отиде от този свят. На 30 юни призори склопила очи завинаги.

Виолен неволно вдигна ръка към устните си. Сякаш видя изведнъж пред себе си сянката на бледната, винаги недоволна и амбициозна принцеса.

— Починала е в Сен Клу — продължи Жофроа. — Следобеда изпила изглежда чаша с някаква билкова отвара, след това почувствала болки в корема, легнала и умряла същата нощ в ужасни мъки. Мълви се, че Лорен има пръст в това отравяне.

Само при произнасянето на това име Виолен несъзнателно посегна към ръката на съпруга си Все още никой не бе успял да откаже Филип Орлеан от необяснимата му лудост по този развратен младеж. Дали сега смъртта на Мадам и мълвата около тях няма да сложат най-сетне край на тази връзка? Дали не е свършено с шевалие дьо Лоран?

— Той ли го е направил, наистина?

— Честно казано, мисля че е малко вероятно — отвърна Жофроа. — Каква полза би извлякъл от смъртта на принцесата? Влиянието му върху Мосю и преди това си беше тотално. Типичен фаворит, разглезен и разюздан. Но Негово величество му се е нагледал вече. Дьо Лорен наистина прекалява с опитите си да държи Мосю в своя власт.

— Власт — каза Виолен по-късно, докато крачеха с Раймон, ръка в ръка, на обичайната си вечерна разходка. — Не ви ли се иска понякога да сте малко по-близо до властта, която привлича с магическа сила толкова други хора? Кралят ви е приканвал неведнъж да се присъедините към двора?

— И да участвам в целия този карнавал от джуфки, дантели и преструвки? — Раймон дьо Мариво, маркиз д'Авранш се засмя. — Не, нека оставим това на малкия ни брат. Аз ще се задоволя с това, да си бъда провинциален благородник, да притежавам една очарователна дъщеря, двама луди сина и съпруга, която държи здраво в ръцете си самото ми сърце.

Виолен потръпна от скритата страст на това обяснение в любов. И докато някъде в далечината звънкото гласче на Солен викаше властно Жофроа да ѝ обърне внимание, нейните родители се потопиха в страстната прегръдка на всепобеждаващата любов.

Издание:

Мари Кордоние. Мнимата дукеса
ИК „Ирис“, 1997

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.